

НОРА РОБЪРТС ОТ ПРЪВ ПОГЛЕД

Част 3 от „Хотелът“

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2013

chitanka.info

„На Сюзън, идеалния управител.“

„За да станеш по-добър, трябва да се променяш; за да бъдеш идеален, трябва да се променяш често.“

Уинстън Чърчил

ПЪРВА ГЛАВА

С пъшкане и въздишки старата сграда най-сетне притихна в нощта. Под звездното небе каменните ѝ стени блестяха меко, извисявайки се над площада в Бунсборо вече близо два века. Дори и кръстопътят бе тих, лежеше кротко под светлините на лампите и тънеше в сянка помежду им. Всички прозорци и витрини на главната улица изглеждаха заспали, потънали в доволна дрямка в топлата и уханна лятна нощ.

И тя трябваше да направи същото, помисли си Хоуп. Да се отпусне, да се протегне в леглото. Да заспи.

Това би било най-разумното, а тя се смяташе за разумна жена. Но след дългия ден се чувстваше неспокойна и се наложи да си напомни, че Каролий ще пристигне рано сутринта, за да поднесе закуската.

Управителят на хотела можеше да поспи до късно.

И бездруго бе едва полунощ. Когато живееше и работеше в Джорджтаун, рядко бе успявала да си легне толкова рано. Естествено, тогава беше управител на хотел „Уикъм“ и ако не бе заета с разрешаването на някакъв дребен проблем или не изпълняваше желание на гост на хотела, щеше да е навън и да се забавлява по клубовете.

Бунсборо, скътан в подножието на планината Блу Ридж в Мериленд, може и да имаше богата и славна история и определено притежаваше собствен чар — част от който според нея бе и реновираният хотел, който тя управляваше сега — но градът не бе прочут с нощния си живот.

Това донякъде щеше да се промени, когато приятелката ѝ Ейвъри отвореше вратите на новия си ресторант и бирария. Щеше да е истинско удоволствие да види какво ще направи с новото си начинание в близката сграда енергичната Ейвъри Мактавиш — точно от другата страна на площада, срещу пицарията „Веста“.

Преди края на лятото Ейвъри щеше да е заета с управляването на два ресторанта, помисли си Хоуп.

А хората наричаха нея амбициозна.

Озърна се в кухнята — чиста, лъскава, топла и уютна. Вече бе нарязала плодове, проверила бе запасите им, напълнила бе хладилника. Така че всичко бе готово за Каролий, която щеше да приготви закуската за гостите им, които в момента спяха в стаите си.

Беше приключила с работата по документите, проверила бе всички врати и бе обиколила навсякъде, за да види дали няма оставена чиния — или нещо друго — не на място. Задълженията ѝ бяха приключили, каза си тя, но въпреки това не бе готова да се оттегли в апартамента си на третия етаж.

Вместо това си сипа чаша вино и направи една последна обиколка из фойето, като изключи полилея над голямата маса с неговите красиви летни цветя.

Мина под арката, провери за последен път входната врата и се отправи към стълбите. Пръстите ѝ леко погалиха железния парапет.

Вече бе проверила в библиотеката, но отново надникна вътре. Това не бе проява на педантизъм, каза си тя. Някой гост можеше да се е отбил вътре за чаша уиски или за книга. Но стаята бе притихнала като останалите.

Погледна назад. Имаше гости на този етаж. Господин и госпожа Варгас — Дона и Макс — женени от двайсет и седем години. Нощувката в хотела в стаята „Ник и Нора“ бе много мил подарък за рождения ден на Дона от дъщеря им. Другите ѝ гости, на горния етаж, в „Уесли и Лютиче“, бяха избрали хотела за първата си брачна нощ. Надяваше се, че младоженците, Ейприл и Трой, ще отнесат със себе си прекрасни и трайни спомени.

Провери вратата към верандата на втория етаж, после, действайки импулсивно, я отключи и излезе навън в нощта.

С виното в ръка, тя прекоси широката дървена веранда и се облегна на парапета. От другата страна на площада, апартаментът над „Веста“ бе тъмен — и празен, след като Ейвъри се бе пренесла да живее с Оуен Монтгомъри. Хоуп с готовност си признаваше — поне пред себе си — че ѝ липсва възможността да погледне натам и да знае, че приятелката ѝ е наблизо, точно отсреща.

Но Ейвъри бе намерила своето място, реши Хоуп, при Оуен, нейния първи и както се оказа, последен любим.

Не можеше да има по-сладко нещо.

А тя щеше да помогне с планирането на сватбата — през май, с майски цветя — точно тук, във вътрешния двор на хотела, където бе и сватбата на Клеър през изминалата пролет.

Замислена за това, Хоуп се загледа надолу по главната улица, към книжарницата. „Обърни нова страница“ бе голям риск за една млада вдовица с две деца и трето на път. Но Клеър бе успяла. Тя можеше да накара всяко начинание да успее. Сега беше Клеър Монтгомъри, жената на Бекет. И с идването на зимата щяха да приветстват новото попълнение в семейството си.

Странно, но двете ѝ приятелки бяха живели в градчето толкова дълго, а тя се бе преместила едва миналата година — даже нямаше и цяла година оттогава. Тя беше новото хлапе на улицата.

А сега от трите само тя все още бе тук, почти в сърцето на града.

Беше глупаво да ѝ липсват, след като ги виждаше почти всеки ден, но в неспокойни ноци като тази ѝ се искаше, съвсем мъничко, да са все още наблизо.

Толкова много неща се бяха променили за всички тях през тази година.

Тя бе напълно доволна от живота си в Джорджтаун, от дома си, работата и ежедневието си. От Джонатан, лъжливото копеле.

Тогава имаше сериозни и разумни планове, без никакво бързане и припряност, стабилни планове. „Уикъм“ бе нейното място. Познаваше неговия ритъм, атмосфера и нужди. И бе свършила страхотно добра работа за семейство Уикъм и техния подъл син Джонатан.

Щеше да се омъжи за него. Не, нямаше официален годеж, нито конкретни обещания, но бракът и общото им бъдеще бяха обсъждани.

Не беше глупачка.

Но през цялото време — или поне през последните няколко месеца — докато двамата са били заедно, докато той споделяше леглото ѝ или тя неговото, той се е срещал и с друга жена. От неговия по-висок социален кръг, би могло да се каже, размишляваше горчиво Хоуп сега. Жена, която не работеше по десет-дванайсет часа на ден, а често и повече, за да поддържа бутиковия хотел, а която отсядаше в него — в най-изискания апартамент, естествено.

Не, не беше глупачка, но беше прекалено доверчива и унижително шокирана, когато Джонатан ѝ бе казал, че ще обяви годеежа си — за друга жена — на следващия ден.

Унизително шокирана, повтори си мислено тя, особено след като бяха голи и в нейното легло в същия момент.

Но пък и той бе останал шокиран, когато тя му бе наредила да се маха оттам. Искрено не можеше да разбере защо отношенията им трябваше да се променят.

Този момент бе довел до големи промени.

Сега беше управител на хотел „Бунсборо“, живееше в малко градче в Западен Мериленд, доста встрани от ярките светлини на големия град.

Вече не прекарваше свободното си време в планирането на изискани малки партита или в обикаляне на бутиците, за да намери идеалните обувки към идеалната рокля за следващото официално събитие.

Липсваше ли ѝ всичко това? Любимият ѝ моден бутик, малкото бистро, където обядваше, прелестните високи тавани и отрупаното с цветя дворче на нейната къща в града? Или напрежението и вълнението от подготвянето на хотела за посещение на видни личности, знаменитости, бизнес магнати?

Понякога, призна си тя. Но не толкова често, колкото бе очаквала, и не толкова много, колкото бе предполагала, че ще ѝ липсват.

Защото, макар да бе доволна в личния си живот, изправена пред предизвикателства в професионален план, и да бе смятала, че „Уикъм“ е нейното място, бе открила нещо през изминалите месеци. Хотелът не бе само нейното място, това беше *домът ѝ*.

За това трябваше да благодари на приятелките си, както и на братята Монтгомъри и майка им. Джъстин Монтгомъри я бе наела на секундата. По онова време Хоуп не я познаваше достатъчно, за да се изненада от предложението ѝ. Но познаваше себе си и не спираше да се чуди на собственото си бързо и импулсивно съгласие.

Препускане презглава? Направо бе излетяла от място и продължаваше в същия дух.

Не съжаляваше за импулса, решението и преместването си.

Новото начало не бе част от плана ѝ, но тя бе добра в преподреждането на плановете. Благодарение на семейство Монтгомъри, реновираният с много любов и къртовски труд хотел, сега бе неин дом и работно място.

Разходи се по верандата, провери висящите саксии, нагласи — съвсем леко — дървения стол до масичката.

— И харесвам всеки сантиметър тук — прошепна тя.

Една от вратите, която водеше към стаята „Елизабет и Дарси“, се отвори. Уханието на орлови нокти се понесе в нощта.

Явно и някой друг беше неспокоен, помисли си Хоуп. Но пък дали духовете изобщо спяха? Съмняваше се, че призрактът на жената, която Бекет бе нарекъл Елизабет заради предпочитаната от нея стая, ще ѝ каже, ако попита. Досега Лизи не бе благоволила да говори със съкилийничката си.

Хоуп се усмихна на думата, отпи от виното си.

— Прекрасна нощ. Мислех си колко е различен животът ми сега и колко съм доволна, че е така, имайки предвид всичко. — Говореше спокойно и дружелюбно. Все пак проучването, което двамата с Оуен бяха направили досега за постоянната им гостенка в хотела, бе доказало, че Лизи или Илайза Форд приживе, беше далечна роднина на Хоуп.

А с роднините, смяташе Хоуп, човек трябва да се държи приятелски и непринудено.

— Имаме младоженци в „Уесли и Лютиче“. Изглеждат толкова щастливи, толкова млади и някак свежи. Двамата гости, настанени в „Ник и Нора“ са тук, за да отпразнуват нейния петдесет и осми рожден ден. Те не са млади, но също изглеждат щастливи, толкова мили и приятни. Харесва ми, че мога да им предложа специално място за нощувка, специално преживяване. В това ме бива.

Цареше тишина, но Хоуп можеше да *усети* присъствието. Дружелюбно, осъзна тя. Странно дружелюбно. Просто две жени, будни в този късен час, загледани в нощта.

— Каролий ще дойде рано сутринта. Тя ще поднесе закуската утре, а аз имам почивен ден, е, сутрин. Затова... — Тя вдигна чашата си. — Малко вино, малко самоанализ, леко самосъжаление, което доведе до осъзнаването, че изобщо нямам причина да се оплаквам. — С усмивка на уста Хоуп отново пийна глътка. — Така че виното се

оказа добра идея. И след като успях да свърша толкова много, редно е да си лягам.

Но въпреки това остана още малко в тихата лятна нощ, обгърната от уханието на орлови нокти.

Когато слезе долу на другата сутрин, уханието беше на кафе, пържен бекон и ако не я лъжеше носът, канелените палачинки с ябълки на Каролий. Дочу спокоен разговор откъм трапезарията. Дона и Макс обсъждаха дали да не обиколят градчето, преди да се приберат у дома.

Хоуп мина по коридора и отиде до кухнята, за да види дали Каролий не се нуждае от помощ. Сестрата на Джъстин бе подстригала лъскавата си руса коса късо за лятото, като бе добавила и закачлив бретон над весело проблясващите пъстри очи. Сега те грейнаха насреща ѝ, макар да ѝ размахваше пръст под носа.

— Какво правиш тук, млада госпожице?

— Вече е почти десет.

— Това е свободната ти сутрин.

— Която прекарах — досега — в спане до осем, малко йога и размотаване. — Сипа си чаша кафе и затвори тъмнокафявите си очи, докато го опитваше. — Първата ми чаша за деня. Защо винаги е най-хубавата?

— Ще ми се да знаех. Още се опитвам да мина на чай. Моята Дарла се е запалила по здравословното хранене и се старее да привлече и мен. — Каролий говореше за дъщеря си с обич, примесена с раздражение. — Наистина ми харесва специалната ни смес за „Титания и Оберон“. Но... просто не е кафе.

— Нищо няма същия вкус.

— Сама го каза. Чака с нетърпение отварянето на новия фитнес салон. Твърди, че ако сама не се запиша на курс по йога, тя щяла да ме запише и да ме мъкне дотам.

— Йогата много ще ти хареса. — Хоуп се засмя при вида на съмнението и тревогата изписани по лицето на Каролий. — Честно.

— Хмм. — Каролий отново взе кухненската кърпа и продължи да лъска гранитния плот. — Семейство Варгас много са харесали стаята и както обикновено, банята — с вълшебната тоалетна седалка

— получи най-възторжени отзиви. Още не съм чула и звук от младоженците.

— Щяха много да ме разочароват, ако беше иначе. — Хоуп приглади косата си. За разлика от Каролий, тя се опитваше да я остави да израсте от късата и строга прическа, с която бе свикнала през последните две години. Тъмните ѝ лъскави връхчета сега стигаха до под брадичката, точно толкова дълги, че да я дразнят.

— Ще ида да видя как са Дона и Макс, да проверя дали не искат още нещо.

— Нека аз — обади се Хоуп. — И бездруго исках да ги поздравя, а после мисля да изтичам до книжарницата и да се видя с Клеър, докато още съм в почивка.

— Видях я снощи на сбирката на читателския клуб. Има много сладко коремче. О, имам още много тесто, ако младоженците искат повече палачинки.

— Ще им кажа.

Тя отиде в трапезарията и поприказва любезно с гостите, докато дискретно проверяваше дали има достатъчно пресни плодове, кафе, сок.

След като се увери, че те са доволни, тръгна обратно нагоре по стълбите, за да си вземе чантата, и се натъкна на младоженците, които тъкмо влизаха откъм задната веранда.

— Добро утро.

— О, добро утро. — Младата съпруга сияеше като след добре оползотворено утро от медения си месец. — Стаята е фантастична. Всичко много ми харесва. Чувствах се като принцеса.

— На вашите желания — обади се Хоуп и разсмя и двамата.

— Чудесно хрумване е да наречете и обзаведете всяка стая в памет на влюбена двойка.

— Само такива с щастлив край — напомни ѝ Трой и получи от жена си топла и замечтана усмивка.

— Като нас. Искаме сърдечно да ви благодарим, заедно направихте първата ни брачна нощ толкова специална. Точно както си бях мечтала. Идеално.

— Затова сме тук.

— Но... питахме се... Знаем, че скоро трябва да напуснем хотела, но...

— Ако искате да тръгнете по-късно, мога да го уредя — намеси се Хоуп.

— Ами, всъщност...

— Надявахме се да можем да останем още една вечер. — Той прегърна жена си през рамо и я притегли по-близо до себе си. — Много ни харесва тук. Канехме се просто да пътуваме към Вирджиния и да избираме къде да отседнем по пътя, но... Наистина много ни харесва това място. Ще приемем, която стая е свободна, ако има такава.

— Много ще се радваме да останете, а вашата стая е свободна за довечера.

— Наистина ли? — Ейприл подскочи лекичко. — О, това е най-добрият вариант. Благодаря.

— Удоволствието е мое. Радвам се, че се наслаждавате на престоя си.

Щастливите гости правят щастливи управителите на хотели, мислеше си Хоуп, докато тичаше нагоре за чантата си. Изтича обратно долу, мина през офиса си, за да промени резервацията на двойката, след което, следвана от уханията и гласовете откъм трапезарията, мина по край рецепцията и излезе отзад.

Заобиколи отстрани сградата и погледна от другата страна на улицата към „Веста“. Знаеше графика на приятелките си почти толкова добре, колкото и своя. Ейвъри сигурно в момента се подготвяше за отварянето на пицарията, а Клеър вече трябваше да се е върнала от посещението при лекаря по-рано тази сутрин.

Прегледът с ултразвук. С малко повече късмет щяха да разберат дали Клеър щеше да роди момиченцето, за което си мечтаеше.

Докато чакаше зеления сигнал на светофара, погледна надолу по главната улица. Райдър Монтгомъри стоеше пред сградата, която семейната строителна фирма в момента ремонтиреше. Почти бяха готови, отбеляза тя, и скоро в града отново щеше да има пекарна.

Беше с джинси, скъсани на лявото коляно и оплескани с капки боя или гипс, или каквото там се разливаше по строителните площадки. Коланът му с инструменти висеше ниско върху хълбоците му като колана на шериф от старите времена — или поне на нея така й изглеждаше. Тъмната му коса се подаваше изпод ръба на бейзболната

му шапка. Тъмни очила скриваха зелените му очи, изпъстрени с жълти точки.

Обсъждаше нещо с неколцина от работниците си, посочи нагоре, завъртя пръста си в кръг, поклати глава, докато през цялото време стоеше, изнесъл тежестта върху единия си крак, както му беше обичай.

Тъй като в момента фасадата бе покрита с белезникава основа за боя, тя предположи, че обсъждат окончателния цвят.

Един от работниците се засмя гръмко и Райдър му отговори със светкавична усмивка, от своя страна, и вдигане на рамене.

Това повдигане на рамене, както и стойката, беше също типично за него, отбеляза замислено Хоуп.

Братята Монтгомъри бяха привлекателни мъже, но според нея двете й приятелки вече бяха взели най-доброто от породата. Намираше Райдър за малко намусен и донякъде необщителен.

И, да, вярно, секси — по един примитивен и грубоват начин.

Не беше неин тип, никак даже.

Докато пресичаше улицата, чу продължително и преднамерено закачливо подсвиркване подире си. Понеже знаеше, че е на шега, тя обърна лице към пекарната, усмихна се прелъстително и после махна на Джейк, единия от бояджиите. Той и работникът до него също й помахаха в отговор.

Но не и Райдър Монтгомъри, разбира се. Той просто пъкна палци в джобовете си и се загледа в нея. *Необщителен*, отново си каза тя. Дори не си правеше труда да й махне за поздрав.

Прие усещането за бавно разливаща се топлина в корема си за естествената реакция на нормална жена на продължителния и вторачен поглед изпод тъмни очила, отправен от един секси — макар и намусен — мъж.

Особено ако тази жена не бе имала никакъв контакт с мъж от — господи — почти година. Малко по-дълго. Но кой ти брои дните?

Вината си беше само нейна, изборът беше неин, така че нямаше какво толкова да го мисли.

Стигна до отсрещния тротоар, зави надясно към книжарницата и веднага зърна Клеър, която тъкмо излизаше на красивата покрита веранда.

Тя отново махна за поздрав, докато Клеър стоеше на стъпалото, сложила ръка върху издутото си от бременността коремче под леката

лятна рокля. Беше прихванала дългата си руса коса на конска опашка, а слънчеви очила със сини рамки смекчаваха яркото сутрешно слънце.

— Тъкмо идвах да видя как си — извика ѝ Хоуп.

Клеър вдигна телефона в ръката си.

— Аз тъкмо ти пишех съобщение. — Пъхна обратно ръката с апарата в джоба си, докато слизаше по стъпалата към тротоара.

— Е? — Хоуп внимателно се вгледа в лицето ѝ. — Всичко наред ли е?

— Да. Наред е. Върнахме се само преди няколко минути. Бекет...

— Тя хвърли поглед през рамо. — Сега паркира колата зад пекарната. Носи си инструментите.

— Добре. — Леко притеснена, Хоуп сложи ръка върху рамото на Клеър. — Скъпа, направиха ли ти преглед с ултразвук?

— Да.

— И?

— О. Хайде да идем до „Веста“. Ще кажа едновременно и на двете ви. Бекет ще се обади на майка си, ще каже на братята си. Аз трябва да звънна на нашите.

— Бебето добре ли е?

— Напълно. — Тя потупа чантата си, докато вървяха. — Имам снимки.

— Трябва да ги видя.

— Ще ги показвам дни наред. Седмици. Невероятно е.

Ейвъри се показа на входа на ресторанта — с бяла престилка върху панталони до средата на прасците и тениска. Подскачаше на място с лилавите си кецове. Слънцето грееше в червената ѝ като на войнствена шотландска кралица коса и караше върховете ѝ да блестят.

— На розова вълна ли сме?

— Сама ли отваряш днес? — отвърна ѝ с въпрос Клеър.

— Да, сама съм. Франи ще дойде чак след двацет минути. Ти добре ли си? Всичко наред ли е?

— Всичко е абсолютно идеално и прекрасно. Но искам да седна.

Докаато приятелките ѝ си разменяха загрижени погледи зад гърба ѝ, тя влезе вътре и отиде право до бара, където се отпусна на една табуретка. Въздъхна:

— За първи път съм бременна и с три момчета, които тъкмо са излезли в лятна ваканция. Не е лесно.

— Малко си бледа — отбеляза Ейвъри.

— Само уморена.

— Искаш ли нещо студено?

— И още как.

Ейвъри отиде до хладилника, а Хоуп седна и присви очи към Клеър.

— Бавиш се. Ако нещо не е наред...

— Няма нищо, но може би наистина малко се бавя. Новината е голяма.

Тя се засмя на себе си и взе студената джинджифилова напитка, която Ейвъри ѝ подаде.

— Седя си тук с двете ми най-добри приятелки, в приятния ресторант на Ейвъри, който вече мирише на сос за пица.

— Нормално е за една пицария. — Ейвъри подаде на Хоуп бутилка вода. После кръстоса ръце и се вторачи в лицето на Клеър. — Момиче е. Значи, балетни пантофки и панделки за коса!

Клеър поклати глава.

— Изглежда, моята специалност са момчетата. Мисли си за бейзболни ръкавици и екшън герои.

— Момче? — Хоуп се наведе и улови ръката на Клеър. — Разочарована ли си?

— Ни най-малко. — Тя отвори чантата си. — Искате ли да видите?

— Шегуваш ли се? — Ейвъри понечи да грабне плика, но Клеър го дръпна от пръстите ѝ. — На теб ли прилича? Или на Бек? Или на риба? Не се засягай, но всички ми приличат на малки рибки.

— Кое?

— Какво кое?

— Има две.

— Две? — Хоуп за малко да се задави с водата. — Близнаци? Ще имаш близнаци?

— Две? — повтори като ехо и Ейвъри. — Имаш две рибки?

— Две момчета. Вижте красивите ми момченца. — Клеър измъкна ехографските снимки, после избухна в сълзи. — От щастие са — успя да каже тя. — От хормоните е, но съм щастлива. О, господи. Вижте бебчетата ми!

— Прелестни са!

Клеър избърса сълзите си, докато се смееше на Ейвъри.

— Не можеш да ги видиш.

— Не, но са прелестни. Близнаци. Това прави пет. Направила си сметката, нали? Ще имаш пет момчета.

— Направихме сметката, но все още го асимилираме. Не сме очаквали... Никога не сме мислили, че... Може би трябваше да се досетя. Коремът ми е по-голям, отколкото друг път по това време. Но когато докторът ни каза... Бекет преbledня.

Тя се засмя на глас, макар сълзите ѝ да продължаваха да текат.

— Стана бял като платно. Мислех, че ще припадне. После само се гледахме един друг. А после почнахме да се смеем. Като луди. Вероятно и двамата сме били леко истерични. Пет. О, мили боже. Пет момчета.

— Ще се справите. Всички заедно — увери я Хоуп.

— Така е. Знам го. Толкова съм замаяна, щастлива, слисана. Не знам как Бекет ни докара до вкъщи. Все едно не се връщаме от Хагерстаун, а от Калифорния. Бях в някакъв шок, предполагам. Близнаци.

Тя постави длани на корема си.

— Нали знаете, има моменти в живота, когато си мислиш, ето това е. Никога няма да бъда по-щастлива или по-развълнувана. Никога няма да изпитвам по-силни чувства, отколкото сега. Точно в този момент. За мен това е мигът.

Хоуп я прегърна, а Ейвъри разпери ръце и обгърна и двете.

— Толкова се радвам за теб — прошепна Хоуп. — И аз съм щастлива, замаяна и развълнувана заедно с теб.

— Децата страшно ще се зарадват. — Ейвъри леко се дръпна. — Нали?

— Да. И понеже Лиъм вече ясно ми заяви, че ако родя момиче, няма да падне толкова ниско, че да си играе с него, мисля, че той ще е най-доволен.

— А кога ще раждаш? — попита Хоуп. — С близнаците не е ли по-рано?

— Малко. Казаха ми около двадесети ноември. Така че ще имаме бебета за Деня на благодарността, вместо за Коледа или Нова година.

— Малки пуйчета — обади се Ейвъри и отново разсмя Клеър.

— Трябва да ни позволиш да ти помогнем с бебешката стая — започна Хоуп. Планирането бе в кръвта ѝ.

— Разчитам на вас. Нямам си нищичко. Раздадох всички бебешки вещи след Мърфи. Никога не съм очаквала пак да се влюбя или да се оженя, нито пък да имам още деца.

— Може ли вече да мислим за бебешкото парти? Темата ще е свързана с двойната радост — реши Хоуп. — Неща, които вървят по двойки, чифтове. Нещо такова. Ще го измисля. Добре ще е да го насрочим за началото на октомври, за всеки случай.

— Бебешко парти. — Клеър въздъхна. — Става все по-истинско. Трябва да звънна на родителите ми и да кажа на момичетата — добави тя, имайки предвид служителките си в книжарницата. Надигна се от мястото си. — Ноемврийски бебета — повтори тя. — Сигурно ще успее да сваля килограмите до май месец, преди сватбата.

— О, да, омъжвам се. — Ейвъри протегна ръка и се възхити на диаманта, заменил пластмасовия пръстен, който Оуен бе сложил на пръста ѝ. На два пъти.

— Омъжваш се и ще отваряш втори ресторант, както и ще помагаш с планирането на бебешко парти, докато междуременно превръщаш настоящата ергенска спалня в къщата, в спалня за щастлива двойка. — Хоуп бутна Ейвъри с лакът. — Имаме да планираме много неща.

— Мога да отделя малко време утре.

— Добре. — Хоуп за миг прелисти мислено бележника си, пренареди някои задачи, прецени с колко време разполага. — Един часа. Мога да разчистя графика си. Ти ще успееш ли? — обърна се тя към Клеър. — Мога да приготвя нещо за обяд и да отхвърлим част от предварителните планове, преди да стане време за настаняване на гостите.

— Утре в един часа. — Клеър потупа коремчето си. — Ще дойдем.

— И аз ще дойда — обеща Ейвъри. — Ако закъснея малко, значи сме имали много клиенти за обяд. Но ще дойда.

Хоуп излезе навън с Клеър, прегърна я още веднъж на раздяла. И си представи как тя съобщава щастливата новина на родителите си. И как Ейвъри праща съобщение на Оуен. А Бекет се измъква от работа,

за да провери как е Клеър през деня или просто да си открадне няколко мига, за да се радват заедно на щастието си.

За миг ѝ се прииска и тя да има на кого да се обади или да прати съобщение, или да изтича за малко, да има с кого да сподели чудесната новина.

Вместо това заобиколи и влезе през задния вход на хотела, качи се по външните стълби. Влезе направо на третия етаж, наострила слух, докато вървеше по коридора към апартамента си.

Да, наистина ѝ се стори, че чува гласа на Каролий и вълнението в него. Явно Джъстин Монтгомъри вече се бе обадила на сестра си, за да сподели новината за близнаците.

Хоуп се затвори в апартамента си. Щеше да прекара няколко часа в тишина, реши тя, докато проучва жената, чийто дух обитаваше хотела, и мъжа на име Били, когото тя чакаше.

ВТОРА ГЛАВА

Майка му го подлудяваше. Ако измислеше още някакъв проект, преди да е завършил поне един от половин дузината, с които се бе нагърбил понастоящем, най-добре да си грабне кучето и да се пресели на Барбадос.

Можеше да си построи чудесна малка вила на брега. Знаеше как да го направи.

Райдър паркира пикапа си в двора зад хотела, който бе един от големите проекти. Слава богу, бе почти завършен, но не напълно, разбира се, защото винаги щеше да има и още нещичко. Паркингът бе общ за хотела и бъдещия — замислен от вечно планиращата нещо ново Джъстин Монтгомъри — приятен, привлекателен и в крак с последните новости фитнес център.

В момента сградата бе само една грозна, зелена и прогнила развалина с плосък покрив. И то само на външен вид. Вътрешността ѝ към настоящия момент представляваше истински лабиринт от тесни стаички, наводнено мазе, стълбища като излезли от филм на ужасите и паднали тавани. Изобщо не му се мислеше за трагичното състояние на електрическата мрежа и водопровода, тъй като и бездруго направили да изринат до основи цялата кочина.

Част от него искаше да се промъкне тайничко някоя нощ, подкарал огромен булдозер, и да срине цялата проклета сграда. Но здравият му разум надделяваше и трябваше да си признае, че обича предизвикателствата.

А това си го биваше.

И все пак, след като винаги изрядният Оуен му бе пратил съобщение, че вече са получили разрешение за ремонтните работи, поне можеха да започнат със събарянето вътре.

Райдър постоя за миг с грозноватото си и добродушно куче Глупчо, клекнало до него, докато Лейди Гага съблазнително пееше за изкушенията на славата. Тази мацка беше повече от странна, но пък определено имаше глас, отбеляза мислено Райдър.

Двамата с кучето гледаха изпитателно грозната зелена развалина. Обичаше да руши стари сгради. Събарянето на стени винаги му носеше удовлетворение. На това поне можеше да разчита. А и работата по преобразяването на това грозилище щеше да е интересна.

Фитнес център. Не разбираше хората, които се качваха на някаква машина, която не отиваше никъде. Защо просто не се захванеха с нещо продуктивно, което да ги изпоти? Спортна зала — да, можеше да си представи спортен салон с боксови круши, ринг и няколко прилично тежки щанги. Но „фитнес център“ му звучеше прекалено женски. Както и йога курсове и пилатес.

И жени в онези прилепнали спортни клинове, напомни си той. Да, имаше го и това. Също като събарянето на стени, кой би отказал подобна гледка?

Нямаше смисъл да го мисли толкова, отсеке той. Вече бе решено.

Слезе от пикапа и Глупчо послушно скочи подире му.

Не можеше да разбере защо бе в такова мрачно настроение. Работата по пекарната бе на финалния етап — оставаха само боядисването и довършителните работи, ресторантът на Ейвъри „Мактий“ се движеше по график и той нямаше търпение да седне на висок стол край бара на новата ѝ бирария и да изпие една халба бира.

Почти бе приключил с ремонта на кухнята за един клиент, а Оуен довършваше вградените шкафове за друга поръчка. Много работа бе за предпочитане пред липсата на такава. Можеше да си построи вила на брега в Барбадос, когато остарее.

И все пак беше напрегнат и неспокоен, а не можеше да определи точната причина. Докато не погледна към хотела.

Хоуп Бомон. Да, тя определено можеше да го напрегне.

Работеше добре, това бе безспорно. Фактът, че бе педантична, маниакално организирана и държеше да изпипа всичко до последния детайл, не го притесняваше особено. Бе живял и работил с подобен тип през целия си живот в лицето на брат си Оуен.

Откакто се бяха целунали в навечерието на Нова година, нещо бе влязло под кожата му и от време на време го човъркаше.

Беше просто инцидент, каза си той. Импулсивна постъпка. Не възнамеряваше да се повтаря.

Но му се щеше тя да е пълничка и невзрачна женица на средна възраст с няколко внуци и влечение към плетивата.

— Някой ден може и да стане такава — измърмори той на Глупчо, който послушно тупна с опашка.

Сви рамене, тръгна и прекоси улицата, за да отвори вратите на бъдещия ресторант и бирария „Мактий“ за работниците си.

Харесваше това място, особено сега, когато бяха съединили отново двете сгради, като бяха отворили голям портал в стената, така че посетителите на ресторанта и бара, както и персоналът, да могат да се движат спокойно от едното помещение към другото.

Ейвъри знаеше какво иска и как да го постигне, затова бе убеден, че „Мактий“ ще се превърне в чудесно място за хапване и пийване, както и за срещи с приятели, ако човек бе в подходящото настроение. Изискано място за хапване за възрастни, както го наричаше тя, в контраст с непринудената семейна обстановка на „Веста“.

Той обичаше „Веста“ — обожаваше голямата им пица с всички добавки, но след като Ейвъри месеци наред изпробваше върху тях новите си рецепти, предполагаше, че ще може да преглътне някоя и друга вечеря в новото ѝ заведение.

Отиде до портала и огледа пространството за бара. Имаше още много работа, реши той, но можеше да си го представи завършен, с дългия барплот, който заедно с братята му щяха да направят на място. Тъмно дърво, наситени цветове, тухлени стени. И многото кранчета за наливна бира.

Да, никак нямаше да е зле да поседне тук и да вдигне халба, доволен от отлично свършената работа. Когато стане готово. Чу гласове и се върна до портала.

След като работниците се заеха със задачите си, той се запъти към пекарната, за да провери как вървят нещата. Ако имаше избор, би предпочел да си сложи колана с инструментите и да се заеме с истинска работа.

Но имаше насрочена сутрешна среща на новия обект и вече закъсняваше.

Заобиколи откъм задния вход и забеляза пикапите и на двамата си братя на паркинга. Предполагаше, че Оуен е взел кафе и понички, освен разрешението за ремонта. Човек можеше да разчита на Оуен както за ежедневните неща, така и в случай на ядрена авария.

Замисли се и за Бекет, женен за красавицата Клеър, мигновено превърнал се в баща на трима синове, а сега очакваше и близнаци.

Господи, близнаци!

Но пък може би близнаците щяха да разсеят майка му от мисли за нов проект. Едва ли.

Влезе през отворената врата откъм улица „Сейнт Пол“ и усети аромата на кафе.

Да, на Оуен можеше да се разчита.

Грабна единствената останала картонена чаша, върху която имаше буквата „P“, отбелязана с маркер от педантичния му брат. Отпи голяма глътка още докато отваряше кутията с понички.

Опашката на кучето му мигновено затупа по пода.

Дочу гласовете на братята си някъде из лабиринта от стаи, но взе кафето си и след като метна голямо парче от поничката си с конфитюр на Глупчо, отиде до архитектурните планове, разгънати върху импровизирана маса от шперплат върху дървени магарета.

Беше ги виждал и преди, естествено, но пак остана впечатлен. Проектът отговаряше на всички изисквания на майка им и дори ги надхвърляше. Да, помисли си той сега, по-добре, отколкото да изравнят мястото със земята. По-добре да съборят онова, което се нуждаеше от събаряне, и да надграждат върху онова, което е стабилно.

На Райдър не му приличаше на спортна зала — поне не и такава с боксови круши и пропити от пот съблекални, каквато той самият би посещавал, но пък беше същинска прелест.

И отваряше толкова работа и допълнителни усложнения, че да го накара да проклина името на Бекет седмици и месеци наред. Вероятно дори и години.

И все пак...

Повдигането на покрива и превръщането му в заострен такъв бе практично, освен че бе естетически издържано. Премахването на терасата с плосък покрив откъм страната на паркинга и превръщането ѝ във веранда също бе много разумно. Имаше и достатъчно стъкло за осигуряването на светлина през новите прозорци и врати. Нямахте спор, че сградата се нуждаеше от тях, макар това да означаваше да разбиват циментови стени.

Модерни съблекални с парни бани и сауни. Практично настроеният му мозък се възмущаваше, но пък трябваше да си признае, че и той понякога обичаше да постои в парната баня.

Изяде поничката си, като подхвърляше парченца и на тропация с опашка Глупчо, докато внимателно разглеждаше чертежите за първия етаж, за втория, както и техническите параметри.

Истинска прелест, помисли си той. Бекет имаше талант и въображение, макар неминуемо част от вдъхновените му проекти да докарваха големи главоболия от гледна точка на практическото изпълнение.

Прокара поничката с кафе, тъкмо когато братята му се измъкнаха от лабиринта.

— Разрешително за ремонта.

— Дадено — обади се Оуен. — Добро утро и на теб.

Слънчевите му очила бяха затъкнати върху безукорно бялата му тениска. Тъй като Бекет бе планирал и той да участва в събарянето на стени, бялото нямаше да остане такова задълго.

— Изгладени ли са джинсите ти?

— Не. — Ясните сини очи на Оуен за миг се отклониха към поничките и той разчупи една на две половини. — Просто са чисти. Имам няколко среци по-късно.

— Аха. Здравсти, татенце.

Бекет се ухили и прокара пръсти през гъстата си кестенява коса.

— Момчетата искат да ги кръстим Логън и Люк.

— Върколака и Скайуокър. — Развеселен, Райдър се замисли. — Съчетание между „Ексмен“ и „Междузвездни войни“. Интересно.

— Харесва ми. Клеър отначало се разсмя, но после идеята сякаш ѝ допадна. Имената са хубави.

— Достатъчно хубави са за Върколака и Скайуокър.

— Мисля, че ще се спрем на тях, което е супер. Но ушите ми още бучат. Нали се сещате — както става след голяма експлозия.

— Две е само с едно повече от едно — изтъкна Оуен. — Всичко опира до планиране и подреждане на графика.

— Говориш, все едно имаш огромен опит с хлапетии — изсумтя с пренебрежение Райдър.

— Всичко зависи от планирането и графика — възрази му Оуен.

— И като стана дума, да видим плана и графика. — Измъкна телефона от колана си.

Райдър реши да си вземе още една поничка и да се остави захарта да му помогне да преглътне купищата детайли. Проверки,

разрешителни, поръчки за материали и доставки, груб строеж, довършителни щрихи, работа в цеха, на обекта.

Той също бе подредил всичко това в ума си, само че едва ли толкова спретнато и педантично, колкото Оуен. Но знаеше какво трябва да се направи и кога, на кои работници да възложи определена задача и колко дълго трябва да отнеме даден етап. Както вътре, така и отвън — вземайки предвид капризите на строителните работи.

— Мама оглежда различни уреди — вметна Бекет, когато Оуен спря да говори за миг. — Нали се сещате, бягащи пътечки и кростренажори, и всякакви такива.

— Сега няма да мисля за това. — Райдър се озърна наоколо. Скапани стени, помисли си той, прогнили подове. Всичко беше пред разпад. Кростренажорите, гиричките и тъпите постелки за йога бяха адски далеч във времето.

— Може би не е зле да помислим за паркинга.

Сега Райдър присви очи към Оуен.

— Какво за паркинга?

— След като вече целият е наш, вместо да го закърпваме, можем да го изтърбушим, подравним, да го дренираме и да сложим нова настилка.

— По дяволите. — Искаше му се да възрази заради принципа, но имаха нужда от проклетите дренажи. — Добре. Но точно сега няма да мисля и за това.

— За какво толкова пък мислиш?

Вместо да отговори, Райдър просто излезе.

— Дали не е по-кисел от обичайното? — запита се Оуен.

— Трудно е да се каже. — Бекет отново погледна към чертежите. — Няма да е никак лесно — най-вече за него — но ще се получи.

— Най-грозната сграда в града.

— Да, определено печели наградата. Хубавото е, че каквото и да направим с нея, все ще е по-добре. Веднага щом контейнерите за строителни отпадъци пристигнат, можем да...

Замлъкна, когато видя Райдър да влиза с огромен чук и железен лост.

— Вземете си сами инструменти — каза им той и след като остави лоста настрана, избра напосоки една от стените. Замахна

здрaво. Силният и безспорно удовлетворяващ удар накара парченца гипс да полетят навсякъде.

— Контейнерите... — подхвана Оуен.

— ... са на път, нали? — Райдър вложи цялата си сила в удара и отново замахна. — Според заветните писания в свещения ти график.

— Трябва да повикаме някои от работниците — замислено отбеляза Бекет.

— И защо само те да се забавляват? — Когато огромният чук отново се издигна във въздуха, Глупчо се затътри под едно от дървените магарета да подремне.

— Има право. — Бекет погледна Оуен, който му отвърна с вдигнати рамене и широка усмивка. — Трябва да почнем от втория етаж.

— Тази стена не е носеща. — Още два удара и Райдър превърна рехавата вътрешна стена в развалина. — Но, да. — Облегна се на чука и се ухили на братята си. — Да изтърбушим тази грозотия.

След като няколко дни бе слушала удари и трополене, любопитството на Хоуп надделя. Тъй като Каролий бе на работното си място — младоженците бяха тук вече четвърти ден след сватбената им нощ — тя прекоси паркинга, за да надникне в най-новия проект на семейство Монтгомъри. Имаше си основателна причина да ги потърси, но си признаваше, че основният ѝ мотив бе любопитството.

Бе чула достатъчно разтърсващи удари през целия ден, а всеки път, щом надникнеше през прозореца, зърваше някой пращен работник да мъкне строителни отпадъци към огромния зелен контейнер.

От съобщението на Ейвъри в телефона си знаеше, че са започнали с ремонта на бъдещия фитнес център.

Искаше сама да види какво става.

Оглушителните удари станаха по-силни с приближаването ѝ, а чу и неочаквано силен мъжки смях през отворените прозорци. Придружен от рок музика с пронизително китарно соло.

Запъти се към страничния вход — или каквото бе останало от него — и надникна вътре.

Очите ѝ се разшириха.

Никога не бе влизала в сградата, но бе надничала през прозорците и бе почти сигурна, че преди вътре имаше стени и тавани.

Сега бе останал само скелет, както и оплетените жици на инсталацията и огромно количество сив прахоляк.

Вече по-предпазливо, понеже ударите, трополенето и стъргането сякаш разклащаха цялата конструкция, тя заобиколи към предната част.

Вратата бе отворена. За проветрение може би, зачуди се тя. Кой знае?

Друга врата, която някога бе водила към апартаментите на втория етаж, също беше отворена. Музика, мъжки гласове и удари на чукове отекваха от горе.

Тя погледна замислено тесните стълби и прашните парапети и се заслуша в шума. Не беше чак толкова любопитна, отсече тя, след което се оттегли.

Докато заобикаляше отново към задния вход, двама мъже — покрити със сив прахоляк и напълно скрити от предпазните си очила, работни ръкавици и мръсни лица, измъкнаха поредния чувал с остатъци от някаква стена. Метнаха го в контейнера, където пльосна с приглушено тупване.

— Извинете — обади се тя.

Позна Райдър по начина, по който извърна глава и застана накриво.

Той вдигна очилата си и ѝ отправи един от обичайните си погледи, изпълнен с леко раздражение и нетърпение.

— Не е зле да стоиш настрани.

— Виждам. Изглежда, сте решили да изтърбушите цялата сграда отвътре.

— Горе-долу. Трябва да стоиш далеч.

— Да, вече ми каза.

— Искаш ли нещо?

— Всъщност, да. Имам проблем с някои от лампите — стенните аплици. Мислех си, че ако електротехникът е тук, би могъл...

— Тръгна си. — Райдър рязко кимна с глава на помощника си, за да го прати да върви, после свали предпазните си очила.

Сега ѝ заприлича на миеща се мечка, само че с обратно оцветяване, каза си Хоуп и не можа да сдържи усмивката си.

— Явно е мръсна работа.

— И то доста — отвърна Райдър. — Какъв е проблемът?

— Не искат да светят. Само...

— Смени ли крушките?

Тя само го зяпна.

— Боже, защо не се сетих за това?

— Добре. Някой ще мине да провери. Това ли е всичко?

— Засега.

Той ѝ кимна, провря се през отвора и изчезна.

— Много благодаря — измърмори Хоуп на празното пространство и се върна в хотела.

Обикновено настроението ѝ се оправяше само като влезеше вътре. Заради начина, по който изглеждаше, по който миришеше — особено сега, когато шоколадовите курабийки на Каролий сладко ухаеха. Но този път закрачи направо към кухнята адски раздразнена.

— Какъв му е проблемът на този човек?

Каролий, с лице зачервено от печенето, пъкна нова тава курабийки във вградената фурна.

— Кой човек, скъпа?

— Райдър Монтгомъри. Да не би кредитото му да са грубите обноси?

— Може да е малко рязък, особено когато работи. Което, предполагам, е през повечето време. Какво е направил?

— Нищо. Държа се както обикновено. Нали знаеш, че онези аплици все изгарят или не искат да светнат? Отидох да му кажа — или поне на някого от тях, и попаднах на него. Направо ме попита дали съм сменила крушките. На идиотка ли приличам?

Каролий се усмихна и ѝ подаде курабийка.

— Не, но веднъж една от наемателките им наистина се оплакала, че има проблем, и когато Рай отишъл, се оказало, че е изгоряла крушката. Жената, която, предполагам, е била идиотка, била крайно учудена, че трябва да смени крушката.

— Хмм. — Хоуп захапа курабийката. — И все пак.

— Е, какво става отсреща?

— Рушат, събарят и се смеят като луди.

— Груб строеж. Забавно е.

— Предполагам. Не знаех, че ще съборят всичко, освен външните стени. Не е голяма загуба, просто не бях разбрала. — Сега леко се притесни как шумът ще се отрази на гостите ѝ.

— Трябва да видиш плановете. Хвърлих им едно око. Ще стане страхотно.

— Не се и съмнявам. Работят много добре.

— Джъстин вече е започнала да избира лампи и мивки. Курабийката и Каролий повдигнаха настроението на Хоуп.

— Сигурно е на седмото небе.

— Спряла се е на модерна и лъскава визия. Много хром каза. Ще бъде издържано в един стил, нали разбираш, не различни варианти като тук, но все пак има много неща, които трябва да се съобразят. Ще бъде забавно да видим как всичко се подрежда.

— Така е. — Наистина щеше да е хубаво, осъзна тя. Не бе присъствала на реновирането на хотела от самото начало. Сега имаше шанс да види друга сграда, преобразена от начало до край. — Ще отхвърля малко работа преди настаняването на гостите.

— Аз ще отскоча до пазара, когато курабийките са готови. Искаш ли да добавиш нещо към списъка?

— Мисля, че всичко е в него. Благодаря, Каролий.

— Обичам си работата.

Както и аз, помисли си Хоуп, когато се настани в офиса си. Един кисел Монтгомъри не можеше да промени това.

Провери си електронната поща, усмихна се на благодарственото писмо от доволен гост, отбеляза си, че трябва да изпълни молбата на бъдещ гост, който искаше бутилка шампанско, с която да изненада родителите си при посещението им.

Погледна резервациите — хотелът щеше да е пълен за уикенда — прегледа и личния си график.

Когато пристигна цветарят, тя качи свежите букети на горния етаж в стаята „Титания и Оберон“. Макар вече да го бе направила, отново огледа за последен път стаята, за да се увери, че всичко е идеално за новите гости.

По силата на навика и рутината влезе в библиотеката, провери лампите — всекидневният ѝ график включваше и проверка на всички лампи и полилеи, за да види дали няма изгорели крушки. *Много ви благодаря, господин Райдър Монтгомъри*. Използвайки телефона си, тя

си изпрати имейл, когато попадна на изгоряла крушка, като добави и напомняне да качи допълнителни таблетки за кафемашината в библиотеката.

Продължи надолу, за да огледа внимателно и фоайето, салона, трапезарията. После зави към кухнята и се наложи да прехапе устни, за да не извика стреснато, когато забеляза Райдър до плота да си похапва курабийки.

— Не те чух да влизаш. — Как така се движеше безшумно с тези огромни и тежки ботуши?

— Тъкмо дойдох. Вкусни курабийки.

— Каролий току-що ги опече. Сигурно е на пазара.

— Добре.

Той просто си стоеше там, похапваше курабийка и я гледаше, а кучето клечеше в краката му. Доволното му изражение я накара да заключи, че то също е похапнало от сладките.

Мъжът се бе поизмил — горе-долу. Поне не бе домъкнал със себе си прахоляка от строителния обект.

— Добре. Има един на втория етаж и един на третия. — Тя се извърна, предполагайки, че той ще я последва.

— Има ли някого тук в момента?

— Имаме настанени гости в „Уесли и Лютиче“, но са навън, а скоро ще пристигнат и гостите за „Титания и Оберон“. Ето, сега свети. — Тя посочи към втория аплик на стената, когато се качиха по стълбите. — Преди малко бях тук и не светеше.

— Аха.

— Виж, питай Каролий, ако не ми вярваш.

— Не съм казал, че не ти вярвам.

— Държиш се така, сякаш не ми вярваш. — Леко ядосана, тя се качи нагоре към третия етаж. — Виж! Не свети, както сам можеш да се увериш.

— Да, виждам. — Той отиде, вдигна глобуса и разви крушката. — Имаш ли нова?

— Държа няколко в апартамента си, но *не е* от това.

Извади ключа си и отвори вратата на апартамента си. Райдър я спря с ръка, преди да се тръшне в лицето му.

Стоеше на разстояние от нея, но все пак нали беше тук. Затова сега бутна вратата и надникна вътре.

Спретнато и подредено, както навсякъде другаде. И ухаеше приятно — както навсякъде наоколо. Никакъв безпорядък. Нямаше и много момичешки дреболии, което напълно отговаряше на очакванията му. Върху дивана имаше доста възглавнички, но не познаваше много жени, които да не отрупат дивана и леглото си с възглавнички. Ярки цветове, няколко цветя в саксии, дебели свещи.

Тя изскочи откъм кухнята си и спря рязко, което му подсказа, че отново я е стреснал. После му подаде новата крушка.

Той се отдалечи по коридора, зави я на мястото ѝ. Тя грейна ярко.

— Не е от крушката — настоя Хоуп. — Сложих нова тази сутрин.

— Добре.

Глупчо седеше до краката на Райдър, вперил поглед във вратата на „Мансардата“. Размахваше опашка.

— Не ми повтаряй „добре“. Казвам ти, не е... Виж! — В гласа ѝ се промъкна тържествуваща нотка, когато лампата отново угасна. — Пак го направи. Сигурно има някакво късо съединение или нещо не е наред с връзките на инсталацията.

— Не.

— Как така „не“? Нали сам го видя. — Докато говореше, вратата към „Мансардата“ се откряна плавно.

Хоуп едва ѝ обърна внимание. И тогава ѝ просветна. Усещаше уханието на орлови нокти, естествено, но беше свикнала с него.

— Защо ще си играе с лампите?

— Откъде да знам? — Райдър вдигна рамене и пъкна палци в предните джобове на джинсите си. — Може да ѝ е скучно. Все пак е мъртва от известно време. Или пък ти е ядосана за нещо.

— Не е. Няма причина. — Хоуп понечи да затвори вратата на „Мансардата“, но вместо това я отвори по-широко. — Тече вода.

Изтича бързо през малкото коридорче към голямата и изискана баня. Водата течеше в двете мивки на плота, както и в голямата вана с масажни струи, и от душа със специалния панел за хидромасаж.

— О, за бога!

— Често ли се случва?

— За първи път. Хайде, стига, Лизи — измърмори тя, докато спираше кранчетата на мивките. — Ще дойдат гости.

Райдър отвори стъклената врата, спря душа, както и масажните струи.

— Заела съм се с проучването. — Вече доста нетърпеливо, Хоуп спря водата във ваната. — Знам, че и Оуен го търси, но не е толкова лесно да се намери някой на име Били, който е живял, както предполагаме, през деветнадесети век.

— Нищо не мога да направя, ако твоят призрак е решил да се прави на интересен. — Райдър избърса мократа си ръка в джинсите.

— Тя не е *мой* призрак. Сградата е ваша.

— Твоя прародителка е. — С обичайното си свиване на раменете той излезе и отиде до вратата на апартамента. Опита да завърти бравата, извърна глава назад. — Защо не кажеш на тази твоя прапралеля да престане?

— Какво да престане?

Той отново разтърси бравата.

— Това е просто... — Тя го избута настрани и сама хвана дръжката на вратата. — Това е нелепо. — Вече изгубила всякакво търпение, Хоуп продължи да разтърсва дръжката. После вдигна ръце и ядно я посочи с пръст. — Направи нещо!

— Какво например?

— Свали бравата или цялата врата.

— С какво?

Тя се намръщи и сведе очи.

— Нямаш ли инструменти? Защо не си носиш инструментите?

Ти винаги си с тях.

— Дойдох заради една крушка.

Ядът ѝ бе примесен с лек привкус на паника.

— *Не беше* крушката. Казах ти, че не е тя. Какво правиш?

— Ще поседна за минутка.

— Не!

Тя почти изкрещя, при което Глупчо се затътри към ъгъла и се сви там. Далеч от огневата линия.

— Да не си посмял да седнеш на онзи стол. Не си чист.

— О, за бога. — Но заобиколи стола и отвори прозореца. След което се замисли дали е разумно да опита да излезе на покрива.

— Недей да се качваш там! Какво ще правя, ако паднеш?

— Ще се обадиш на Спешна помощ.

— Не. Сериозно, Райдър. Обади се на някого от братята си или на пожарната, или...

— Няма да се обаждам на пожарната само защото проклетата врата не иска да се отвори.

Тя вдигна ръце, пое си въздух. После сама поседна.

— Просто ще се успокоя.

— Добро начало.

— Няма нужда да се ядосваш на мен. — Тя прокара пръсти в косата си — и да, тази средна дължина определено я дразнеше. — Не аз заключих вратата.

— Да се ядосвам ли? — Усмивката му можеше да се определи като самодоволна или подигравателна, както и като смесица от двете. — Аз ли съм раздразнителен?

— Направо можеш да преподаваш уроци по раздразнителност. Не ме харесваш и аз се старая да стоя настрани от теб, доколкото е възможно. Но все пак съм управител на този хотел и го ръководя прекрасно. Пътищата ни се пресичат понякога. Можеш поне да се преструваш на любезен.

Сега той се облегна на вратата.

— Не се преструвам на никакъв, а и кой е казал, че не те харесвам?

— Ти. Всеки път ми се дразниш.

— Може би така реагирам на високомерието.

— Високомерие! — Искрено засегната, тя го изгледа с ококорени очи. — Аз не съм високомерна.

— Владееш изкуството до съвършенство. Но това е твоят стил. — Той се отдалечи и отново погледна през прозореца.

— Държиш се грубо с мен от първия миг, в който те срещнах. Точно в тази стая, преди още да се превърне в такава.

Тя си спомняше мига отлично, замайването, мощната вълна, надигнала се в тялото ѝ, светлината, която сякаш бе избухнала около него.

Не искаше да мисли за това.

Раздразнен, той се обърна.

— Може да е било заради това, че ме погледна така, сякаш съм те ударил през лицето.

— Не съм. Беше само моментно... не знам какво.

— Вероятно защото тичаш наоколо на кокили.

— Сериозно? Сега пък критикуваш обувките ми?

— Само отбелязвам.

Тя издаде гърлен звук, който му напомни на дива котка, скочи и заблъска по вратата.

— Отвори проклетата врата!

— Ще я отвори, когато поиска. Така само ще се нараниш.

— Не ми казвай какво да правя. — Не би могла да каже защо практичният му подход към ситуацията само разпали още повече яда ѝ и засили паниката. — Ти... ти дори не ме наричаш по име. Сякаш не го знаеш.

— Знам го. Престани да тропаш по вратата, Хоуп. Видя ли, знам името ти. Престани!

Той се пресегна и покри юмруците ѝ с дланите си.

И тя отново го усети, онова силно привличане и странното замайване. Внимателно се подпря на вратата и извърна глава, за да го погледне.

Близо един до друг, както бяха на Нова година. Достатъчно близо, за да забележи златистите точки, изпъстрили зелените му очи. Достатъчно близо, за да види страстта и загрижеността в тях.

Не си и помисли да се наведе към него, но тялото ѝ го стори. За да го спре, тя опря длан в гърдите му. Дали сърцето му не биеше малко по-учестено? Каза си, че е точно така. Или поне се надяваше, за да не е само нейното.

— Тя затвори Оуен и Ейвъри в „Елизабет и Дарси“ — спомни си Хоуп. — Искаше те да... — Да се целунат. Да се открият един друг. — Тя е романтичка.

Райдър отстъпи назад и мигът отмина.

— Точно сега е крайно досадна.

Прозорецът, който бе отворил, се затвори сам.

— Бих казала, че ни дава знак. — Вече по-спокойна, по-уверена, след като той изглеждаше объркан, Хоуп отметна коса. — О, за бога, Райдър, просто ме целуни. Няма да те заболи, а после тя ще ни пусне.

— Може пък да не ми харесва жените — мъртви или живи — да ме манипулират.

— Повярвай ми, целувката с теб няма да е най-вълнуващият миг от деня ми, но гостите ми ще пристигнат всеки момент. Или... — Тя

извади телефона си. — Ще се обадя на Оуен.

— Няма да се обаждаш на Оуен.

Беше го хванала натясно. Да извика някого от братята му да ги измъкне оттук? Беше унизително. Да я целуне, щеше да е по-малкото зло, пресметна тя. Развеселена, Хоуп му се усмихна.

— Можеш да затвориш очи и да мислиш за родината.

— Много смешно. — Той пристъпи към нея и опря длани от двете страни на главата ѝ. — Само защото вече изгубих достатъчно време и искам да изпия една студена бира.

— Чудесно.

Той се наведе, остана за миг само на един дъх разстояние от устните ѝ.

Не мисли, нареди си тя. Не реагирай. Това не означава нищо.

Нищо.

Усети експлозия от топлина и светлина, както и мощна вълна, която се надигна сякаш от петите ѝ чак до главата ѝ. Не я докосна, освен допира на устните им, а тя си наложи да свие ръце в юмруци встрани от тялото си, за да не се пресегне към него. Да го сграбчи и да го повлече към себе си.

Отдаде се на чувствата си, не можеше да им устои, докато целувката се задълбочаваше.

Той бе имал намерение просто да допре устни до нейните. Като с приятел, с леля или с някоя пухкава жена на средна възраст с няколко внуци.

Но потъна в целувката прекалено дълбоко. Вкусът ѝ, уханието ѝ, усещането на устните ѝ, които се разтапяха под неговите.

Не беше сладостно, нито остро, а някаква вълнуваща смесица от двете. Нещо уникално и присъщо само на Хоуп.

Това — тя — го развълнува повече, отколкото бе редно. Повече, отколкото би искал.

Да се дръпне от нея, му костваше страхотно усилие.

Загледа се в нея за миг. После тя издиша внимателно, отпусна свития си юмрук и опита да завърти дръжката.

— Ето. — Отвори вратата. — Получи се.

— Размърдай се, преди да си е променила решението.

Щом се озоваха в коридора, той веднага отиде до ярко грейналата лампа, вдигна глобуса от пода и го нагласи.

— Готово. — Остана на мястото си и я изгледа замислено.

Тя понечи да каже нещо, но звънецът на входната врата се обади.

— Гостите ми са тук. Трябва да...

— Ще изляза отзад.

Тя кимна, забърза надолу.

Той се заслуша в потракването на токчетата ѝ по дървения под, пое си дълбоко въздух.

— Не ми погаждай този номер втори път — каза той. Сподирен от вярното си куче, Райдър закри по коридора, далеч от уханието на орлови нокти и от Хоуп.

ТРЕТА ГЛАВА

Беше истинско предизвикателство да отдели време за себе си, но една жена се нуждае приятелките ѝ да я изслушат и да си кажат мнението. Хоуп се възползва от кратките мигове на затишие, след като пригответи закуска за гостите си и преди отварянето на „Веста“.

Изтича през главната улица малко преди десет и нахлу право в ресторанта. Клеър и Ейвъри вече седяха на една маса и разглеждаха вариант за сватбената рокля на Ейвъри на нейния айпад.

— Донесох кексчета. — Хоуп остави малката кошничка на масата и отгърна ярката червена кърпа. — С боровинки, още топли от фурната. Благодаря, че дойдохте.

— Звучеше като спешен случай. — Ейвъри подуши кексчетата, измърка одобрително и си грабна едно.

— Не е нищо спешно. Просто случка. Знам, че сте заети.

— Никога не сме прекалено заети. Сядай — подкани я Клеър. — Изглеждаш притеснена, а това не е в стила ти.

— Не съм. Не точно. Просто... — Хоуп тръсна глава и седна. — Имах проблем с няколко лампи — подхвана тя и ги запозна с историята.

— Също както направи с мен и Оуен. Доста е мило, по малко странен начин.

— Не е мило. Вбесяващо е. А и той дори отвори прозореца, замисли се дали да не се изкачи на покрива.

— Естествено.

Хоуп се облеци срещу Клеър.

— *Естествено?*

— Нямам предвид, че това е решението, а че е естествено той да го помисли. Това е мъжка реакция. — Развеселена, но с желание да помогне, Клеър потупа ръката на приятелката си. — Имам трима синове, познавам мъжките реакции.

— Така си е — потвърди Ейвъри.

— Просто е глупаво, особено след като и двамата имахме телефони. Искрах да се обадя на Оуен или Бекет, или на пожарната.

— Което е разумно и типично за жените — но пък е краен вариант, вероятно когато е заплашен от гладна смърт, за един мъж.

— Е, глупаво е — повтори Хоуп. — Както и да е, беше ми писнало, затова му дадох да се разбере.

— Сега вече става интересно. — Ейвъри потърка длани.

— Той е груб и намусен, никога не се обръща към мен по име. Държи се, сякаш съм някаква досадница, а аз не съм такава.

— Разбира се, че не си — успокой я Клеър.

— Върша си работата и стоя настрани от него. И какво получавам в замяна? Иронично свиване на устни и обиди, когато изобщо си даде труд да отчете съществуването ми.

— Може да си пада по теб — предположи Ейвъри. — Затова те дразни или те пренебрегва.

— О! — Хоуп се облегна на стола си и кимна. — Може и така да е. Ако бяхме на осем. Казах му, че е прекалено раздразнителен, което е самата истина — поне спрямо мен. А той заяви, че съм високомерна. Не съм.

— Категорично не си. Но...

Хоуп изглежда Клеър с присвити очи.

— Но?

— Мисля, че някои хора — погрешно — предполагат, че красивите жени са високомерни.

— Това е едновременно високомерие и снобизъм. Но благодаря. И се заяде с обувките ми.

— Опасна територия — измърмори Ейвъри.

— Явно е имало нужда да се освободите от натрупаното напрежение — подхвана Клеър.

— Е, не сме се освободили, освен ако не смяташ, че това значи всеки от нас да знае какво мисли другият.

— Как излязохте? — запита Ейвъри.

— Стигнахме и дотам. — Хоуп вдигна пръст. — Сетих се за онова, което спомена преди малко. Тя ви скрои подобен номер, на теб и Оуен. Затова му казах, че трябва да ме целуне, а той се подразни от това. Все пак какво толкова? Правил го е преди и е оцелял, така че...

— Чакай малко, чакай. — Ейвъри завъртя пръст във въздуха. — Превърти лентата назад. Райдър те е целувал?

— Не беше нещо особено.

— Ние ще преценим. Кога е станало?

— Беше просто... нищо специално. На Нова година. Двамата случайно се озовахме в кухнята на Оуен точно когато отброяваха последните секунди от старата година. Беше доста неловко и предполагам, че и на двамата ни се стори, че ще е по-странно, ако не го направим. Затова се целунахме. Нищо специално.

— Все повтаряш, че не е било специално — замислено отбеляза Клеър. — Кое то го кара да звучи като нещо важно. Особено след като досега не си ни казала.

— Защото не беше... — Хоуп се спря. — Не беше важно. Забравих за това. Искам да кажа, че беше просто средство за постигане на цел, както на Нова година. Имаме си работа с романтично настроен дух, което звучи адски глупаво, но си е така. Затова го направихме и вратата се отвори. После чухме звънеца и гостите пристигнаха. Аз слязох долу, той си тръгна.

— Трябва да се повтори. Превърти лентата назад. Целунала си Райдър. Отново.

— Можеше и да го убия, ако не бяхме се измъкнали от онази стая. Целувката изглеждаше по-малко кървавият вариант.

— Е, как беше?

Хоуп стана, закрачи наоколо.

— Бива си го. А аз съм на сух режим. Насред пустинята съм. Нямам нищо против, но все пак е пустиня.

— Почувствала си нещо към него — подсказа Клеър.

— Почувствах нещо — поясни Хоуп. — Той знае какво прави, а и пустинята е доста суха. И така, целувала съм го два пъти. Едва можем да проведем любезен разговор. Поправка — не можем да проведем такъв, а съм го целувала два пъти. Затова имаме ситуация, нали?

— Ще оставя Клеър да обясни този път — реши Ейвъри, — само ще кажа, че единствената ситуация, която аз виждам, е, че двама здрави и необвързани възрастни, които са по-привлекателни, отколкото е редно, са се насладили на кратък и приятен физически контакт.

— Но ние дори не се харесваме. А и той е един от работодателите ми.

— Ще се харесате и още как, стига да си дадете шанс един на друг. А и той не ти е шеф. Джъстин е. И продължавам да твърдя, че двамата се дразните, защото сте привлечени един от друг.

Клеър бутна Ейвъри по ръката.

— Нали щеше да оставиш на мен?

— О, да. Ти си на ход.

— Благодаря. — Клеър погледна Хоуп. — Същото казвам и аз. В общи линии.

Хоуп отново седна.

— Съгласна съм, че Джъстин ми е шеф, но не мислите ли, че и Райдър се смята за такъв?

— Не, и бих казала, че ще се ядоса, ако ти го смяташ за такъв.

Ейвъри сбърчи чело и занарежда с удебелен глас:

— „Имам си достатъчно грижи, за бога, не ми е притрябвало да съм ти шеф. Майка ми да се занимава с теб.“

Хоуп се засмя и усети как напрежението в тила ѝ полека се разсейва.

— Звучи точно като него, поне по смисъл. Тогава за какво се притеснявам? Не беше средство за започване на нещо. Беше просто изход от положението.

— Да се спрем върху това за момент. — Ейвъри се смъкна леко на стола и се настани по-удобно. — По време на този изход от положението имаше ли участие на езици?

— Ейвъри. — Ухилена, Клеър поклати глава, после размисли. — Всъщност... имаше ли?

С доволната физиономия на котка, която е излапала купичка мляко, Хоуп затъкна кичур коса зад ухото си.

— И двете ме познавате достатъчно отдавна, за да знаете, че ако правя нещо, го правя както трябва.

— Възхищавам ти се за това — призна Ейвъри. — Къде бяха ръцете му?

— На вратата, държа ги далеч от мен. Аз бях опряна на вратата, така че...

— Мммм. Не е ли страхотно, когато си опряна на вратата? — обърна се Ейвъри към Клеър.

— На мен ми е любима поза. Жалко за ръцете обаче. Обзалагам се, че има умели ръце. Мисля, че е семейна черта.

Хоуп въздъхна.

— Въпреки общата ви мания по езици и ръце се чувствам по-добре. Благодаря.

— За теб — винаги. — Ейвъри се усмихна широко и стисна ръката ѝ. — По всяко време, наистина. Рай ще работи по сградите и от двете страни на вратата ти през следващите бог знае колко месеца. Шансовете за нови ситуации са отлични.

Напрежението сякаш отново се надигна някъде откъм тила ѝ.

— Не си търся нова ситуация.

— Това не значи, че няма да се озовеш в такава.

— Или да отвориш вратата и да попаднеш в нея — добави Клеър.

— Вие двете мислите по този начин, защото животът ви в момента е коктейл, в който са забъркани сватба и бебета. Моят е кристалночиста купа с мисли за кариера.

— Всяка от нас има кариера — изтъкна Ейвъри.

— При това страхотна. Всички трябва да се връщаме към работата си.

Тъкмо понечи да стане, и вратата се отвори и влезе Джъстин Монтгомъри.

Красивата ѝ и гъста тъмнокестенява коса бе прихваната на небрежна опашка на тила. Тя свали тъмните си очила с яркозелени рамки и се усмихна топло.

— Здравейте, момичета.

Няма за какво да се чувствам гузна, напомни си Хоуп. Изобщо.

— Да не прекъсвам съвета на старейшините?

— Само си приказваме — обади се Клеър.

Джъстин се приближи към нея и постави длан върху рамото ѝ.

— Как сте?

В отговор Клеър поглади с ръка корема си.

— Добре сме.

— Канех се да мина да те видя и да питам дали не мога да открадна момчетата от детегледачката по-късно днес. Ходи ми се на пикник.

— Много ще се зарадват.

— Значи, се разбрахме. А сега — ти. — Тя посочи Ейвъри. — Надявам се да направим една обиколка на новото място и да отделим малко време за сватбени планове.

— Работя по въпроса. Поръчах лампите от онзи сайт, който ми препрати. Идеални са. Мога да дойда отсреща веднага щом Дейв се появи тук.

— Устройва ме. Всъщност, Хоуп, дойдох да те видя. Намерих мебели за горната веранда, които мисля, че ще подходжат. — Джъстин отвори огромната си чанта, която бе също толкова яркозелена, колкото и рамките на очилата ѝ, и измъкна оттам технически чертеж. — Какво мислиш?

— Идеално. Непретенциозни са, изглеждат удобни, а и цветовете и материите изглеждат подходящи.

— И аз така смятам. Можеш да ги поръчаш. Искам да се посъветвам с теб по някое време относно това, как ще съгласуваме пропуските на гостите на хотела за фитнеса и какво бихме могли да включим в пакетното обслужване. Все още има доста време, но...

— Хубаво е да се планира навреме — довърши Хоуп.

— Точно така. Обслужващият персонал ще е ключов фактор, а ще трябва да намеря и добър управител. Вече съм набелязала един-двама.

— И като стана дума за управители, мислех си, че е добре да започнем да си правим събрания на управителите, може би на всеки четири до шест седмици. Просто да координираме събитията, идеите, маркетинговите планове.

Джъстин грейна насреща ѝ.

— Идеята ми харесва.

— Тогава ще пратя имейл на всички, за да определим най-удобното време. Ако се спрем на ранния следобед, бихме могли да използваме трапезарията в хотела. А сега е добре да се връщам.

— Не исках да ви развалям приказката.

— Вече се наприказвахме. — Хоуп скочи на крака.

— Тогава ще повървя малко с теб, преди да ида да потормозя синовете си. С вас двете ще се видим по-късно. Какво ще кажеш за едно хубаво и меко сиво-синьо, което да замени онова зелено на фитнес центъра? — попита тя Хоуп, докато вървяха към вратата.

— Ще кажа, че ти си моят герой.

Ейвъри изчака, докато вратата се затвори.

— Там има нещо.

Доволна, Клеър склочи длани върху корема си.

— О, да, определено има нещо.

— Какво мислим по този повод?

— Никой от двамата не е обичайният тип за другия.

Категорично.

— Абсолютно — съгласи се Ейвъри.

— Може би затова имам такова добро предчувствие в случая.

— И аз! — Ейвъри скочи, грабна една кола и джинджифилов чай от хладилника. — Отчасти може да се дължи и на факта, че ние сме влюбени в двама от братята. Остава една от нас и един от тях.

— Хоуп би оценила подобна симетрия. Ако не беше толкова раздражена и опърничава. Но това не е основната причина. Ние обичаме и двамата и искаме да са щастливи. Да имат човек в живота си, който да ги прави щастливи.

— Райдър излиза с много жени, но...

— Никога не е гледал сериозно на тях — довърши Клеър. — А Хоуп изобщо не се среща с мъже. Не е излизала с никого след...

— Джонатан — додаде Ейвъри с презрение.

— Той я нарани повече, отколкото тя е склонна да признае дори и пред себе си. А и още по-важното е, че сега е решила, че няма нужда и не иска изобщо да се среща с някого или да има връзка.

— Ти беше на същата вълна — изтъкна Ейвъри.

— Беше различно, а и аз излизах на няколко срещи.

— Много малко.

— Така е. Но трябваше да мисля за три деца, както и да ръководя бизнеса си. Освен това, най-важното е, че за мен нямаше друг мъж, докато не се появи Бекет. — Клеър бавно отпи от чая си. — Има и още нещо, но то звучи малко откачено.

— Мога да преглътна откачена идея.

— Лизи. Тя, в известен смисъл, даде на мен и Бекет, както и на теб и Оуен, онзи лек тласък — онзи трамплин, да го наречем. И виж ни сега.

Ейвъри обърна ръка и вдигна длан пред лицето на Клеър.

— Омъжена, бременна с близнаци.

Клеър повтори жеста й.

— Планираш сватба. Мислиш ли, че тя някак си знае нещо или вижда нещо, може би усеща нещо, което ние не можем? Свързано с чувствата или възможността за такива?

— Може би. И това не е по-откачено от факта, че се е настанила в хотела, докато чака някого на име Били.

— Предполагам, че не е. Ще ми се да можем да открием кой е бил той и какво е представлявал за нея.

— Залагам големи надежди на Оуен и Хоуп. Може да им отнеме известно време, но ще изровят всичко. — Ейвъри се усмихна на Клеър над колата си. — Е, каква част от всичко това ще споделим с Оуен и Бекет?

— О, всичко.

— Добре. Те ще му го натякват, а това ще вбеси Райдър. Има много по-голям шанс за бъдещи подобни ситуации, ако той е леко вбесен. А и знаеш ли, след онзи негодник Джонатан, Хоуп има нужда от истински мъж.

— Райдър е истински мъж. — Клеър се ухили широко. — Тя го е нарекла „раздразнителен“.

— Нали? — Очарована, Ейвъри се облегна на стола си и се разсмя с цяло гърло. — А той ѝ го е върнал с „високомерна“. Раздразнителен и високомерна. Сигурно не е хубаво от моя страна, но много ми харесва.

— Може да не е редно, но и аз споделям чувствата ти. — Клеър вдигна чаша и чукна тази на приятелката си. — Наздраве за обещанието за едно интересно лято.

Тя успя да избегне сблъсък с него почти цяла седмица. Виждаше го — без специално да го търси с поглед — но бе трудно човек да не види Райдър Монтгомъри, крачещ самоуверено от един към друг строителен обект, в градче с размерите на Бунсборо.

От „Мактий“ към пекарната, после към фитнеса. Понякога го зърваше да си приказва с Дик бръснаря пред фризьорския салон на Шери или спрял на приказка с някого от семейство Крофърд.

Тук, там, навсякъде, мислеше си тя с негодувание. А за да избегне среща с него, тя почти се бе обрекла на домашен арест.

Какъв абсурд.

Беше и доста заета. През първото си лято хотелът се оказа много популярен. Беше се погрижила за двама писатели, които Клеър бе поканила да раздават автографи в книжарницата ѝ. Имаше и една сладка двойка, която беше пристигнала в района за петдесетгодишнината от завършването на гимназия, както и двамата млади, които се бяха сгодили в „Титания и Оберон“ и вече планираха да прекарат и сватбената си нощ в същата стая.

Досега бе посрещала очарователни гости, странни, възискателни, както и наистина чудесни хора. Вероятно имаше и всякакви други, мислеше си тя, докато изваждаше маркуча, за да полее цветята и зелените храсти.

В момента бяха заети шест стаи — две сестри с майка им и трите им дъщери. Бяха се забавлявали — доста шумно — предната вечер. Хоуп предполагаше, че сега ще си поспят до късно, преди да идат на масаж и разкрасителни процедури.

Определено трябваше да организира и тя една женска вечер. С Клеър и Ейвъри, Джъстин и Каролий, майката на Клеър, дъщерята на Каролий. И да покани майка си и сестра си да дойдат от Филадельфия.

Малко хубава храна, вино, много приказки за сватби и бебета.

Сякаш точно от това се нуждаеше.

Тя напои добре почвата, доволна, че розовите храсти бяха покрити с цвят, а вейките на глициниите бяха прелестно зелени. Техните цветове благоухаеха през май и тя си ги представяше разцъфнали за сватбата на Ейвъри другата пролет.

Тананикаше си тихичко, приятно вгълбена в рутинната задача, напълно загърбила тропането и стъргането откъм сградата от другата страна на паркинга. Мислено прехвърли списъка със задачи за сутринта, мина към следобеда, ранната привечер и завърши дневните си планове с проучване на Били. Идеално.

Някакъв звук зад гърба ѝ я накара да подскочи и да се обърне рязко.

— Хей! — Само това успя да изрече Райдър, преди тя инстинктивно да вдигне струята вода, която бе насочила към слабините му. И да го улучи право в лицето.

— О, боже. — Тя отклони струята встрани, засуети се.

Бавно, много бавно, той свали очилата си. Остана на място с мокра коса и дрехи и с пламнали очи.

Глупчо послушно ближеше локвичката на плочките.

— Какво, по дяволите?

— Шшшт! — Тя инстинктивно вдигна поглед към верандата. —
Имам гости. Много жени.

— И затова поливаш с вода всеки мъж, който дръзне да прекрачи прага?

— Не исках да... Съжалявам. Много съжалявам. Стресна ме и аз просто...

— Смешно ли ти е? — попита той, след като от гърлото ѝ се изтръгна задавен смях.

— Не. Да. Да, смешно е, но това не значи, че не съжалявам. Ужасно съжалявам — добави тя и скри маркуча зад гърба си, когато той прекрачи напред. — Не бива да се промъкваш зад гърба на жена с маркуч.

— Не съм се промъквал изобщо. Вървах си. — Отметна мократа коса от лицето си. — Дай да видя този маркуч.

— В никакъв случай. Беше случайно. Онова, което ти ще направиш с него, ще бъде предумишлено. Ако изчакаш тук, ще ти донеса кърпа.

— Не искам кърпа. Искам малко кафе, по дяволите, затова и си вървах насам — като нормален човек — откъм обекта ето там, към кухнята тук.

— Ще ти донеса кафе и кърпа. — Тя много предпазливо го заобиколи, спря водата от крана, после се втурна вътре.

Тихичко се засмя, после се ухили широко и се разсмя от сърце, докато отиваше към пералното помещение, където грабна една кърпа от рафта, след което побърза да иде в кухнята и да налее кафе в картонена чаша. Добави две захарчета, както знаеше, че обича той, сложи капака отгоре.

Прибави и кексче с шоколадови парченца в една салфетка, за да подслади сделката, след което изрови кучешка бисквитка от запасите си.

Хукна да излезе през фойето, но поспря, за да погледне навън и да се увери, че той не е въоръжен. Имаше брат и знаеше как стават тези неща.

Със спокойно лице и крайно смирен вид, тя излезе навън.

И се постара да не обръща внимание колко добре изглеждаше той мокър.

— Съжалявам.

— Да, вече го каза. — Без да откъсва поглед от нея, той взе кърпата и разтърка грубо тъмната си, мокра и непокорна коса.

Понеже ѝ се искаше — много силно — да се разсмее отново, тя вложи допълнителна доза разкаяние в гласа си.

— Донесох ти кексче.

Той го изгледа, преметнал кърпата през рамо.

— Какво е?

— С шоколадови парченца.

— Добре. — Той го взе заедно с кафето, докато тя даваше на кучето бисквитката. — Има ли причина, заради която поливаш тези храсти, както и мен, в седем и половина сутринта?

— Не е валяло от няколко дни, а и имам гости, така че трябва скоро да се заема с приготвянето на закуската. Семейна компания са и стояха будни до късно, затова ще си поспят днес. Имах малко свободно време, затова... — Тя спря, питайки се защо се чувства длъжна да му обяснява всичко. — Има ли причина, поради която идваш тук за кафе в седем и половина?

— Забравих, че Оуен ще дойде по-късно днес. Той носи кафето. Мислех, че Каролий е в кухнята. Трябва ми ключът от къщата ѝ, за да ида и да проверя какъв е проблемът с мивката в кухнята ѝ. Не се оттича както трябва.

Не можеше да го обвини, че е лош племенник — или син, или брат.

— Тя ще дойде към осем. Можеш да почакаш, ако искаш. Мога да... метна дрехите ти в сушилнята.

— А гостенките на хотела няма ли да имат нещо против гол мъж да се мотае наоколо?

Точно тази компания едва ли, помисли се тя.

— Може да решат, че е приятен бонус към престоя им, но на първия етаж няма никого. Можеш да почакаш там.

Гол, довърши наум тя. Начумерен и гол, и адски добре сложен.

О, пустинята беше адски суха.

— Нямам време да се мотая тук. Имам работа. — Отхапа огромно парче от кексчето. — Не е зле. — Глупчо тупна с опашка.

Улови парчето, което Райдър отчупи и му подхвърли, без да помръдне друго, освен главата си.

— Много благодаря.

Той я огледа, докато дъвчеше следващата хапка.

— Още някакви проблеми с лампите?

— Не. Но преди две вечери при нас отседна една млада двойка. Той ѝ предложи брак в „Титания и Оберон“. Благодариха ми, задето съм отрупала леглото им с розови листенца. А не съм го правила.

Тя погледна към хотела.

— Много мил жест. Ще ми се сама да се бях сетила за него.

— Явно си имаш помощник.

— Явно е така. Проблем ли ще е, ако се отбия до новото заведение на Ейвъри по-късно да видя как вървят нещата?

Той задържа поглед върху лицето ѝ — продължителен и сериозен поглед — после скри очи зад тъмните си очила.

— Защо да е проблем?

— Добре. — Водена от яда си вероятно, тя се бе лишила от това малко удоволствие. И сама си беше виновна. — Ако си приключил с кърпата...

— Да. — Той ѝ я подаде. — Благодаря за кафето. И за душа.

Несигурна в реакцията му, тя стоически преглътна смеха си.

— Няма защо.

Той си тръгна. Глупчо я погледна доволно, преди да се затътри след господаря си.

— Кой беше този?

Гласът отгоре отново накара Хоуп да подскочи. Каза си, че е голям късмет, че не държеше маркуча този път. Вдигна очи и забеляза загърнатата в халат жена, която се бе облегнала спокойно на парапета на верандата на втория етаж. Хоуп мислено прехвърли списъка с имена на гости.

Кортни, средната сестра.

— Добро утро. Това беше един от собствениците.

— Мммм. — Тя се усмихна сънено на Хоуп. — Бившият ми мъж беше висок, тъмен и красив. Явно имам слабост към този тип.

Хоуп отвърна на усмивката ѝ.

— Че кой няма?

— Много си права. Има ли проблем да сляза долу по халат? Не мисля, че съм се чувствала толкова спокойна и отпусната от шест месеца насам и не искам това да свършва.

— Разбира се. В кухнята има прясно приготвено кафе. Сега ще вляза да направя закуска.

Кортни въздъхна замечтано.

— Обожавам това място.

Аз също, помисли си Хоуп, докато прибираше маркуча.

И осъзна, че също се чувства много по-спокойна. Дватамата с Райдър бяха провели истински разговор, без единият да се развика на другия.

Трябваше само да го намокри до кости преди това.

Засмя се и влезе в хотела, за да се погрижи за гостите си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Райдър грабна суха и относително чиста тениска от пикапа си, изрови и джинсите за спешни случаи. Реши, че измокряне до кости с градински маркуч определено е такъв случай.

Замъкна ги в „Мактий“.

— Жени — измърмори той само, а Глупчо го дари с поглед, който можеше да се тълкува като мъжка солидарност. Влязоха и се озоваха наред оглушителна музика — кънтри от радиото, тъй като не бе минал оттук, за да я смени с рок — бръмченето на бормашини и ударите на пневматични чукове.

Мина през ресторанта, покрай водопроводчиците, които работеха в сервизните помещения, и влезе в кухнята.

Бекет стоеше до импровизиран плот и проверяваше нещо в чертежите си.

— Здравсти. Мислех си, че след като ще се спрем на единична врата тук, не е зле да... — Бекет го погледна и вдигна високо вежди, когато Райдър тупна дрехите до големия трил. — Да не си попаднал в неочаквана буря?

Райдър само изсумтя и се наведе да развърже обувките си.

— Хотелски управител с градински маркуч.

Смехът на Бекет прогърмя, докато брат му се бореше, проклинайки, с прогизналите връзки на обувките.

— Измокрила те е до кости, братле.

— Млъквай, Бек.

— Какво направи, пак ли й посегна?

— Не. И изобщо не съм й посягал. — Райдър се изправи, измъкна през глава ризата си и я метна на пода, където тя се приземи с тупване.

Бекет се облегна на плота, кръстосвайки крака, и се ухили.

— Аз друго чух.

Райдър изгледа унищожително брат си, докато ядно измъкваше колана от джинсите си.

— Вече ти казах, че нямаше никакво посягане, а и идеята беше нейна. Млъквай.

— Господи, здравата те е накиснала. Какво си направил, подгони я из двора ли?

Вярно го бе накиснала — чак до боксерките. И понеже не държеше резервно белъо в пикапа, щеше да мине без такова.

Съблече се до голо, докато Бекет се хилеше насреща му.

— Ако жена ти не беше бременна, щях да ти сритам задника.

— Явно върху твоя задник е нарисувана мишена.

— Не ми е нужна мишена, за да улуча твоя. — Много внимателно Райдър намести чувствителните части от тялото си, преди да вдигне ципа. — Излязла навън и полива проклетите цветя, без да гледа какво прави. Освен това е нервна.

— Може би защото си й посегнал.

Без да откъсва очи от Бекет, Райдър напъха колана в гайките на джинсите си бавно и полека.

— Свърши ли вече?

— Сигурно мога да измисля и още. Сецям се за мокра кокошка и такива неща.

Райдър му показва среден пръст и на двете си ръце, докато навличаше тениската си през глава.

— Може другия път и да те обръсне, след като те изкъпе. Добре, това стига засега.

— Пратих Чад в апартаментите над пекарната да довърши монтирането на бравите и ключовете, защото Оуен иска всичко да е нагласено, преди да ги покаже днес. Мивката на Каролий пак нещо не е наред и ме помоли да ѝ хвърля едно око. Тъкмо си вървах от пекарната към хотела, за да взема ключа и малко кафе, по дяволите, а тя се обръща и ме залива с вода. Уцели слабините първо, естествено, а после и всичко останало.

— Нарочно ли го направи? Защото бихме могли да изчакаме Оуен. Тримата би трябвало да успеем да я надвием.

— Много смешно. — Райдър подритна мокрите си дрехи. — Получих кафе и кексче в замяна.

— Какво кексче?

— Мое си е. Ще кача бояджиите на вишката. Очаква се да остане сухо следващите няколко дни, така че могат да започнат с фасадната

боя.

— Добре. Вече сме си взели сутрешния душ. Какво да направя?
— Бекет разпери ръце, докато в очите му играеха весели пламъчета. —
Пред очите ми е.

— Другия път, когато някой се обади от хотела, ще пратя Дик да
се оправя. Той да я целува.

Бекет си представи работника — съвестен, с добра душа. И лице,
което само късогледа майка би харесала.

— Това е жестоко, братле.

— Ако твоят призрак е решил да си играе игрички, да си намери
друга жертва.

— Тя не е мой призрак. И се съмнявам, че Лизи иска да събере
Хоуп с Дик.

— Никой с никого няма да ме събира, а и ако исках да съм с
идеалната Хоуп, щях сам да се уредя.

— Щом казваш.

Чуха глъчка от детски гласове и топуркане на крачета. Райдър
забеляза как лицето на брат му светна, когато трите момчета нахлуха в
кухнята.

Мърфи, най-малкият от тях, на шест годинки, заобиколи братята
си и застана пред Бекет. Вдигна пред себе си обезглавена фигурка на
Капитан Америка.

— Главата му падна. Можеш да го оправяш. Нали? Защото му
трябва.

— Да видим. — Бекет се наведе. — Как се случи?

— Проверях дали може да вижда зад гърба си, защото лошите
се промъкват отзад. И главата му падна. — Той я подаде на Бекет. —
Но ти можеш да го оправяш.

— Можем да го погребем. — Лиъм, средният брат, се ухили. —
Имаме онези ковчези, които ти ни направи. Може да направиш и още
един — само за главата му. — Озари и Райдър с лукавата си усмивка.
— Ако главата ти падне, значи си умрял.

— Виждал ли си някога пиле, след като му е отрязана главата?
Останалата част от него продължава да тича наоколо, сякаш я търси.

— Не може да бъде! — Най-големият, Хари, се изкикоти, а
гласът му бе изтънял едновременно от погнуса и удоволствие, докато
Лиъм само зяпна с отворена уста.

— О, може, млади братко джедай. И даже... О, виж ти, красивата Клеър.

— Извинявайте. Бяхме на профилактичен преглед — всички са добре. Много искаха да се отбием и да видим всичко, преди да идем в книжарницата.

— Мога да остана и да работя тук. — Хари отправи умолителен поглед към Бекет. — Ще помагам.

— Ако Хари остане, тогава и аз оставам. — Лиъм задърпа джинсите на Райдър. — И аз ще помагам.

— И аз — обади се като ехо Мърфи и вдигна ръчички към Бекет. — Нали?

— Имахме уговорка — подхвана Клеър.

— Само питаме. — Знаейки с кого си има работа, Хари смени умолителния поглед с изражение на неподправена искреност. — Могат да откажат.

— Можем да използваме неколцина роби — замислено отбеляза Райдър и си спечели ангелската усмивка на Хари.

— Райдър, не искам да ви натрапвам...

— Този тук е малко слабоват. — Той вдигна ръката на Лиъм и стисна бицепса му. — Но има потенциал.

— Ще трябва да си ги поделим. — Бекет подаде на Мърфи поправения супергерой.

— Знаех си, че можеш да го оправиш. — След като ентузиазирано прегърна Бекет, Мърфи се усмихна на майка си. — Моля те, нека да сме роби.

— Коя съм аз, че да устоя на силата на петима красиви мъже? Обещах да ги заведа във „Веста“ за обяд, но...

— Ще се видим там. — Бекет пушна Мърфи на земята и отиде до нея. Погали с ръка бузата ѝ, после докосна с устни нейните. — По пладне?

— Става. Обади се, ако ти трябва подкрепление. Момчета! — Майчинско предупреждение пропиваше всеки звук от тази единствена думичка. — Правете каквото ви се казва. Ще разбере, ако не слушате — даже и да не ми кажат. От другата страна на улицата съм — обърна се тя към Бекет.

— Как така разбира какво става, даже и когато не е тук? — попита Мърфи, след като Клеър си тръгна. — Защото наистина е така.

— Това е тайнствената сила на майките — увери го Бекет.

— Както и да е, ако оплескате нещо, ще ви заковем на стената за обувките. С главата надолу — добави Райдър. — Ще вземеш ли дребосъка?

— Да. — Бекет сложи длан върху главата на Мърфи.

— Ще заведе „фъстъчено масло с конфитюр“ горе в апартаментите. Може да помага с ключалките.

— Защо аз да съм „фъстъчено масло с конфитюр“? — възмути се Лиъм.

— Защото си по средата.

— Няма да съм, когато се появят бебетата. Мърфи ще е по средата.

— Пресметнал го е — обади се Бекет смешно горд.

— Още един математик? Ще назначим Оуен за негов надзорник, когато се появи. Аз ще взема този. — Той сграбчи Хари в здрава хватка през врата, което страшно развълнува момчето. — Не е толкова нисък като другите. Ще идем отсреща във фитнеса. Пътьом ще оставя временния среден брат в пекарната.

— Чудесно. Благодаря. — Докато Райдър излизаше, последван от двете момчета, Бекет се обърна към Мърфи. — Да идем да си вземем инструментите.

Мърфи се усмихна, сладък като ангелче.

— Нашите инструменти.

Понеже и двамата мъже, които работеха в апартаментите, имаха свои деца, Райдър сметна, че едва ли ще оставят Лиъм да свърши някоя голяма беля. Въпреки това остана няколко минути, докато даде на момчето няколко капачки за електрическите ключове и малка отвертка.

Хлапето беше почти на осем, каза си той, и имаше сръчни ръце. Освен това — вероятно защото беше средният брат — беше с най-изобретателния ум и с най-избухлив темперамент.

— Получаваш по долар на час, ако не оплескаш нещо. Оплескаш ли — увери го Райдър, — получаваш кръгла нула.

— Колко е кръглата нула?

— Нищо.

— Не искам кръгла нула — възмути се Лиъм.

— Никой не я иска, затова не върши глупости. Ако ви създава грижи — обърна се той към мъжете, — заведете го при Бек. Да

вървим, Хари Кари.

— Аз трябва да получавам повече от Лиъм, защото съм по-голям.

— По долар на час — повтори Райдър, докато слизаха по външното стълбище. — Такава е тарифата за всички.

— Мога да получа бонус.

Развеселен и леко впечатлен, Райдър загледа Хари, докато вървяха.

— Какво, по дяволите, имаш предвид?

— Мама дава на хората бонуси на Коледа, защото работят много.

— Добре, обади ми се на Коледа.

— Ще ми дадеш ли да работя с един от онези чукове, които изстрелват пирони?

— Разбира се. След около пет години.

— Баба казва, че ще направите това място такова, в което хората да идват да правят упражнения и да се забавляват, докато тренират за здраве.

— Такъв е планът ни.

— Ние трябва да ядем броколи, за да сме здрави, освен когато имаме мъжка вечер и тогава не ги ядем.

— Хубавото на мъжката вечер е, че броколите никога не са част от менюто.

— Ще мога ли да меря разни неща? Имам си ролетка у дома, която Бекет ми даде, но не я нося.

— Имаме резервни.

Когато прекрачиха прага, Хари само зяпна и остана без думи.

След като бяха приключили със събарянето на излишното, сега стояха само външните стени, полуразрушеният покрив и огромно като хамбар пространство. Бръмчаха триони, чуваше се тракането на пневматични чукове и бумтене на тежки чукове, докато работниците действаха по задачите си.

— Голямо е — отрони Хари. — Не мислех, че е толкова голямо, но е огромно. Как така вътре няма нищо?

Райдър отговори простичко.

— Защото онова, което беше вътре, не струваше. Ще го построим по-добре.

— Просто ще го построите? Всичко вътре? Как знаете какво да правите?

Райдър разбра, че хлапето говори буквално, и го заведе до чертежите.

— Бекет ги направи. Видях го. Покривът не изглежда така.

Добре, отбеляза си наум Райдър, хлапето не само имаше много въпроси — което му се струваше логично — но и обръщаше внимание на детайлите. Може би в момента подготвяха следващото поколение строителни предприемачи.

— Ще изглежда. Ще махнем стария покрив.

— Ами ако завали?

— Ще се измокрим.

Хари го изгледа широко усмихнат.

— Може ли и аз да построя нещо?

— Да. Да ти намерим чук.

Той се забавляваше. Хлапето бе умно и любознателно, и с онова желание да върши всичко, което идваше от това, че не го е правило досега. А странното бе, че понякога го правеше и съвсем съзнателно. Райдър бе помагал с наглеждането на децата, докато боравят с различни инструменти, докато довършваха къщата на Бекет, затова знаеше, че Хари е относително внимателен. Обичаше да се учи и му харесваше да строи.

А докато учеше момчето на основните неща, Райдър се връщаше в детството си, когато сам бе учил занаята от баща си.

Сега нямаше да има семейна фирма „Монтгомъри Фемили Кънстракшън“, ако Том Монтгомъри не бе притежавал уменията, желанието и търпението да строи — и не се бе оженил за жена с въображение и неизчерпаема енергия.

Райдър съзнаваше, че баща му му липсва най-много в началото на всеки проект, когато различните възможности се простираха пред тях като безкраен килим.

Той щеше да изпита огромно удоволствие от всичко това, мислеше си Райдър, докато напътстваше Хари как да отмери и отбележи следващия опорен стълб. От огромното празно пространство, което отекваше от ударите на инструментите, от миризмата на пот и на дървени стърготини.

И много би харесал момчето, потенциала, който се криеше в него. На девет, почти на десет години, напomini си Райдър. Жилаво и високо, с остри лакти и крака, които сякаш бяха прекалено големи за тялото му.

А сега чакаха още две. Да, баща му страшно би се зарадвал на потомството на Брустър-Монтгомъри.

Хлапето работеше с мъжете. Носеше разни неща и неуморно тичаше напред-назад. Това нямаше да продължи безкрайно, даваше си сметка Райдър, но беше нещо ново и им бе от полза — а и караше момчето да се чувства като мъж. Като част от екипа.

Отстъпи крачка назад, отпи глътка от енергийната си напитка. Хари последва примера му и застана в същата поза като него, оглеждайки свършената работа.

— Е, хлапе, построи първата си стена. Ето. — Измъкна дърводелски молив от колана си. — Напиши си името върху нея.

— Наистина ли?

— Разбира се. Ще бъде скрито под изолация, гипс и боя, но ти ще си знаеш, че е там отдолу.

Очарован, Хари взе молива и върху грубите дървени подпори изписа внимателно името си с ръкописни букви.

Вдигна очи под одобрителните викове на останалите и видя Лиъм да подскача към него.

— Изритаха ли те? — обади се Райдър.

— Неее! Сглобих един милион контакти, а също и една брава на врата. Чад ми показа как. После Бекет дойде да ме вземе, за да идем да хапнем пица.

Докато момчето говореше, Бекет се появи с Мърфи.

— Построих стена! Вижте. Аз и Райдър вдигнахме стена.

Лиъм се намръщи.

— Не е стена, след като можеш да минеш през нея. Виж. — Той показва.

— Това е стена от дървени подпори — важно поясни Хари.

Лицето на Лиъм мигновено се изкриви в гримаса.

— И аз искам да построя стена от дървени подпори.

— Другия път. — Бекет го прегърна през врата. — Внимавайте. Спазвайте правилата за безопасност на строителен обект.

— Аз построих платформа. Можеш да стоиш на нея — обясни Мърфи. — Сега е обедна почивка и ще ядем пица.

Беше изгубил представа за часа, осъзна Райдър.

— Ще ги заведе да се поизмият — обади се Бекет.

— И първо можем да поиграем на видеоигрите. Имам си *три* долара. — Лиъм размаха банкнотите във въздуха.

— Да, да. — Райдър се пресегна за портфейла си под многозначителния поглед на Хари. — Изработи си ги.

— Благодаря! Ще обядваш ли с нас?

— Ще дойда след малко. Имам да довърша някои неща.

— Оуен е в новия ресторант и обсъжда нещо с Ейвъри. Каза, че ще свърши след двацет минути.

— Става.

— Добре, бригада, да вървим да се мием.

Хоуп ги зърна през прозореца на кухнята — Бекет и неговите малки мъже. Мила картинка, каза си тя. Предположи, че отиват да обядват във „Веста“.

Реши, че е добре и тя да хапне нещо, преди гостите ѝ да се върнат и да не ѝ остане време. Вече бе направила обичайната си обиколка на стаите, за да събере чаши, чинийки и разни други дреболии. Трябваше да поръча допълнително нови подложки за чаши, както и кърпи за тоалетната за гости в салона. И още порцеланови чаши, напомни си тя, тъй като някои гости явно си тръгваха с тях.

Но точно сега хотелът бе притихнал и пуст, след като всички гостенки бяха отишли да се поглезят с разкрасителни процедури, а Каролий бе придружила Джъстин, за да оглеждат плочки и подови настилки — както и каквото още им хрумне — за фитнес центъра.

Хората от почистващата фирма щяха да дойдат след час, за да оправят и почистят стаите за гости. После тя щеше отново да ги провери. Затова сега щеше да приключи с приготвянето на каната студен чай, да зареди наново хладилника с вода и безалкохолни напитки. А после да си даде кратка почивка, преди да се заеме с поръчките и документацията.

Но още докато оставяше каната на плота, до купата със сочно червено грозде, звънецът на рецепцията се обади.

Нямаше предвидени доставки, помисли си тя, но понякога се случваше гост да си забрави ключа — или пък някой да се отбие с

надеждата да му позволят да разгледа наоколо.

Тръгна да провери с професионално любезната усмивка на управител на хотел.

Която мигновено помръкна, когато зърна мъжа през стъклото на вратата.

Беше с костюм, естествено, перленосив за лятото. Вратовръзката с идеален уиндзорски възел бе в абсолютно същия нюанс и имаше контрастно райе в наситено тъмночервено.

Беше с бронзов тен и руса коса, висок и строен, с класически красив външен вид. И крайно нежелан.

С голяма неохота Хоуп отключи вратата и я отвори.

— Джонатан. Не те очаквах.

— Хоуп. — Усмихна ѝ се самоуверено и чаровно — сякаш не я бе изоставил преди по-малко от година като отминала модна линия. — Изглеждаш чудесно. Имаш нова прическа, отива ти.

Посегна, сякаш да я прегърне. Тя се дръпна, категорично отхвърляйки жеста му.

— Какво правиш тук?

— В момента се питам защо не ме поканиш да вляза. Странно е да заваряш заключена вратата на хотел посред бял ден.

— Политиката ни е такава, а и ние предлагаме само нощувка и закуска. Гостите ни ценят усамотението си.

— Естествено. Мястото изглежда очарователно. Бих искал да го разгледам по-добре. — Изчака за миг, после усмивката му стана още по-широка. — Професионална учтивост?

Да затръшне вратата под носа му, би ѝ донесло безкрайно удоволствие, но щеше да е детинско. А и той можеше да го изтълкува като знак, че я е грижа за него.

— Повечето от стаите ни за гости са заети, но мога да ти покажа общите части, ако те интересува.

— Интересува ме. Много.

Тя не можеше да разбере защо.

— Отново питам, Джонатан, защо си тук?

— Искях да те видя. Родителите ми ти изпращат поздравите си.

— И ти можеш да ги поздравяваш от мое име. — Тя си пое въздух.

Добре, каза си мислено, какво пък толкова. — Това е зоната на рецепцията.

— Не е просторна, но е уютна и с известен чар.

— Да, така смятаме.

— Това оригиналната тухлена зидария ли е?

Тя погледна към дългата, изложена на показ тухлена стена.

— Да, а това са стари фотографии, на които се вижда хотелът и главната улица.

— Мммхмм. Камината сигурно е много полезна през зимата.

Хоуп се бореше с негодуванието си срещу присъствието му тук, срещу това, че той коментираше нейното място.

— Да, любимо място на гостите е. Имаме отворена кухня — обясняваше тя, докато го водеше напред, и през цялото време си мислеше, че щеше да е хубаво да бе намерила пет минутки да освежи грима и прическата си. Въпрос на гордост. — Гостите са свободни да вземат каквото пожелаят.

Той огледа масивните железни свещници, уредите от неръждаема стомана, наситения цвят на гранитния плот.

— Разчитате на съвестта на хората?

— Безплатно е. Всички закуски и напитки са включени. Искаме гостите ни да се чувстват като у дома. Централното фоайе е насам.

Той спря за миг пред офиса ѝ, отново ѝ отправи многозначителната си усмивка.

— Спретнат и подреден както винаги. Липсата ти се усеща, Хоуп.

— Така ли?

— Много.

Хрумнаха ѝ множество отговори, но никой не бе учтив. А тя бе твърдо решена да се държи любезно.

— Много се гордеем с настилката от плочки в целия хотел. Тук можеш да видиш красивото им подреждане във формата на килим под голямата маса. Цветните аранжimenti са дело на местен специалист по декорация и са съобразени не само със сезона, но и със стила и атмосферата на всяка стая.

— Прекрасно, да, красив детайл. Аз...

— Както и дървената ламперия. — Продължи тя, заглушавайки думите му. Любезно. — Облицовката на старите арки. Семейство Монтгомъри проектират, реновират и обзавеждат хотела. Той е най-старата каменна постройка в Бунсборо и първоначално е бил

странноприемница. Салонът, минава се оттук, някога е бил навес за файтони.

— Хоуп. — Той прокара пръст надолу по ръката ѝ, преди тя да успее да се дръпне. — Нека те заведе на обяд след обиколката. Мина толкова много време.

Недостатъчно.

— Джонатан, на работа съм.

— Работодателите ти сигурно са предвидили разумна обедна почивка. Къде би препоръчала да отидем?

Нямаше нужда да придава допълнителна студенина на гласа си. Тонът ѝ просто отразяваше чувствата ѝ. Той очакваше от нея да се съгласи, осъзна тя. Нещо повече, очакваше тя да е очарована, поласкана, може би дори леко притеснена.

Беше безкрайно доволна да го разочарова във всяко отношение.

— Ако си гладен, можеш да отидеш във „Веста“, точно отсреща на улицата. Но аз нямам намерение да обядвам с теб. Може би е добре да видиш вътрешния двор, преди да ти покажа останалата част от долния етаж. — Отвори вратите на фойето и пристъпи навън. — Прекрасно място, особено при хубаво време, където да поседнеш с едно питие.

— Гледката не е особено привлекателна — коментира той, като спря погледа си отвъд красивия зелен плет и паркинга, върху зелената сграда отсреща.

— Няма да е задълго. Тази сграда в момента се реновира от семейство Монтгомъри.

— Явно са заети хора. Поне седни за малко. Не бих отказал едно питие.

Гостоприемство, напомни си Хоуп. Независимо кой е насреща.

— Добре. Ще се върна след минутка.

Влезе обратно, постара се да отпусне стегнатата си челюст. Той можеше да препоръча хотела на много хора, напомни си тя. Гости и клиенти, които си търсят усамотено, добре поддържано и красиво подредено местенце.

Каквито и да бяха личните ѝ чувства, не можеше да отрече, че Джонатан разбира от хотелиерство.

Щеше да изпълни задълженията си и да бъде учтива.

Сипа студен чай върху кубчетата лед в една чаша, прибави и чинийка с бисквити към таблата. И понеже бе въпрос на учтивост, сипа чаша чай и за себе си.

Когато излезе с подноса навън, го завари седнал на една от масите със слънчеви чадъри.

— Изненадана съм, че не водиш и съпругата си. Надявам се, че е добре. — Браво, поздрави се мислено Хоуп. Не се задави, докато го изричаше.

— Много добре, благодаря. Днес е на събрание в клуба, а после ще обикаля по магазините. Сигурно ти липсва Джорджтаун — магазините, нощният живот. Това го няма тук.

— Всъщност тук съм като у дома си. Много съм щастлива.

В усмивката му имаше лека нотка на съчувствие. Която ясно показваше, че той смята, че тя лъже, за да запази достойнството си.

Тя си представи как му показва среден пръст, за да я изтрие от лицето му. Но това не би било учтиво.

— Трудно е да се повярва, че жена с твоята амбиция, твоя вкус, може да се засели в малко провинциално градче. И да ръководи такъв малък хотел, който предлага нощувка и закуска, колкото и очарователен да е той, след като е била управител на „Уикъм“. Предполагам, че живееш тук, в самата сграда.

— Да, имам апартамент на третия етаж.

— Като се сетя за красивата ти къща в града... — Той поклати глава и отново демонстрира онази нотка на съчувствие. — Чувствам се донякъде отговорен за всички тези промени, през които премина. Връщайки се назад мислено, осъзнавам, че бих могъл — и е трябвало — да подхожда по-деликатно.

Учтивостта си имаше граници. Тя достигна своите.

— Да не би да имаш предвид това, че спеше с мен, остави ме да си мисля, че имаме сериозна и моногамна връзка, а после обяви годеежа си с друга жена? О, и ми каза за тази друга жена точно след като бяхме правили секс? — Отпи от чая си. — Да, в това отношение трябваше да действаш по-деликатно.

— Ако сме честни, никога не съм ти давал обещания.

— Не, но те се подразбираха, така че тълкуването си е лично мое. Приемам това.

Под сянката на чадъра тя се загледа в лицето му. Да, изглеждаше същия. Спокоен, изискан, уверен. Някога увереността му ѝ се струваше много привлекателна. Сега я определи като надменност и това никак не ѝ хареса.

— Затова ли дойде тук, Джонатан? За да си уредиш сметките с мен?

— За да изгладим нещата, надявам се. — В очите му грееше искреност, когато постави длан върху ръката ѝ. — Не се разделихме като приятели, Хоуп, и това ме тревожи много.

— Не е нужно.

— Така е и съм тук, за да изгладя отношенията ни. И да ти предложи да се върнеш на мястото си. Баща ми е готов да ти направи много щедро предложение. Както казах, Хоуп, липсата ти се усеща.

Без да откъсва очи от него, тя издърпа ръката си.

— Имам си работа.

— Много щедро предложение — повтори Джонатан. — Да се върнеш там, където всички знаем, че ти е мястото. Бихме искали да уговорим среща в удобно за теб време, за да уточним детайлите. Можеш да се върнеш, Хоуп, в Джорджтаун, в „Уикъм“, обратно към живота си. И при мен.

Той отново сложи длан върху нейната, след като тя не каза нищо.

— Бракът ми е факт и ще си остане такъв. Но двамата с теб... липсва ми онова, което имахме заедно. Можем отново да го имаме. Ще се погрижа много добре за теб.

— Ще се погрижиш за мен. — Всяка дума се отрони от устните ѝ като камък.

— Няма да ти липсва нищо.

Той продължи с типичната си самоувереност, която доказваше, че изобщо не я познава. И никога не я бе разбирал.

— Ще имаш работата, която те удовлетворява, и дом, какъвто сама си избереш. Има едно страхотно място на улица „Кю“, което знам, че много ще харесаш. Мисля, че е добре да заминем на кратка ваканция, преди да заемеш поста си, за да се опознаем отново, така да се каже. — Приведе се към нея в жест на интимност. — Беше една дълга година, Хоуп, и за двама ни. Ще те заведа където пожелаеш. Какво ще кажеш за една седмица в Париж?

— Седмица в Париж, къща в Джорджтаун. Предполагам, че ще ми осигуриш и прилична сума, за да я обзаведа, както и за да се подготвя, естествено, за завръщането си към „Уикъм“ — и към теб.

Той вдигна ръката ѝ към устните си — жест, който някога много бе харесвала — и ѝ се усмихна.

— Както казах, ще се погрижа добре за теб.

— А какво смята съпругата ти за *твое* щедро предложение?

— Не се притеснявай за Шеридън. Ще бъдем дискретни и тя ще свикне.

Видя как той свива безразлично рамене и отхвърля брака си, обетите и съпругеската вярност с този небрежен жест.

— Не можеш да си щастлива тук, Хоуп. Аз ще се погрижа да си щастлива.

Тя замълча за миг, леко изненадана, че се сблъска с такава чудовищна обида. После се учуди също, че гласът ѝ остана спокоен и равен, докато обидата впиваше остриите си нокти в нея и я караше да крещи.

— Нека ти обясня нещо. Сама отговарям за щастието си. Нямам нужда от теб и от безумно обидното ти — за мен и за съпругата ти — предложение. Не ми е нужен баща ти, нито „Уикъм“. Имам свой живот. Да не би да смяташ, че съм захвърлила живота си само защото ме използва, а после ме изостави?

— Мисля, че се задоволяваш с по-малко, отколкото можеш да имаш, отколкото заслужаваш. Извинявам се искрено, че те нараних, но...

— Наранил си ме? Ти ме *освободи*. — Тя скочи на крака. Спокойният и равен тон беше дотук. — Ти ме разтърси адски грубо, гадно копеле, но ми даде достатъчно силен тласък, за да ме накараш да направя преценка на живота си. Задоволявах се с малко в твое лице. Сега това е домът ми. — Тя вдигна ръка нагоре към верандата — стори ѝ се, че за миг зърна фигурата на жена. — Дом, който обичам и с който мога да се гордея. Имам познати и приятели, които харесвам, и близки хора, които ценя високо. Да се върна при теб? При *теб*, след като имам...

Не би могла да каже какво я накара да го направи. Импулс, безумна ярост, гордост. Но видя Райдър да прекосява паркинга и реагира светкавично.

— Него. Райдър! — Втурна се под арката от глицинии, когато той спря и се намръщи насреща ѝ. Хоуп предполагаше, че усмивката ѝ граничи с лудостта. Нямаше значение. — Следвай примера ми за малко — измърмори тя, докато тичаше към него, — и ще съм ти задължена безкрайно.

— Какво...

Тя го прегърна здраво и притисна устни към неговите, докато Глупчо размахваше опашка и се опитваше да набуца носа си между двамата, за да вземе участие във веселбата.

— Следвай ме — прошепна тя до устните му. — Моля те!

Не му оставяше голям избор, тъй като бе залепнала за него като втора кожа. Затова реши да я послуша. Стисна косата ѝ и я последва.

Тя изгуби представа за конкретната цел. Той ухаеше на дървесина, беше вкусен като карамел. Горещ, разтопен карамел. Леко неуверено пристъпяща, тя се отдръпна назад.

— Само ме следвай.

— Не го ли направих?

— Райдър. — Хвана го за ръка и леко я стисна, докато се обръщаше. — Райдър Монтомъри, искам да те запозная с Джонатан Уикъм. Семейството на Джонатан притежава хотела в Джорджтаун, където преди работех.

— О, да. — Ясно, сега разбираше. Добре, можеше да изиграе ролята без проблем. Обви ръка около талията ѝ и усети как потреперва. — Как вървят нещата?

— Добре, благодаря. — Джонатан измери кучето с предпазлив поглед. — Хоуп ме разведе из хотела ви.

— Той е също толкова и неин. Вие загубихте, нали? Ние печелим.

— Явно. — Очите му се плъзнаха по работните дрехи на Райдър. — Виждам, че сам се занимавате със строителните работи.

— Точно така. Работим с ръцете си. — Каза го с усмивка и придърпа Хоуп по-близо. — Стая ли търсите?

— Не. — Раздразнението личеше в погледа на Джонатан, макар да се усмихваше сковано. — Просто дойдох да видя стара приятелка. Радвам се, че се видяхме отново, Хоуп. Ако си промениш мнението за предложението ми, знаеш как да се свържеш с мен.

— Няма. Предай поздравите ми на родителите си и на съпругата си.

— Монтгомъри — кимна той и тръгна към мерцедеса си.

Хоуп не свали усмивката от лицето си, докато той не потегли и не се отдалечи.

— О, господи. О, господи. — Дръпна се и хукна обратно към двора, започна да крачи наоколо. — Мили боже.

Райдър си помисли за „Веста“ — аромат на вкусна храна, щастливи деца, без проблеми и драма. Вдигна очи към небето и я последва към двора.

ПЕТА ГЛАВА

Знаеше, че не е добра идея да ѝ казва да седне или да се успокои. Нямахше мъж, който да разбира напълно жените, но той вярваше, че относително добре познава техния биологичен вид.

Затова просто седна, преценил, че може да отнеме известно време, докато тя престане да крачи по плочките. И понеже беше с една от онези тънки летни рокли, нямаше как да се оплаче от гледката.

Седеше си кротко, докато кучето му пропълзя под масата, сякаш търсеше подслон от разразилата се буря. Но беше адски горещо, а в добавка към това тя бълваше пара, която бе достатъчна да свари цяла кофа раци.

Най-добре да я подкани да излее всичко навън, реши Райдър.

— Добре, каква е работата?

— Работата?

Когато се завъртя рязко, полата на роклята ѝ се вдигна нагоре и разкри дългите ѝ голи крака.

Не, не можеше да се оплаче от гледката.

— Работата? — повтори тя, а тъмните ѝ шоколадови очи бълваха ярост на талази. — О, искаше да сключим сделка, долното копеле.

Райдър изгледа чашите студен чай. Добре би му дошло да пийне, но не беше сигурен коя чаша на кого е, а не изпитваше огромно желание да пие след долното копеле.

— Това... — Тя махна с ръка към паркинга. — ... беше Джонатан.

— Да, запозна ни.

— Двамата бяхме... — Какво, запита се тя. Какво точно бе онова между тях?

— Схванах. Имали сте връзка, а той те е сменил с друга. — Сви рамене, след като тя спря за миг ядното си кръстосване из двора, за да го погледне. — Всичко се разчува.

— Не си чул правилно. Аз бях другата. Не знаех, че съм другата жена, докато не ми каза, че е стоден — бомба, която реши да пусне

точно след като бяхме правили секс. Мислех, че имаме връзка, моногамна връзка, но той се е срещал и с друга. Глупачка, глупачка, глупачка!

Тя имаше зноен вид, мамещо топъл глас — а когато бе истински ядосана, реши той, можеше да зърнеш и огъня, тлеещ вътре.

— Ясно, той е долно копеле, а ти си била глупава. Опомнила си се и си го изритала от живота си. Тази чаша ли е твоята?

— Да, и разбира се, че скъсах с него. И си подадох оставката. Той наистина си е въобразявал, че всичко може да е като преди. Да работя за семейството му, докато той се забавлява с мен тайничко.

— Значи, той е глупакът.

— Много си прав! — За да покаже колко ѝ харесва коментарът му, Хоуп тупна Райдър по рамото, преди да продължи да обикаля ядно наоколо. — Ожени се през май — пищно събитие, естествено, в хотел „Уикъм“, последвано от триседмично сватбено пътешествие в Европа.

— Следила си го?

Тя спря. Вирна брадичка.

— Чета светската притурка на „Поуст“. Добре де, да, исках да видя — човешко е. И ти щеше да направиш същото.

Той се замисли, после поклати глава.

— Едва ли. Когато нещо е приключило, значи край. Какво търсеше той тук, защото обяснението му, че е дошъл да се види със стар приятел, е пълна измишльотина.

— Какво правеше тук? Ще ти кажа какво правеше. Каза, че искал да ме увери, че се чувства донякъде отговорен за моето преместване и всичко останало — донякъде. Каза, че искал да види хотела и да ме заведе на обяд. Каза, че липсата ми се усещала и баща му му възложил да ми направи *щедро предложение*. Щедро, друг път!

Никога не я бе виждал истински вбесена, осъзна Райдър. Раздразнена, гневна, леко ядосана, но не и изпаднала в ярост. Вероятно не бе съвсем редно да си седи насреща ѝ с мисълта, че изглежда страхотно в това състояние.

— Опитва се да ни отмъкне управителя на хотела. — Тонът му остана спокоен в контраст с нейния. — Никак не е хубаво.

— О, не беше само това. О, не, очевидно не съм създадена за тази работа. Според него не мога да бъда щастлива и пълноценна,

освен ако не се върна в Джорджтаун и не съм управител на „Уикъм“ — а и не споделям леглото му.

— Хм. На мен ми изглеждаш доста щастлива. Обикновено.

— О, но как бих могла — в този малък провинциален град, грижейки се за този малък провинциален хотел. И след като не съм на разположение за креватните му изпълнения?

Райдър се чудеше какво да каже и само се почеса по врата.

— Ами...

— Затова ми отпрати второ щедро предложение. Да бъда другата жена, с пълно съзнание за положението си този път, а той ще се погрижи добре за мен. Една кратка ваканция в Париж, за да подновим отношенията си, къща по мой избор — явно вече е набелязал подходящото място — както и щедра издръжка, за да бъда достатъчно мотивирана. Наистина ли си въобразява, че бих приела да бъда част от изневерите му? Че ще бъда неговата платена любовница? Че просто ще скоча обратно към старата си работа за пари и заради някаква си скапана разходка по магазините на „Рю дьо Фобур Сен Оноре“?

Райдър нямаше представа какво, по дяволите, е въпросното засукано име, но схвана общата идея.

— Казал е, че ако се върнеш и станеш негова любовница, той ще те издържа?

— В общи линии.

Ако бе знаел за това, преди гадното копеле да отпраши с колата си, сега негодникът щеше да лежи окървавен и в безсъзнание на паркинга.

— И ти не го фрасна по лицето?

— О, о, мислех си го. — Нотка на жестокост, която възхити и впечатли Райдър, блесна в дълбоките ѝ тъмни очи. — *Представих* си го. Много ясно. Само че се канех да плисна чая си в лицето му и да съсия глупавия му костюм „Версаче“. После видях теб и действах инстинктивно. Да не си въобразява, че си седя тук и чакам него! Самовлюбено, надменно, неморално копеле. Да не мисли, че мога да бъда купена с пари, с къща, с някаква си екскурзия до проклетия Париж?

— Хоуп. — Вероятно това бе първият път, когато произнасяше името ѝ, особено по този начин — с търпение — но никой от двамата

не забеляза. — Той е един разглезен, сляп като къртица идиот. И не те познава.

— О, точно такъв е и не ме познава. Затова го унижих, като те целунах пред очите му, накарах го да си помисли, че двамата имаме връзка.

— Не го фрасна по лицето, вместо това го срита в слабините.

— Да. — Тя издиша шумно. — И ти благодаря за помощта.

— Няма проблем.

— Не, сериозно. Благодаря ти. Гордостта ми сериозно пострада заради Джонатан. За мен значи много, че успях да получа някаква разплата. И съм ти задължена за това.

— Да, каза ми.

Двамата се вторачиха един в друг в продължение на един напрегнат миг, в който се долавяше нещо опасно и *интересно* да прехвърча помежду им.

— Добре. Кажи си цената.

Той можеше да измисли най-различни опасни и интересни неща. Тя би очаквала нещо подобно, нещо, свързано с приглушено осветление. Вярваше, че е жена, която обикновено получава каквото е очаквала.

— Обичам пай.

— Моля?

— Пай. Обичам го. Сезонът е подходящ за черешов пай. Както и да е, трябва да вървя. — Изправи се на крака, както и кучето му. — Знаеш ли, понякога каквото повикало, такова се обадило; понякога стореното не се връща и тогава едно солидно сритване в слабините е достатъчно.

Може и да е така, замисли се тя, след като той тръгна, но защо не ѝ се струваше достатъчно?

Сега, когато яростта ѝ бе преминала и бе останала сама, всичко в живота ѝ, свързано с Джонатан, изглеждаше пусто. Годиците, които бе посветила на семейния му бизнес, на него, на старанието да бъде идеален служител, партньор, управител, ѝ се струваха пропилены и лишени от смисъл. Чувстваше се ужасно.

Не само че бе дала най-доброто от себе си на семейство Уикъм и на Джонатан, но и накрая се бе оказало, че това не е достатъчно. А по-лошото, много по-лошото бе, че я бяха използвали. Нямахте и грам

съмнение, че родителите му бяха знаели. Бяха я канили в дома си като... партньор на сина си. Бяха се срещали с родителите ѝ.

Бяха я предали. Бяха я направили на глупачка.

Не. Тя скочи на крака и постави чашите обратно на таблата. Сама си го бе причинила. Сама отговаряше за постъпките и решенията си, както и сама бе отговорна за щастието си.

Отнесе таблата обратно в кухнята, спокойно изсипа останалия чай в мивката. Да, ядът ѝ бе минал, отбеляза тя, докато зареждаше чашите в съдомиялната. Сега се чувстваше тъжна, тъжна и огорчена.

Сълзи опариха очите ѝ и тя ги остави да потекат. Защо не? Беше сама, нали така? Зае се съвестно със задълженията си и слезе до мазето, за да донесе бутилки с вода и кутийки с безалкохолни напитки.

Зареди хладилника, после просто остана с облегната на вратата му глава.

И усети свежото и топло ухание на орлови нокти, почувства милувката на ръка по косата си.

Стисна здраво очи. Не беше съвсем сама все пак.

— Ще се оправя. Всичко е наред. Трябва само да ми мине този пристъп на самосъжаление.

Не плачи за него!

Хоуп не бе сигурна дали чу думите, или просто се появиха в съзнанието ѝ.

— Не е това. Не плача за него, не и за него. Заради себе си. Заради трите години, в които му отдадох себе си, смятайки, че е нещо истинско. Тежко ми е да осъзная, че не е било важно. Да се убедя, твърдо да се уверя, че той е гледал на мен като на придобивка, която може да купи, да използва, да остави настрана и още по-лошо, да вземе отново, когато пожелае.

Пое си дълбоко въздух.

— Това е свършено. Приключих с него. Обърна се бавно и видя само празната кухня.

— Явно не си готова да ми позволиш да те видя. Може би и аз не съм готова. Но е хубаво, че има и друга жена наблизо.

Почувствала се по-добре, тя отиде до офиса си, където имаше резервна чантичка с козметика. След като освежи грима си, тя се зае да съставя списък за покупки.

Трябваше да опече пай.

Докато записваше продуктите, чу отварянето на вратата към фойето. Още докато се изправяше, предполагайки, че гостите ѝ пристигат, чу гласа на Ейвъри.

— Тук съм.

Излезе от офиса.

— Какво става? — попита Ейвъри. — Добре ли си?

— Да. Защо?

— Райдър каза, че Джонатан е бил тук и си разстроена.

— Това ли е казал?

— Е, каза, че онзи задник, бившият ти приятел, е дошъл и те е ядосал. Сама се досетих за останалото. Какво, по дяволите, търси тук онзи негодник?

— Той... — Прекъсна думите си, когато чу отварянето на входната врата и глъчката, която се понесе оттам. — Не мога да обяснявам сега. — Тя задърпа Ейвъри да излезе през вратата на салона. — Гостите ми са тук. Ще ти кажа по-късно.

— Приключвам в пет. Ще взема Клеър и...

— Не мога, не и докато гостите са тук. А тези дами обичат да се забавляват. — Но случаят изискваше разговор лице в лице, отбеляза тя мислено. Съобщения по телефона или електронната поща нямаше да свършат работа. — Утре, след като си тръгнат.

— Подскажи ми поне малко — настоя Ейвъри.

— Смята, че трябва да се върна в Джорджтаун на старата си работа и да му стана любовница.

— Врели-некипели!

— Меко казано. Не мога да говоря сега. — Тя надзърна през рамо.

— Очакваш ли гости утре?

— Всъщност не, нямам резервации за утре вечер.

— Вече имаш. Двете с Клеър ще дойдем и ще останем. Аз ще донеса храна и ще си направим малко парти, докато разкъсваме месата на нещастното копеле.

— Да. — Настроението ѝ се пооправи, когато прегърна здраво приятелката си. — Точно това ми е нужно. Абсолютно. Трябва да се връщам.

— Обади ми се, ако ти потрябвам преди това.

— Непременно, но съм по-добре — доста.

Една жена винаги можеше да разчита на приятелките си, помисли си Хоуп, докато отиваше към входната врата. Те никога няма да те разочароват.

Но досега не бе осъзнавала, че Райдър е достатъчно прозорлив, за да прецени, че тя има нужда от тях.

А може би трябваше да го знае.

Същата вечер, когато хотелът отново утихна — макар да се чудеше дали ехото от гласовете на шест весели и подпийнали дами, които се забавляваха с караоке програмата, няма да отеква наоколо дни наред — Хоуп се настани удобно с лаптопа върху краката си.

Беше ред на Каролий да поеме закуската, напомни си тя, така че можеше да си поспи до късно, ако се наложи. Искаше да отдели поне час за издирването на любимия на Лизи, Били, преди да си легне.

Спомни си усещането за милувката на нечия ръка по косата ѝ, когато бе разстроена. Приятелките не се разочароваха една друга, замисли се тя, а изглежда, двете с Лизи сега бяха такива — в известен смисъл.

Най-напред отвори сайта на училището „Либърти хаус“. Нейната прапрабаба Катрин Дарби — която, както бе установила, е била сестра на Илайза Форд, на тяхната Лизи — го бе основала. Самата Хоуп също бе учила там, както и брат ѝ и сестра ѝ, майка ѝ и баба ѝ.

Може би тази връзка щеше да се окаже ползотворна.

Намери имейл адреса на главния библиотекар и му написа писмо. Може би се пазеха някакви стари документи, писма, каквото и да е. Вече бе разпитала подробно роднините си, но всички ѝ бяха казали, че всякакви документи, свързани с Катрин Форд Дарби, отдавна са били предадени за съхранение на училището.

— Само едно име — измърмори тя. — Нужно ни е просто едно име.

Сестрите сигурно си бяха писали, когато Илайза е напуснала Ню Йорк, за да дойде в Мериленд при Били. Ако ли не, то Катрин сигурно е писала на своя приятелка или роднина *нещо* за сестра си.

След това съчини писмо до далечна братовчедка, която никога не бе срещала. Семейните ѝ източници твърдяха, че братовчедката пише биография на Катрин Форд Дарби. Ако беше вярно, то тази

братовчедка можеше да се окаже ценен източник на информация. Едва ли можеше да се пише за Катрин, без да се спомене сестра ѝ, която бе починала млада, и то далеч от дома.

След като изпрати имейлите, отвори сайта, в който бяха изброени поименно всички войници, погребани в Националния гробищен парк в Шарпсбърг.

Подозираха, че Били е бил войник, вероятно от местните младежи, или просто такъв, който се е сражавал при Антиетам. Вероятно и двете. Но от данните, които бяха изровили за Лизи, бе станало ясно, че тя е пристигнала в хотела точно преди избухването на сраженията и е починала, докато са траели.

Всичко водеше до заключението, че тя се бе отказала от заможното си и добре прието в обществото семейство в Ню Йорк и бе дошла чак до Бунсборо — млада и сама. Заради Били.

Инстинктът подсказваше на Хоуп, че Лизи е дошла заради него, заради любовта им. Дали са се оженили тайно? Или е била любовна среща? Дали са успели да се намерят един друг, макар и за кратко, преди тя да заболее от треската, отнела живота ѝ?

Тя се надяваше да е било така, но всичко говореше за това, че Илайза Форд е умряла сама, без приятели или роднини до себе си.

Толкова много млади момчета бяха загинали, замисли се Хоуп. Зае се с тежката задача да чете имената им. Бяха много, а и Уилям бе популярно име.

Въпреки това тя продължи упорито, отбелязвайки си различни факти, докато главата ѝ не започна да пулсира от болка, а погледът ѝ не се замъгли.

— Само толкова мога да направя тази вечер.

Затвори лаптопа си, мина по стаята в апартамента си, за да изключи лампите, да провери вратата.

Когато се озова в леглото, мислено прегледа списъка си със задачи за следващия ден. Но заспа със спомена за онази целувка на паркинга. И ръката на Райдър, стиснала здраво косата ѝ.

Уханието на орлови нокти я обгърна нежно. Но този път не усети погалване по косата.

Когато работниците приключиха с работния си ден в късния следобед, Райдър се възползва от тишината, за да прегледа задачите си, да коригира работния график за хората си за следващия ден.

Глупчо похъркваше под шперплатовия плот, закрепен върху две дървени магарета, като от време на време излайваше тихичко; явно сънуваше, че гони каквото там гонят кучетата насън.

Беше дълъг ден, каза си той. Дълга седмица. Искаше студена бира и горещ душ в точно този ред.

Щеше да получи първото във „Веста“, в компанията на братята си, тъй като жените им си бяха организирали свое парти в хотела. Щяха да обсъдят докъде са стигнали с обектите и той с радост можеше да съобщи на Оуен, че спокойно може да насрочи ден за финална инспекция на пекарната. Изглежда, новата им наемателка можеше да започне да пренася оборудването и мебелите си още през уикенда.

Още няколко седмици — може би до средата на август — и Ейвъри щеше да започне с планове за тържественото откриване на ресторанта си.

После можеше да се съсредоточи изцяло върху това място, замисли се той, загледан в грубите стени наоколо. Ако нещата вървяха добре — а той страшно искаше това да е така — можеха да приключат със събарянето на отвратителния запечатан с асфалт покрив другата седмица и да продължат с изграждането на конструкцията за заострения покрив.

Знаеше, че майка му вече оглежда плочки и мостри на бои, но мигновено изключи това от съзнанието си. Трябваше да мисли за настоящия момент, а това означаваше осигуряването на стоманени носещи греди, рязането на отвори в тухлената зидария и монтирането на цял куп нови прозорци.

Не, поправи се той, това бе за следващия ден и за следващата седмица. Точно сега бе ред на една студена бира. Побутна кучето с крак, за да го събуди.

— Можеш да спиш и в пикапа, мързелан такъв.

Глупчо благоволи да се надигне с прозявка. И отпусна глава в скута на мъжа.

— Никаква бира за теб. — Райдър почеса кучето зад ушите, потърка грозноватата му муцуна. — Не носиш на пиене. Помниш ли последния път? Стигаше ти само да излочиш половин разлята бира,

преди да те видя, и какво стана? Блъскаше се в стените и повръщаше. Отвратителен пияница си, Глупчо.

— Баба ми имаше котка, която пиеше бренди.

Този път тя го стресна. Той се извърна и се загледа в Хоуп, която тъкмо влизаше през вратата откъм улица „Сейнт Пол“. За миг остана озарена от светлината в рамката ѝ, а слънчевите лъчи пламнаха в крайчетата на косата ѝ.

Направо спираше дъха на мъжете, помисли си той. Не беше редно така.

— Така ли?

— Да. Казваше се Пенелъпи и обичаше мексиканско бренди. Пийваше по един напръстник всяка вечер и почина на преклонната възраст от двайсет и две години. Котката, която не искаше да умре.

— Глупчо обича да пие вода от тоалетната.

— Да, знам. — Тя се приближи и остави чинията с пай върху шперплатовия плот. — Заслужената отплата.

Беше направила онази сложна плетеница отгоре, забеляза той. Забоде пръст между преплетените тестени лентички, без да обръща внимание на възмутения ѝ протест.

— Недей! О, наистина ли?

Райдър си гребна от плънката и опита. Беше идеалното съчетание от кисело и сладко. Трябваше да го очаква.

— Хубав е.

— Ще е още по-вкусен върху чинийка и с виличка.

— Може би. Ще опитам и така по-късно.

— Недей — повтори тя и този път го перна по ръката. Бръкна в джоба си и измъкна оттам лакомство за кучето. — Той може и да пие вода от тоалетната, но в общи линии е с по-добри обноси от теб. — Потупа леко Глупчо по главата. — Ще бъде ли проблем да направя няколко снимки тук утре?

— Защо?

— Смятам да обновя Фейсбук страницата на хотела и да включа малко информация какво става наоколо. Тук, в ресторанта на Ейвъри, пекарната. Ще предлагаме на гостите безплатни дневни пропуски, така че някои от потенциалните желаещи да направят резервация може да проявят интерес докъде са стигнали нещата. Особено ако мога да добавя и евентуална дата на откриване.

Той завъртя пръст над главата си.

— Огледай се. Прилича ли ти на място, за което мога да предвидя дата за откриване?

— Грубо пресметнато.

— Не. Снимай, ако искаш. Можеш да напишеш, че пекарната отваря скоро.

— Колко скоро?

— Попитай майстора пекар. Би трябвало да получим окончателното разрешително за ползване още утре, а после всичко зависи от нея.

— Чудесно. Ще се допитам до нея. — Тя се поколеба. — Беше мило от твоя страна да споменеш на Ейвъри, че бях разстроена вчера.

— Беше минала от фазата на гнева към тази на самосъжалението. Реших, че това е женска територия.

Да, помисли си тя, беше по-прозорлив, отколкото бе подозирала. И по-мил.

— Близо си до истината. Трябва да се връщам. Тази вечер нямаме гости, така че двете с Клеър ще дойдат при мен.

— Получих сводката. — Той стана и взе пая. — Отивам да пийна бира.

— Аз пък получих тази сводка. — Тя пристъпи навън и понеже така бе учтиво, го изчака да заключи. — В какъв цвят ще боядисате тук?

— Различен от сегашния.

— Което вече е добра новина. Майка ти спомена за сивкавосиньо, хромирани детайли, бял бордюр и сиви камъни в основата.

— Това си е нейна работа.

— Бива си я. Видя ли логото за новия ресторант на Ейвъри?

— Мопс налива бира от кранчето. Забавно е.

— И сладко. Двата с Оуен ще си вземат куче този уикенд — мопс, а явно и един лабрадор, след като не са постигнали пълно съгласие.

И това бе чул. Оуен си имаше списъци.

— Ще гризат обувки, ботуши, мебели и ще пикаят по пода, което ще влуди Оуен. Изцяло подкрепям идеята.

Настани своето куче в кабината на пикапа със смъкнати наполовина прозорци и — познавайки Глупчо — остави пая в каросерията.

— Е — подхвана тя, — приятна...

Не успя да продължи, тъй като той я дръпна рязко към себе си, повдигна я на пръсти и се наведе за целувка, от която думите просто се изпариха от главата ѝ. Прегърна го здраво през кръста, за да запази равновесие, макар да не би могла да падне дори и при земетресение, след като ръцете му я притискаха толкова силно — едната, сграбчила косата ѝ, а другата — блузата на гърба ѝ.

Горещината се стрелна надолу по ръцете ѝ, нагоре по краката ѝ, право в сърцевината на тялото ѝ, внезапна като светкавица. И тогава ръцете ѝ се плъзнаха нагоре по гърба му, на свой ред сграбчиха ризата му и тя се понесе във вихъра.

Тя не се дръпна, не застина в ужас, нито протестира. Той щеше да я пусне, ако го бе направила. Но му бе дошло до гуша да извъръща глава или да се опитва да го прави. Да не ѝ обръща внимание — или да се опитва. Тя бе предизвикала всичко. Можеше да се оправдае с това. В „Мансардата“, а после и на проклетия паркинг.

Беше вкусил малки хапки. Сега искаше солидна и сочна хапка.

Тя ухаеше на лято. На топъл бриз и озарени от слънцето цветя с екзотични имена. Вкусът ѝ бе като на пая, идеалната комбинация от сладко и тръпчиво. И отговаряше на възискателната му целувка без капка колебание. Страстта ѝ бе равна на неговата.

Когато я пусна, тя леко се олюля. Красивите ѝ очи бяха леко замъглени и предпазливи. Леко потърка устни, сякаш да задържи вкуса — и отново го предизвика.

— Какво беше това? — попита го тя.

— Просто исках този път инициативата да е моя. — Той наклони глава. — Сега искаш ли да ти направя пай?

Изненада я и я разсмя.

— Няма нужда. Направих два. Имам въпрос. Смяташ ли се за мой шеф?

— Не, по дяволите. — Изглеждаше не само слиян, но и раздражен. — Майка ми ти е шеф. Нямам време да съм ти началник. Имам си достатъчно други задължения.

— Добре.

— Виж, ако си мислиш, че това има нещо общо със ситуацията с онзи негодник, с който си била обвързана...

— Ни най-малко. — Видя как раздражението заплашва да прерасне в ярост и побърза да го успокои, като постави длан върху ръката му. — Ни най-малко. Просто една подробност, която исках да изясним и за двама ни. Така ще сме наясно по този въпрос, в случай че на някого от двама ни му хрумне още нещо. Дано паят ти хареса — пожела му тя и се върна в хотела.

— Явно ще ми трябва още малко време, за да я разбера съвсем — измърмори той, после се обърна към кучето. — Дремни си. Ще се върна след малко.

Остави пикапа си на мястото му на паркинга и прекоси улицата да се срещне с братята си.

Хоуп подреди на масата вино и сирена, солени бисквитки с подправки, както и малко горски плодове — в добавка към каната прясно приготвена лимонада за бъдещата майка. Тъкмо довършваше последните детайли, когато чу Клеър да влиза.

— Насам — повика я тя.

Сипа лимонада във висока чаша с много лед и я предложи на приятелката си още щом тя влезе.

— Добре дошла в хотел „Бунсборо“ и нашата първа официална женска вечеринка.

— Тази мисъл ме крепеше през целия ден. Ти добре ли си?

— О, да, но имам много за разказване. Къде е Ейвъри?

— Довършва нещо във „Веста“. Хоуп, трябваше да се обадиш още в мига, в който Джонатан е пристъпил прага с тъпите си мокасини „Гучи“.

— Всъщност този път бяха на „Ферагамо“. И ме свари неподготвена, признавам си, но се справих със ситуацията.

— Ейвъри ми каза, че направо ти е предложил да се върнеш в Джорджтаун и да подновиш връзката си с него. — Клеър, чиято коса се разстилаше върху раменете ѝ като слънчеви лъчи, се отпусна тежко на дивана и изръмжа. — Още в началото не го харесвах, а после го намразих. Но сега? Искам да го нараня. Искам да го пребия с лопата до

безсъзнание, а после да татуирам на задника му „Аз съм невярно копеле“.

— Обичам те.

— И аз те обичам.

— Хапни си нещо.

— Непрекъснато похапвам. — Клеър въздъхна пресилено. — Ям по цял ден. Май не мога да се спра.

— Ядеш за трима.

— Ако я карам така, ще стана двеста килограма. Не ме е грижа. Седни и хапни и ти нещичко, за да не се чувствам като огромна бременна свиня.

— Още не мога да седна. — Не и докато все още усещаше сексуалното напрежение от онази целувка. Но си намаза малко сирене върху солена бисквитка и си сипа чаша вино.

А когато чу стъпките на Ейвъри, наля и още една.

— Господи! Все има нещо. — Ейвъри грабна виното и изгълта голяма глътка. — Добре, давайте да започваме с дисекцията на трупа. Оооо, малини. — Налапа две, плъсна се до Клеър на дивана с жълтата кожена тапицерия, махна шнолата от косата си и тръсна глава. — Разкажи ни всичко.

Хоуп не спести нищо, започвайки с появата на Джонатан на вратата.

— Не е прав и е глупак — прекъсна я Клеър. — Да твърди, че не можеш да си щастлива тук! Ти си щастлива.

— Така е, но знаете ли какво? Като го чух да казва това, осъзнах колко щастлива съм всъщност. Намирам се на място, където искам да бъда, правя онова, което ми харесва. А има и бонус. Вие двете.

— Мизерен негодник — измърмори Ейвъри. — Той е мизерник.

— Мизерник е — съгласи се Хоуп и продължи. Когато стигна до „предложението“ на Джонатан, Ейвъри скочи и вдигна юмруци.

— Има наглостта да те нарече лека жена — защото точно това е направил. Трябва да бъде наказан. Да си плати.

— Трябва да бъде забравен — поправи я Хоуп. — Ще страда повече. Но му го върнах с нещо, което Райдър нарече „ритник в слабините“.

— Ще ми се да го беше направила буквално — измърмори Клеър.

— Бременността я прави жестока — обясни Хоуп на Ейвъри. — Тъкмо му казвах какво мисля за предложението му — че може да върви по дяволите с него — когато зърнах Райдър да минава през паркинга. Реагирах импулсивно. Извиках го, втурнах се към него и го целунах по устата.

— Райдър ли? — уточни Клеър. — Целунала си Райдър?

— Пред очите на Джонатан, схванах. — Скръстила ръце, Ейвъри кимна одобрително. — „На ти да разбереш, нещастнико. Виж какво секси парче си имам сега“.

— Точно така. Помолих Райдър да ми съдейства, той схвана идеята и ме последва. Джонатан имаше вид на глътнал таралеж — адски бодлив таралеж. Беше страхотно усещане. После... — Тя щракна с пръсти. — Тръгна си. Край.

— Сигурна ли си? — Клеър стисна ръце в скута си. — Може да се върне. Да опита нещо. И аз си мислех, че Сам е просто досадник, но...

— Скъпа, скъпа — повтори Хоуп и отиде до дивана, сядайки от другата страна на Клеър, след което хвана ръката ѝ. — Не е същото. Сам е болен вманиачен глупак. Преследваше те, а никога не сте имали връзка. Не си му дала никакъв повод за това. Аз имах връзка с Джонатан. Той е арогантен, лишен от морални ценности, както и пълен нещастник, но изобщо няма общо с другото. Прекалено горделив и суетен е, за да се върне. Ще очаква да си променя мнението, а когато това не стане, ще си намери друго развлечение.

— Трябва да внимаваш. Обещай ми.

— Ще внимавам, обещавам. Познавам го. Смятал е, че ще скоча от радост, щом чуя предложението му да се върна на старата работа и при него. За него това е напълно в реда на нещата, никакъв проблем. Ясно му дадох да разбере какво мисля. Не съм достатъчно важна за него, че да опита да направи нещо друго. Сега осъзнавам, че никога не съм била важна.

— Съжалявам. Доволна съм, но съжалявам.

— Аз — не. Гордостта ми все още е леко засегната, но не съжалявам. Той ми показва, че съм щяла да пропиляя живота си с него, а и стореното от него ме доведе тук. Точно където искам да бъда.

— Повече би ми харесало, ако Райдър го беше натупал — отбеляза Ейвъри. — Не съм бременна, просто съм агресивна по

природа.

— Като стана дума за Райдър, той беше много внимателен и ме изслуша, докато беснеех наоколо, след като Джонатан си тръгна. Изчака, докато се успокоя малко. Всъщност — поправи се тя, — ми помогна да се успокоя.

— Това го може — потвърди Ейвъри. — Не е обичайното му поведение, но се е случвало да ме държи за ръка — метафорично казано — на няколко пъти през годините.

— Не го очаквах от него. Не мислех, че ще ме изслуша, още по-малко да каже точните думи. Думи, които имах нужда да чуя. Явно съм си създала навика да подценявам някои мъже. Казах му, че съм му длъжница, и знаете ли какво поиска в отплата?

— Уха, сега става интересно. — Ейвъри си сипа още вино.

— Пай.

— Това някаква кодова дума ли е?

— Не, просто пай.

— Много по-мил човек е дълбоко в себе си, отколкото показва — увери я Клеър.

— Не знам дали е мил, но беше загрижен, запази самообладание и ме разсмя. Направих му пай, с което стигаме и до последните новини. Проведохме още един нормален разговор. Счупихме всички рекорди в това отношение. Излязохме заедно от фитнес центъра, а когато стигнахме до пикапа му, той ми се нахвърли. И ме целуна страстно.

— Наистина стана интересно. — Очарована, Ейвъри чукна чашата си в тази на Хоуп. — И после какво?

— После аз дойдох тук, а той отиде във „Веста“.

— О, стига!

— Не, беше достатъчно. — Доволна, Хоуп вдигна чаша, отпи малка глътка. — Не съм сигурна дали искам да продължим и накъде. Изкушавам се, но както вече ви обясних, пустинята е много суха. Вече не чак толкова след всички тези целувки, но все пак... Това е интересна възможност. Сложна, но интересна.

— Няма причина да е сложно — възрази Клеър.

— Мисля, че той поначало е сложен характер, а и положението е такова. Работя за майка му.

— И какво? — възкликна Ейвъри.

— Именно това трябва да си изясня и да реша. Мислех си, че вие двете можете да ми кажете нещо повече за него, което да ми даде по-ясна представа за всичко.

— Можем, но не е ли по-добре да го направим, докато вечеряме?

— Клеър потърка надутия си корем. — Мога да изям половин вол.

— Какво ще кажеш за зелена салата, лазаня и чесново хлебче?

— И черешов пай — допълни Хоуп към изброеното от Ейвъри.

— Ще кажа дайте ги насам. — Клеър се надигна с мъка. — Всичко изброено.

ШЕСТА ГЛАВА

Мъжка вечер. Райдър не бе имал намерение да прекара времето си заобиколен от деца и кучета. Случи се от само себе си.

Освен това Бекет се изръси за безспорно мъжествените спагети и кюфтенца, което явно бе традиция за мъжката вечер.

Все едно, хлапетата бяха готини, а заедно с Йода и Бен, кутретата лабрадори, създаваха достатъчно енергия да захранят целия щат и отгоре.

Глупчо беше в своя кучешки рай.

Райдър нямаше представа какви бяха правилата, когато господарката на дома бе наблизко, но мъжката вечер явно означаваше, че всичко е позволено. Хлапетата тичаха навсякъде като фурии, ядяха като вълци, сражаваха се като смъртни врагове и се смееха като побъркани.

Това му напомняше за собственото му детство.

Къщата бе създадена за деца и кучета, замислено отбеляза той. Голяма, просторна, цветна, с открити пространства. Знаеше, че Бекет бе добавил много промени към недовършената си тогава къща, след като двамата с Клеър се бяха събрали, и бе проектирал дома им, съобразно нуждите на семейството. Сега хлапетата имаха голяма момчешка стая за игра с вградени рафтове и шкафове за различните играчки. Знаеше го, защото бе помогнал да я направят, а и защото Мърфи го замъкна да я види.

След което се зае да вади на показ всевъзможни фигурки на герои от филми.

Райдър имаше собствена колекция от такива, скрита на сигурно място. Някои неща бяха свещени за мъжа.

— Йода изяде Зеления гоблин.

— Момко, те дори не са от един и същи свят.

— Не *истинският* Йода. Нашият Йода. Направо го сдъвка, но тогава беше малко кутре. Вече не яде фигурките ни. А Дядо Коледа ми

донесе нов Зелен гоблин. Остави го в чорапа ми. И ми донесе и Гамбит.

— Имаш Гамбит?

— Аха. — Очарован от интереса му, Мърфи зарови в купчината цветни фигурки и го измъкна. — Понякога той се бие с Върколака, но през повечето време двамата заедно се бият с лошите.

Райдър винаги бе имал слабост към Гамбит.

— Можем да си направим една битка сега. Виж, можем да използваме за бази пещерата на Батман и „Хилядолетния сокол“, ще вземем Зеления гоблин и Магнито, и Жокера и така ще подготвят атаката в гаража, ето там. Гледай, можеш да сложиш колите тук, но също и лошите.

Какво пък, реши Райдър, и помогна на хлапето да подреди всичко.

Битката се оказа жестока, кървава и както във всяка война, в нея имаше страхливци, герои и множество жертви. Невинно пострадали се оказаха еднокрак динозавър, трима рейнджъри и рошаво мече.

— Теди е улучен в корема! — викна Мърфи.

— Войната е ад, момко.

— Войната е ад — повтори Мърфи, понеже беше мъжка вечер, и се разсмя лудешки.

Оуен влезе тъкмо когато обединените сили на Отмъстителите, Ексмен и Звездните рейнджъри взривиха противниковата база.

— Разбихме ги. — Мърфи скочи и изтанцува победен танц, след което размени удар с високо вдигната ръка с Райдър. — Но Железният човек е лошо ранен. В болница е.

— Нали е железен — изтъкна Оуен. — Ще се оправи. Трябва да се изправиш срещу Хари на бокс на уи-конзолата — обърна се той към Райдър. — Размаза ме.

— Нека Бекет се бие с него.

— Той размаза и Бекет. И Лиъм. Ти си последната ни надежда.

— Добре. Ти помогни на дребосъка да разчисти тук.

— Не съм участвал във войната. Бях неутрална страна.

Райдър се замисли. Стаята приличаше на бойно поле, след като през него е минало торнадо. Струваше си да опита с подкуп.

— Имам пай в пикапа.

— Откъде имаш пай?

— Черешов. Ако искаш да хапнеш, помогни на дребния. Аз ще ида да набия другото хлапе.

— Аз обичам черешов пай. — Мърфи озари Райдър с милата си ангелска усмивка.

— Почисти тук и ще получиш парче.

Сделката си я биваше, отсъди Райдър, докато слизаше към семейната стая за игри. Беше се измъкнал от разчистването и бе предотвратил вероятността да изяде сам целия пай — което щеше да стане, а след това сигурно щеше да го боли коремът.

Влезе в стаята, разкърши рамене и подскочи няколко пъти на място като загряващ боксьор.

— Пригответи се да бъдеш разбит, Хари Кари. Ще бъдеш проснат на земята.

Хари вдигна ръце над главата си.

— Непобедим съм. Световен шампион. Размазах Оуен! Направо му изскочиха звезди от очите.

— Оуен има челюст от стъкло — пренебрежително изсумтя Райдър и потупа своята с юмрук. — Аз съм здрав. — Отиде до хладилника под бара и си взе бира. — Кажете си молитвата.

— Аз ще кажа една за теб — предложи Бекет на брат си. — Хлапето е безмилостно.

— Спести си труда. Имам черешов пай в каросерията на пикапа. Защо не идеш да го донесеш?

— Пай? — Лиъм скочи от пода, където се търкаляше с кучетата. — Искам пай.

— Значи, ще ядеш пай, скакалец. — Бекет се надигна от огромния кожен фотьойл.

— Добре, настоящ и скоро бивш шампионе. Давай да те видим.

Хари извади на екрана фигурката с лицето на Райдър — тъмна коса, неестествено зелени очи, намръщена физиономия — след което му подаде контролното устройство.

Тълпата полудя.

Хлапето го размаза на ринга.

Той седна с бирата в ръка, докато Хари обикаляше стаята, вдигнал тържествуващо юмруци във въздуха.

— Какво правиш, играеш по цял ден и цяла нощ ли?

— Имам вроден талант.

— Друг път.

— Така каза дядо. И него го победих. Но той е стар все пак.

— Искам и аз да играя! — втурна се в стаята Мърфи.

— Мой ред е. — Лиъм настръхна и се приготви да защитава правата си. — Бекет каза, че после може да играем на Плейстейшън и аз мога да избира на какво. Световната лига по борба.

Първо бокс, каза си Райдър, сега пък борба. Бекет сигурно спеше като пребит всяка нощ.

— Аз отивам за пай. — Райдър се надигна от мястото си. Децата мигновено смениха желанията си и хукнаха презглава към кухнята.

Не остана и троха от пая, за което Райдър леко съжаляваше. Продължиха с борбата, преследваха крадци, заловиха няколко ловки измамници. Лиъм първи се предаде и заспа, гушнал кучетата на пода. Бекет го вдигна и го отнесе в леглото.

Докато се върне, Хари се бе проснал с лице, заровено в дивана. Докато Бекет качи и него в леглото, Мърфи седеше, скръстил крака и напълно буден, на пода, потънал в играта на „Супер Марио“ заедно с Оуен.

— Никога ли не заспива? — попита Райдър и вирна палец към Мърфи.

— Това дете е като вампир. Може да стои будно до зори, ако го оставиш. Време е за сън, Мърф.

— Но аз не съм уморен. Не сме на училище. Искам да...

— Можеш да гледаш филм в моето легло.

— Добре! Може ли да гледам два филма?

— Да почнем с един. — Бекет го вдигна и го метна през рамо, което накара момчето да се разсмее.

Докато брат му отнасяше детето горе, Оуен се изтегна на дивана.

— Още две?

— Да. Но Бек явно го бива за баща. Освен това, така ще си има собствен баскетболен отбор, ако дребният порасне с няколко сантиметра все някога.

— Двамата с Ейвъри мислим за две деца.

— Хубаво четно число. — Райдър разсеяно пъкна ръка в доста сплескан пакет чипс с вкус на барбекю. — Определил ли си вече

датите на зачеване, раждане, завършване на колежа?

Свикнал с това, Оуен само сви рамене.

— Господи, сметнал си ги.

— Само в най-общ план. Както и да е, ще почнем с кучета.

— Не съм сигурен, че мопсът е куче. По-скоро е с размера на котка.

— Куче е и породата е подходяща за деца. Трябва да се мисли в перспектива. Когато почнахме да проучваме различните породи...

— Когато *ти* си почнал да ги проучваш.

— Все едно, Ейвъри много се запали по идеята за мопс. После говорила с мама и тя я навила да си вземем куче от приюта. Така че ще вземем едногодишен мопс на име Тайрън, който е глух с едното ухо.

— Полукуче — нямам предвид ухото, а размера му. Половин куче е, затова ще си имате едно и половина, като вземете и лабрадора.

— Бинго. — Оуен поклати глава. — Що за садист би кръстил кучето си Бинго? Само на четири месеца е, така че ще променим това. Ще му дадем достойно име.

Бекет се върна и отиде направо до хладилника за бира.

— Господи. Правя това вече почти цяла година, но понякога още се чудя как Клеър сама се е оправяла с тях.

Избута краката на Оуен от дивана и се отпусна тежко.

— За първи път не е вкъщи през цялата нощ. Малко е странно.

— Вече е бременна — изтъкна Райдър. — Може да си почине малко.

— Иска да почне с обзавеждането на бебешката стая. Говори за разни кошчета и маси за преобличане.

— Изнервяш ли се?

— Донякъде, но най-вече заради кошчетата. Звучат ми момичешки.

— За какво, по дяволите, става дума? — зачуди се Райдър.

— Приличат на кош върху стойка.

— Ще слагаш децата си в кош.

— Много стилно и засукано бебешко кошче. Онези, които ми показва, имаха бели дантелени покривчици със сини панделки. — Търсец подкрепя, Бекет изглежда умолително братята си. — Не може да сложиш едно момче в кош с бяла дантелена покривчица отстрани. Не е редно.

— Тогава си стегни колана на панталоните и се дръж като мъж — предложи му Райдър.

— Тя е бременна.

— И точно затова сега седиш тук и ни говориш за бели дантелени покривчици. Притеснително е.

— Гледай си работата. — Бекет погледна към Оуен в другия край на дивана. — Мислех си, че бихме могли да направим нещо. Е, две неща. Един вид люлка, но повдигната на стойка, така че да не трябва да се навеждаш, за да вземеш бебето. С малко повече дърворезба, за да зарадваме Клеър, и достатъчно красиво, за да не иска да го покрива с някакви си дантелени къдрички.

— Може. И ще ги направим да се люлеят.

— Ще гравираме имената им отстрани.

Заинтригуван, Бекет отново погледна Райдър.

— Имената им ли?

— Така ще са уникални, а и няма да ги бъркаш. Най-добре измисли и нещо за тримата, които вече имаш тук, за да не стане голяма врява.

— Ще им построя къщичка на дърво. Още не съм приключил с проектирането ѝ. Прекалено много работа имам.

— Няма нищо по-хубаво от къщичка на дърво — обади се Оуен. — Боже, ние прекарвахме часове наред в нашата. Складирахме си бонбони, комикси. Помниш ли — обърна се той към Райдър, — ти откупи онова списание с голи снимки от Дени. Гледах първото си порно в онази къщичка. Хубави времена.

— За първи път правих секс там. С Тифани Карвел. Страхотни времена.

— Исусе. — Бекет затвори очи. — Само не споменавайте за порно или за секс там пред Клеър. Никога няма да ми позволи да я направя.

— Пъзльо.

Бекет се ухили снизходително на Райдър.

— Каж ми го пак, когато се ожениш.

— Вие двамата вече сте на хорото, няма отървяване. Жените по света имат нужда от поне един от братята Монтгомъри, който е свободен и необвързан.

— На мен ще ми хареса да съм женен — отбеляза Оуен.

— Ти вече си почти женен.

— Да. И ми харесва. Хубаво е да знам, че тя ще е у дома, когато се прибирам, или ще дойде скоро. И е странно — обърна се той към Бекет, — че тази нощ няма да я видя.

— Сигурно се забавляват. Клеър се обади само веднъж да пита за момчетата. И каза, че Хоуп има нужда от малко женска компания. Като стана дума, каква е тази история с Уикъм? Клеър не знаеше подробности.

— Мислел е, че може да ни я отмъкне.

— Подлец.

— Подлец с костюм за пет хиляди долара.

— Той я е зарязал, нали? — Оуен бавно отпи от бирата си. — Заради някаква блондинка. Доста съблазнителна, ако си падаш по такива. Ейвъри ми показа нейна снимка в светската притурка на „Поуст“.

— Светската притурка ли? — Райдър изсумтя. — Сериозно?

— Майната ти. Ейвъри я видяла и ми я показа. Значи, зарязва я заради блондинката, вдига голяма и шикозна сватба, а после идва в хотела ни и се опитва да ни отмъкне управителя, така ли? Идва ми да му сритам задника и да съдери скъпия му костюм.

— Добавил е и бонус. Тя да се върне обратно при него, а той щял да я издържа.

Оуен рязко се изправи на мястото си.

— Какво, по дяволите, каза?

— Чу ме. Щял да я уреди като своя любовница. Да й купи къща, да й осигурява разходите и да я заведе на екскурзия до Париж, нещо такова.

— И още е жив? — измърмори Бекет. — Защо не си му размазал физиономията?

— Защото не знаех за това, преди да си тръгне. Освен това тя се справи със ситуацията, с него. Тъкмо му казваше какво да прави с предложението си, когато минах наблизо. И слушайте какво стана. — Той бръкна за още чипс. — Идва към мен, казва ми да следвам примера ѝ, а после ме целува страстно и дълго.

— Това не съм го чул. — Оуен погледна първо единия, после и другия си брат. — Защо не съм? Аз чувам всичко.

— Случи се едва вчера, а бяхме заети оттогава насам. Слуховете сигурно вече се разнасят, за което тя едва ли е помислила тогава.

— И ти я последва? — попита Бекет.

— Разбира се. Защо не? Схванах идеята, а и не ми хареса вида на онзи тип. Нито костюмът му. Реших, че просто иска да му натрие носа, да го накара да ревнува. За мен не е проблем. А когато той си тръгна... Тя трепереше.

— По дяволите — отрони Бекет.

— Предимно беше ядосана. Адски ядосана. Обидена. Но беше и разстроена.

Оуен извади телефона си.

— Видя ли колата му?

— Последен модел „Мерцедес С63“, седан, черен. — Райдър му каза и регистрационния номер. — Не мисля, че ще се върне — тя го удари по болното място — но няма да е зле да сме нащрек.

— Съвсем вярно. Мръсното копеле едва-що се е оженило и вече иска да прави Хоуп... Направил ѝ е услуга, като я е зарязал.

— Да, явно и тя смята така.

Бекет вдигна показалец.

— Тя ти е направила пай.

Райдър се ухили.

— Много хубав при това. Предполагам, че искаше да ми върне услугата. Затова приех, после аз я целунах. Обичам да съм с един ход напред.

— Целунал си я отново? — попита Оуен.

— Предишните пъти инициативата беше нейна. Бях почнал да се чувствам използван.

Когато Бекет се засмя, Оуен го удари с юмрук.

— Хей.

— Може да не е забавно. Да не би да се занасяш с Хоуп?

Райдър лениво отпи от бирата си.

— Това влиза в графата „гледай си работата“.

— Тя е управител на хотела.

— Ейвъри е наш наемател. Това не те спря.

— Да, но... — Докато Оуен се опитваше да измисли как да продължи, Райдър само сви рамене.

— Спокойно. Господи. Целунал съм жена — свободна и с нейно съгласие — това си е право на всеки мъж, за бога. Не означава, че съм тръгнал да избирам бебешки креватчета. Освен това тя първа ме целуна.

— И е адски готина — добави Бекет.

— Женен си, баща на три деца и две други на път — напомни му Райдър.

— Може да съм баща и на двайсет деца, но имам очи. Тя е умна, сексапилна — бивша кралица на красотата, ако помниш — и прави пай. Браво на теб.

— И много я бива в целувките.

Оуен се хвана за главата и отново разсмя Бекет.

— Той все ще намери за какво да се тревожи.

— Тя е управител на хотела. Най-добрата приятелка на Ейвъри и Клеър. Била е зарязана от сина на бившия си работодател.

— Недей да ме слагаш в един кюп с Уикъм, братле.

— Не го правя. Само излагам фактите. И още нещо. Мама е луда по нея. Така че, ако искаш да правиш секс с нея и тя иска същото, чудесно. Само гледай да не оплескаш нещата.

— Вече почваш да ме дразниш — меко отбеляза Райдър, което винаги бе лош знак. — Можеш ли да ми посочиш някоя жена, с която съм оплескал нещата?

— Тя не е която и да е. Говорим за Хоуп. И изпитвам известна симпатия...

— Имаш чувства към нея ли? — попита Райдър.

— О, майната ти — сопна се Оуен. — Прекарал съм повече време с нея, отколкото вие двамата, докато се занимавахме с отварянето на хотела, а и покрай издирването на любимия на нашия призрак. Като сестра ми е.

— И ти си ми като брат.

— Да, затова е странно. А и Ейвъри ми е разказвала за мръсната история с онзи Уикъм. Наистина ѝ е погостил номер, Рай. Цялото му проклето семейство. Така че тя е, нали разбираш, леко ранима в това отношение.

— Какво имаш предвид, как така цялото семейство?

— Знаели са. Старият Уикъм, майката. Има и сестра. Всички са знаели, че ѝ изневерява, и независимо дали са одобрявали, или не, са

си мълчали. Била е управител на хотела им и е организираща много от семейните им мероприятия. Канили са я в дома си на вечеря, за уикенд на вилата им в Хемптънс. Ейвъри каза, че са я считали за член на семейството, затова и тя се чувствала като такава. Така че е било все едно всички са я зарязали, освен че е била прецакана от Уикъм, както и че е била използвана от работодателите си. Здравата са я изиграли.

Това доста ясно очертаваше ситуацията. Райдър реши, че цялата фамилия Уикъм заслужава да гори в ада.

— Аз не въртя номера на жените. Нито семейството ми.

— Така е. Не сме такива. Но сега картинката ти е ясна.

— Да, ясна ми е. Ако нещо се получи помежду ни, а не казвам, че ще стане, ще се постарая и тя да е съвсем наясно. Доволен ли си?

— Да.

— И недей да докладваш на мама.

— Господи, защо да го правя? Не съм доносник.

— Каза й, че аз съм счупил кристалната й ваза, като съм хвърлял топката у дома, и че съм скрил парчетата — напомни му Бекет.

— Бях на осем! — В гласа на Оуен имаше истинска мъка и обида. — Колко още ще ми се сърдиш за това?

— Вечно. Тя ме наказва да не гледам телевизия три дни — задето съм скрил парчетата, както и още един, задето съм хвърлял топка вкъщи. Изпуснах „Костенурките нинджа тийнейджъри“.

— Порасни и си купи дивидито.

— Направих го. Това не те оправдава, братле. Мълчанието на братята е свещен завет.

— Бях на осем.

Тъй като вниманието на Оуен бе върху нещо различно от потенциалния му сексуален живот, Райдър скочи на крака.

— Вие, девойки, се разберете като добри момичета. Аз се прибирам, имам нужда от почивка.

— Материалите пристигат в осем — напомни му Оуен.

— Знаем. Там съм.

— Аз ще работя в цеха върху ламперията за бара. Прати ми съобщение, ако имаш нужда от помощ.

— Мога да изкарам един ден, без да виждам хубавичкото ти лице. Теб мога да те използвам. — Той посочи Бекет. — Седем сутринта.

— Ще дойда към осем — осем и половина. Майката на Клеър иска да гледа момчетата утре. Трябва да ги вдигна, да ги облека и нахраня, преди да ги закарам там. Клеър е в хотела, не забравяй.

— Само гледай да се появиш. Да вървим, Глупчо. — Тръгна да излиза. — И не хвърляйте топка вкъщи.

В последния момент си спомни за чинията от пая и се върна до кухнята да я вземе. Заедно с Глупчо потеглиха по краткия път към дома, по алеята между дърветата, после надолу по главния път и отново по пътя сред дърветата, където бе закътана къщата му.

Харесваше му, че е усамотена и се намира встрани от пътя. Че има лично пространство в изобилие. Бе наел специалисти по озеленяване за градината си. Майка му се бе опитала да го направи градинар, но не се бе получило. Нямахше нищо против да изкопае някоя дупка, за да посади дърво или някой и друг зелен храст, но опреше ли до цветя, наемаше друг да свърши работата.

Обичаше да ги гледа — различни по височина, как хвърлят сянка върху алеята под светлините на верандата.

Тъй като Бекет я беше измил, Райдър остави чинията от пая в пикапа, за да не я забрави. Пусна Глупчо да души наоколо и да обикаля, докато върши каквото всяко куче прави навън, а сам остана да стои в тишината под обсипаното със звезди небе.

Не можеше да си представи да живее другаде или дори да го пожелае. Не само защото бе израснал тук, макар вероятно и това да бе фактор. Но и защото това място — въздухът, тихите нощни звуци — го очароваше. Открай време.

Бе избрал точно това място, далеч от главния път, за да пусне корени, да си построи къща. През целия си живот бе обикалял из тези гори. Познаваше това място, много преди да стане мъж.

Влезе през задната врата с малкото антре и мина към кухнята, където светна лампата. Бе проектирал пространството с помощта на Бекет. Семпли изчистени линии с достатъчно място за маса. Сложи телефона, който най-последно бе свикнал да не мрази, на зарядното устройство, грабна бутилка вода.

Сега щеше да си вземе горещ душ — доста по-късно от планираното.

Кучето изтича горе заедно с него и отиде право при голямата квадратна възглавница, която използваше за спане. Обиколи я веднъж,

два пъти, три пъти, после с шумна въздишка се сви на кълбо с раздърпаната плюшена котка, която обичаше. Но продължи да наблюдава стопанина си, потропвайки доволно с опашка, докато Райдър изпразваше джобовете си и махаше колана от панталона.

Съблече се и метна дрехите в посока към коша за пране, след което се отправи чисто гол към голямата и луксозно обзаведена баня, свързана със спалнята му.

Един мъж, който работи с ръцете и гърба си, заслужава абсолютно най-добрия душ, който може да се намери. Особено ако е в строителния бизнес и знае как да го направи.

Можеше да съперничи на баните, които бяха направили в хотела — със стилните си плочки, каменносиви в неговия случай, с дългия бял плот и мивките от неръждаема стомана. Пусна панела за дъждовна струя, както и масажните струи отстрани, на пълна мощност, а също и много горещи, и ги остави да отпуснат мускулите му, които бяха напрегнати от дългия работен ден и игрите след това.

И докато се отпускаше, се замисли за Хоуп.

Нямаше намерение да ѝ върти номера. И определено не беше отговорен за миналото ѝ с разни негодници.

Тя бе започнала. Напомни си го, защото това си беше чистата истина, по дяволите. Той се бе държал на разстояние. Доскоро. Правеше го съзнателно, защото имаше нещо опасно още от самото начало. Не искаше никакви опасни отношения с тъмнооката бивша кралица на красотата с високи скули, която вероятно харчеше повече за един чифт от онези свои обувки с безумно високи токчета, отколкото той бе похарчил за всички обувки в гардероба си, взети заедно.

Вероятно тъкмо те караха краката ѝ да изглеждат главозамайващо дълги, но не в това беше въпросът.

Тя не беше негов тип, а и той със сигурност не беше неин. Мъжете, които харесваше, носеха дизайнерски костюми и вратовръзки, вероятно ходеха на изложби и концерти. И това им харесваше. Може би дори на опера. Да, онзи негодник приличаше на тип, който ходи на опера.

Тя бе започнала и ако двамата стигнеха до края, той щеше да се погрижи първо да сложат картите си на масата. Играеше честно. И понеже Оуен вероятно имаше право в някои отношения, щеше да помисли известно време, преди да реши каквото и да било.

И ако настъпи момент, когато и двамата да са съгласни, тогава просто щеше да бъде пределно честен. Никакъв проблем.

Спря душа и грабна една кърпа, за да подсуши косата си. Това му напомни за Хоуп и нейния градински маркуч, което го накара да се усмихне. Може и да не му се бе сторило забавно тогава, но сега беше.

Тя не беше винаги перфектна. Правеше грешки, стъпваше накриво. Така повече му харесваше. Идеална ли? Това можеше да е досадно, стряскащо и направо дразнещо. Харесваше дребните недостатъци и се запита дали ако — ако — нещата между тях се задълбочат, ще открие още такива.

Щеше да си даде известно време, помисли си той. Имаше си достатъчно грижи, достатъчно ангажименти и без да включва нея — веднага и на момента.

Отиде гол в спалнята, отгърна завивката, която бе вдигнал нагоре сутринта — неговият начин да оправи леглото.

Кучето му вече хъркаше, а през отворения прозорец вътре нахлуваше нощният бриз и звуците на гората. Не си направи труд да настройва аларма за събуждане. Имаше такава в главата си, а ако тя не го събудеше, то Глупчо щеше да го направи.

Замисли се дали да не пусне телевизора и да се отпусне съвсем след деня. Отново се сети за Хоуп, спомни си изражението на лицето ѝ — след целувката.

И с мисълта за Хоуп заспа на мига.

СЕДМА ГЛАВА

Райдър отключи вратата на хотела малко преди седем сутринта, докато утринните слънчеви лъчи галеха нежно розите, окичили градинската стена. Бе извикал работниците да почнат рано работа, преди късното юнско слънце да ги напече. Шумът от чукове, триони и бормашини вече се носеше през отворените прозорци на обекта отсреща.

Хотелът бе притихнал, което не го изненада. Предполагаше, че жените, които са имали на разположение цялата сграда само за себе си и са правили каквото там правят жените, когато са сами през цялата нощ, сега ще искат да поспят до късно.

Бегло си спомняше какво е да поспиш до късно.

Отиде в кухнята. Каквото и да правеха жените, когато са сами през цялата нощ, явно оставяха кухнята подредена, забеляза той. Остави празната чиния от пая на плота и тръгна да излиза.

Върна се.

Доброто възпитание изискваше повече, затова отвори няколко чекмеджета в търсене на нещо за писане. Късметът му се усмихна при третото и намери лепящи се листчета и химикалка.

„Вкусен пай. Квит сме.“

Залепи бележката на ръба на чинията, после се загледа в кафемашината. Замисли се.

Докато обмисляше, Клеър се появи с бавни стъпки и леко се стресна.

— Спокойно. — Той понечи да заобиколи плота и да я хване за ръка, в случай че не успееше да запази равновесие заради тежестта на бебетата в корема си. Но тя само му махна да не се притеснява.

— *Изплаши* ме. — Каза го през смях, докато се облягаше на хладилника, сложила ръка върху корема си, както всички бременни жени се чувстваха длъжни да направят. — Не мислех, че ще се натъкна на някого толкова рано.

— Само донесох обратно тази чиния. — Косата ѝ се стелеше, буйна като розовите храсти навън, а лицето ѝ грееше. Бременността ѝ отиваше, реши той. — Защо си будна? Мислех, че всички ще сте нокаут след разгулна нощ по женски.

— По навик, предполагам. Вътрешният ми часовник не е минал на лятно време. А и бездруго момчетата обикновено вече са станали. — Тя потърка корема си. — Тези двамата определено са будни.

Представата за две малки същества, които се боричкаха вътре, накара Райдър да се почувства неловко.

— Трябва да поседнеш.

— Първо, кафе. Чудесно, топло, прочистващо мозъка кафе. Позволена ми е една мизерна чашка дневно.

Той се опита да си представи как изкарва цял ден само с една чаша кафе. Направо не му се мислеше.

— Тогава седни. Ще направя. Тъкмо си мислех да си направя.

Зарадвана от идеята да ѝ поднесат кафе, тя се настани на един от високите столове до плота.

— Благодаря. Много мило, че двамата с Оуен се съгласихте да останете с Бекет и момчетата снощи.

— Получих безплатна вечеря за отплата. — Погледна към нея, след като включи кафемашината — Клеър със слънчеворусите коси, любовта на живота на брат му. — Първородният ти син е истински звяр на боксовия ринг.

— И го натяква на всички. Направо обожават мъжката си вечер. Обикновено се стараем да съвпада със сбирките на моя читателски клуб. Когато близнаците се родят, мисля да ги вземам с мен, за да може традицията да продължи, докато и те пораснат достатъчно, че да се включат.

— Не вярваш ли, че Бекет може да се справи с петима?

— Никога не е имал шанса да започне от самото начало. Не е лесно.

— Все ще го измисли.

— Знам. Той е прекрасен баща, толкова е естествен и спокоен. Промени живота ми. Предполагам, че двамата се променихме взаимно. — Усмихна се, докато Райдър изваждаше порцеланова чаша за нея и картонена за себе си. — Пая си го биваше, нали?

— Да. Бързо свърши.

— Хоуп ни разказа подробно за посещението на Джонатан. Не съм наивна. Знам, че по света има егоистични и зли хора. Но въпреки това се изненадвам как може да я третира по този начин. Да постъпи така с нея.

Според Райдър щедрите и добри хора често бяха малцинство сред егоистичните и злите.

— Свикнал е да получава каквото поиска, просто защото го иска. Такова поне е моето впечатление.

— Мисля, че си прав. Хоуп заслужава нещо по-добро. Винаги е заслужавала.

— Не го ли харесваш?

— Не. Имам предвид, че едва го познавам всъщност, но никога не съм го харесвала особено. Хоуп казва, че не е като Сам.

Той си спомни как се бе втурнал в спалнята на малката къща на Клеър на главната улица малко след Бекет. Как я бе видял бледа, замаяна, олюляваща се, след като онова копеле Сам Фриймънт я бе нападнал. И как Бекет бе размазал физиономията на Сам — след като Клеър го бе зашеметила с единственото оръжие, което бе намерила подръка, четка за коса.

— Скъпа, не е същото. Нищо подобно. Фриймънт е побъркано копеле. Уикъм? — Спомни си как го бе нарекла Хоуп. — Долен мръсник.

— Успя да ме убеди горе-долу в това. Но когато човек наистина се убеди колко далеч могат да стигнат някои хора, колко вманиачени могат да бъдат... Ще бъдете ли нащрек за всеки случай?

— Вече сме се погрижили.

Тя взе кафето, което той й подаде.

— Значи, вече се чувствам по-добре. — Вдъхна аромата. — Много по-добре.

— Трябва да тръгвам. Ще се оправяш ли сама?

Усмивката ѝ се стопли, докато потупваше лекичко корема си.

— Ние сме добре.

Излезе навън, пусна кучето да слезе от пикапа и заедно тръгнаха към „Мактий“. Може и да дразнеше добродушно брат си на тема бащинство и брак, но знаеше, че Бекет е ударил джакпота с Клеър. Райдър смяташе, че тя е една на милион.

Двамата бяха променили живота си взаимно, както бе отбелязала тя, но това бе в реда на нещата. Промяната означаваше напредък, подобрене, някоя и друга приятна изненада.

Както когато бяха почнали да събарят стената между бара и ресторанта и бяха открили старата дървена ламперия и двата запазени прозореца там.

Оуен също бе извадил голям късмет с Ейвъри, замисли се Райдър. Тя бе хвърлила само един поглед на старата ламперия и вместо да поиска отново да я скрият, се зарадва, оценявайки чара ѝ и как се вписва в атмосферата на сградата.

Представяше си как след няколко години Оуен ще жонглира умело с деца, работа и брак. Брат му може и да настояваше за спазване на графици, но не бе толкова глупав и неотстъпчив, че да не може да се адаптира.

Промени, замисли се той, докато подхващаше работата за деня, това бе същината на бизнеса им.

Въоръжен с инструменти, той потъна в задачите си, прекъсван три пъти от телефона, който отново намрази.

Отиде отсреща във фитнеса, за да се разправи с някакъв проблем, после се върна в ресторанта и завари Бекет да довършва онова, което той бе започнал.

— Оуен се е срещнал с инспектора — осведоми го Бекет. — Пекарната е готова за действие.

— Чух.

— Сега приказва с Лейси — продължи Бекет, имайки предвид сладкарката. — После ще иде да вземе разрешителното за ползване. Това е голяма крачка напред.

— Има още много да извървим. Нещата тук са под контрол. — Райдър се огледа наоколо, за да се увери. — Ела с мен.

— Къде?

— Ще съборим онзи нещастен покрив.

— Планирали сме го за средата на седмицата.

— Днес няма да вали и се очаква температурата да остане под трийсет градуса. Да свършим и това.

Не беше първият покрив с асфалт за изолация покрив, който щяха да разбиват, но определено щеше да е най-големият. А Бекет

помнеше — с откровена неприязън — колко тежка, мръсна и като цяло противна работа беше това.

— Не искаш ли да изчакаме Оуен?

Райдър само му се присмя.

— Страх те е от малко пот ли, съкровище?

— От слънчев удар по-скоро.

— Стягай колана и да се захващаме.

Не беше толкова лошо, колкото помнеше Бекет. Беше по-зле.

Омазан с пот и слънцезащитен крем, той дишаше тежко през маската на устата и носа си, докато блъскаше здраво с острата лопата. Мускулите му пареха, сякаш бяха покрити с живи въглени. Работниците изнасяха отломките с ръчни колички и кофи и мъкнеха нагоре нови бутилки студена вода.

Пиеха като камили и не смогваха да утолят жаждата си, понеже всяка капка се изпаряваше наново под формата на пот.

— Колко слоя още от това чудо има тук, по дяволите? — викна Бекет.

— Истинско чудо е, че цялата конструкция не се е срутила миналата зима. — След като срязва поредния участък с огромните клещи, Райдър вдигна очи и се усмихна. — Свършено е с него.

— Ако първо не довърши нас. На какво се усмихваш?

— Харесва ми гледката.

Бекет спря за миг, бършейки потта от челото си, и погледна нататък. Медният покрив на хотела блестеше и грееше на слънцето. Можеше да види площада и минаващите коли, хората, които влизаха във „Веста“ за обяд, а като се извърна леко, се загледа надолу по главната улица към „Обърни нова страница“.

— Предпочитам да се наслаждавам на гледката от някоя сенчеста веранда с бира в ръка и любимата жена до мен.

— Използвай въображението си. — Райдър смъкна напоената си с пот маска, загълта жадно вода. Тъй като не можеше да си позволи да я хаби, само си представи как излива студената течност върху главата си.

Тъкмо разкършваше рамене, когато забеляза Хоуп да излиза на верандата на втория етаж. Тя спря за миг, погледна в тяхната посока и

нагоре, загледа се в работата и мъжете. Усети точния миг, в който погледът ѝ се спря на него; би могъл да се закълне, че го почувства като стрела в слабините си.

Тя остана неподвижна за един миг, също като него, после отключи вратата към „Джейн и Рочестър“ и се скри вътре.

— Сигурно очаква гости — отбеляза Бекет.

— Хм?

— Хванах те да я зяпаш.

Райдър взе нова предпазна маска.

— Не е забранено със закон.

— Още не. Защо не я поканиш на среща?

— Ти защо не свършиш нещо полезно с тази лопата?

— Вечеря, лек разговор. За бога, жената ти опече цял пай.

— Ти изяде от него толкова, колкото и аз. Ти я покани на вечеря и говори с нея.

— Вече съм я канил. Двамата с Клеър сме я канили на гости. Да не би да ти е нужна подкрепа, братле? Може да поканим и двама ви, да те улесним.

— Майната ти — любезно отвърна Райдър и заблъска по покрива.

Нямаше нищо лошо да позяпа, каза си Хоуп. Влезе вътре и отключи „Ив и Рурк“. Тук можеше да отвори лекичко щорите, колкото да надзърне през тях и да види покрива насреща. Или поне каквото бе останало от него.

Не се бе замисляла как точно възнамеряват да съборят покрива. Явно работата изискваше доста остри на вид инструменти, лопати, дебели лостове и нещо като трион. Както и много шум.

Представяше си колко е изнурително, но пък ѝ откриваше интересна гледка.

Повечето мъже бяха хвърлили тениските си. Надяваше се да са използвали щедро и многократно слънцезащитен крем, иначе тази вечер щяха да страдат.

Поспори със себе си за миг, после си каза какво пък толкова.

Изтича горе до апартамента си, грабна театралния си бинокъл и отново хукна надолу.

Работата определено бе изнурителна, заключи тя, когато приближи интересната гледка с помощта на малкия бинокъл. О, мили боже, този мъж определено имаше страхотно тяло.

Беше го виждала, когато беше с риза или тениска, бе го усетила в онези няколко пъти, когато се бе притискала до него. Но... нищо не можеше да се сравни с гледката на изпотен мъж с добре очертани мускули.

Никоя жена не би отрекла, че изпитва лека тръпка дори и ако потните и мускулисти типове не са по вкуса ѝ по принцип.

Видя го да вдига очи, а после свали маската си и викна нещо на един от другите мъже. Имаше и страхотно привлекателно лице, на всичкото отгоре — малко грубовато и небръснато, но адски секси. А щом се засмя, както сега, нова тръпка прониза тялото ѝ.

Тя измърка тихичко.

— Хоуп? Не бях сигурна какво искаш да правим с...

Хоуп се обърна. За малко да скрие бинокъла зад гърба си, но реши да не пада толкова ниско. Вместо това се ухили, може би малко гузно, когато Каролий се показва на вратата.

— Шпионирам съседите.

— Така ли? — Каролий повдигна вежди и се приближи. — Какво... О, покривът. Боже, сигурно са потни и разгорещени и... — Тя млъкна и се разсмя. — Точно това е хубавото. Дай да погледна.

Тя взе бинокъла и надникна през летвичките на щорите.

— Хубава гледка, нали? Виждам само две от момчетата — синовете на Джъстин. Оуен сигурно е намерил начин да се измъкне. Това е тежък труд. Трябва да им направим малко лимонада.

— О, ами, не знам дали...

— Разбира се. — Каролий върна бинокъла на Хоуп с грейнали очи. — Ще напълним два термоса, ще вземем кофичка лед, малко пластмасови чаши. Долу имаме и една сгъваема маса. Ще направим едно добро дело.

— А и аз ще си платя за шоуто, нали?

Каролий лекичко я потупа.

— Не бих казала. Хайде, няма да ни отнеме много време. Имаме няколко часа преди пристигането на гостите.

Не би могла да откаже на Каролий, особено след като бе заловена да зяпа племенника ѝ. Затова двете направиха огромно количество

лимонада. Изнесоха навън сгъваемата маса, термосите, леда и чашите. Каролий повика по име един от мъжете, махна му да дойде. После мъжете започнаха да се редуват да идват от покрива, от вътрешните помещения.

Получи много „мерси, Хоуп“, както и няколко „госпожице Хоуп“.

— Спасявате ми живота. — Бекет изгълта една чаша наведнъж, намигна на леля си.

— Внимавайте там горе.

— Разбира се. Почти приключихме. Вече стигнахме до гумената изолация. Много точно улучихте момента. Ще спрем за обедна почивка и после ще довършим.

— Проверете внимателно в онзи участък за пирони — нареди на някого Райдър, после грабна една чаша и изгълта течността. — Благодаря.

— Ще се обадя да поръчам обяд — заяви Бекет и се дръпна встрани с телефон в ръка.

— Ето, Райдър, изпий още една. Майка ви ще мине по-късно.

— За какво?

— Казах й, че събаряте покрива, и иска да види. Ще приготвя още лимонада, за да пийнете малко и с обяда.

— Ще иска да види и ресторанта, и пекарната — измърмори под нос Райдър. — Къде, по дяволите, е Оуен?

— Ето. — Хоуп му наля още една чаша. — Да се охладиш малко.

— Няма достатъчно лимонада на света. — Но изпи предложената му чаша. — Ще успеем да свалим онова проклето нещо отгоре, преди да е станало прекалено горещо, така че все пак е добре.

Чул гласа на стопанина си, Глупчо се появи отнякъде и отърка глава в крака му. Хоуп измъкна кучешка бисквитка от джоба си.

— Ще започне да очаква бисквитка всеки път, щом те види.

— Ти получи лимонада.

— Той не е събарял покрив от асфалт и цимент и не е свалил пет килограма, потейки се.

Тя се наведе да погали кучето и вдигна лице нагоре, така че очите й проблеснаха изпод тъмната завеса на косата й.

— Може би е добре да извадя градинския маркуч.

— Може и да се възползвам от него в края на деня. — Той се поколеба. — Очакваш ли гости?

— Да. Три стаи са резервирани, едната за целия уикенд.

— Добре.

— Има ли причина да питаш?

— Не.

Явно бе минал отново към едносрични отговори, отбеляза си тя и опита друг подход.

— Чух, че си споделил пая си с другите, по време на мъжката вечер.

— Децата са като лешояди. Подценявал съм ги.

— Остана ми половината от другия. Можеш да го вземеш.

— Ще го взема.

— Мини, преди да си тръгнеш довечера. Трябва да се връщам на работа.

— Ще върнем обратно масата и останалите неща. Благодарни сме за всичко.

— Добре. О, мисля, че мога да отделя от времето си, ако искаш да те поля с маркуча.

С удоволствие забеляза как очите му се присвиха замислено, преди да се обърне и да се отдалечи.

Хоуп се смяташе за доста добра в преценките си и сега бе уверена, че с Райдър Монтгомъри флиртуват съвсем сериозно.

Тепърва щеше да стане ясно накъде ще продължат.

Оуен се появи тъкмо когато Райдър слизаше от покрива за последен път за този ден. Искаше му се да се заяде с него, но забеляза, че Оуен също е потен и покрит с прахоляк, а и още беше с колана си с инструменти.

Но какво пък, малко заяждане между братя си беше просто израз на привързаност.

— Очаквах, че ще се появиш, след като тежкият труд е свършил.

— Някой трябваше да се занимава с другия екип, след като на теб ти е щукнало да действаш извън графика. Онези противни плочки вече са изкъртени, но знаеш ли колко беше забавно?

Изобщо не е било, каза си Райдър, като гузно се зарадва, че той не се е разправял с тях.

— Ако докараш нужните материали тук утре, можем да почнем да вдигаме новия покрив.

— Ще пристигнат в осем. — Оуен изгледа брат си от глава до пети. — Май си заслужил да изпиеш една студена бира.

— Заслужил съм цяла каса.

— Ейвъри ще затваря пицарията тази вечер, така че ще ида да се помотая там. Бекет е наред да черпи.

— Бекет си отива у дома — обади се брат им. — И ще остана под душа поне пет часа. Може да ям и да спя под душа.

— Явно оставаме двамата с теб, Рай.

— Оставаш сам — поправи го Райдър. — Аз ще правя каквото и Бекет, както и кучето ми.

— Става, като се има предвид как миришете и двамата. Ще го отложим за утре. Трябва да обсъдим някои въпроси и за двата обекта. Можем да го направим, преди работниците да се появят тук или след като приключат за деня.

— След — категорично отсече Райдър.

— Петък вечер? — Бекет повдигна вежди. — Нямах ли среща?

— Срещите ми не започват толкова рано, а продължават до ранни зори. — Но нямаше никаква уговорка и не се бе сещал за това. Може би, след като поизтъркаше три-четири сантиметра мръсотия от себе си под душа, щеше да го обмисли по-сериозно.

— Значи, до утре тогава. — Докато Оуен се отдалечаваше, Бекет се извърна отново към сградата. Двамата с Райдър приличаха на някакви бегълци от ада.

— Да хвърляме ези-тура, за да видим кой ще направи последната проверка и ще заключи тук.

Понеже още си спомняше кафето рано призори с Клеър, Райдър сви рамене.

— Прибирай се у дома при жена си и децата. Аз ще се заема.

— Вече ме няма.

Райдър влезе в сградата, грабна твърдата папка. Искеше да отметне някои неща, веднага след като се приведе в малко по-приличен вид. Провери вратата към улица „Сейнт Пол“, взе термоса си.

Сети се за лимонадата.

Нямаше време за това, каза си той. И макар да се изкушаваше от пая, нямаше да влиза в хотела в сегашния си вид. Щеше да отложи и

това.

Тръгна да излиза и чу някаква кола да спира навън.

Уили Би, забеляза той, а майка му седеше редом. Стараеше се да не мисли за факта, че бащата на Ейвъри спи с майка му. Предпочиташе да гледа на Уили Би както винаги досега: като на стар семеен приятел — много свестен мъж, който бе най-добрият приятел от детинство на Томи Монтгомъри.

Ако си представеше грамадния Уили Би с червената брада като любовник на майка му, нещата ставаха сложни.

Джъстин скочи от пикапа. Носеше от онези панталони, които бяха няколко сантиметра над глезените, и някаква момичешка тениска с дантелени украси около врата.

Беше се постарала косата и лицето ѝ да изглеждат добре и бе много хубава.

— Не се приближавай прекалено. — Той вдигна ръка. — Не ставам за близки срещи.

— Виждала съм те и по-зле, но блузата ми е нова. Затова... — Тя му изпрати въздушна целувка.

— И на теб. Как върви, Уили Би?

— Добре. — Човекът бе висок метър деветдесет и пет. Огромен мъж с голямо сърце и гъста и непокорна червена коса като брадата, която поддържаше в отличен вид. Стоеше с палци, затъкнати в джобовете, и гледаше сградата. — Махнали сте целия покрив.

— Нищо цяло не остана от него. Сигурно искате да погледнете вътре.

— И още как. Ако искаш да тръгваш, аз мога да заключа вместо теб.

— Няма проблем. — Той ги поведе навътре.

Уили Би се наведе, докато влизаше, завъртя глава наляво и надясно, огледа горе и долу, докато крачеше наоколо.

— Джъстин, страшно развито въображение имаш.

— Ще стане разкошно. Момчетата ми няма да се задоволят с по-малко.

— Тя не ни оставя избор. Рано сутринта пристигат материалите и ще започнем с изграждането на новия покрив.

Обсъди подробно покривната конструкция и прозорците с Уили Би, после остави Джъстин да го замъкне навсякъде, за да му показва

местата, където щяха да са съблекарните, малката учебна зала, рецепцията.

— Ще се запишеш и ти.

— О, стига, Джъстин.

— Никакво „стига“. — Тя размаха показалец, после потупа мъжа по ръката. — Ще ти направя отстъпка в таксата, понеже ще ставаме роднини.

Той се ухили.

— Страхотно, нали? Моето момиче с твоето момче. Томи сигурно щеше да се разтанцува от радост.

Такъв си беше той, каза си Райдър. Уили Би винаги мислеше за приятеля си, във всяко отношение.

— Така си е. И щеше да каже, че съм луда да купувам това място. После щеше да запаше колана си с инструменти. О, казвам ти, ще имаме страхотно местенце тук, няма да има друго такова никъде. Имам големи планове за съблекарните.

— Майка ти ми спомена за шкафчета за съблекарните и такива неща — обърна се Уили Би към Райдър. — Познавам един човек, работи много добре.

— Оуен проучва тези неща. Може би е добре да му споменеш за него.

— Ще го направя. След малко отиваме във „Веста“. Ще дам името на Ейвъри.

— Оуен е там.

— Идеално. — Джъстин кимна. — Искаме да погледнем и мястото на новия ресторант, преди да идем да хапнем.

— Оуен има ключ. Ще ви го покаже.

— Ще те черпим една бира — предложи Уили Би. — И пица, ако искаш.

— Не и в това състояние. — Райдър разпери ръце. — От здравната инспекция ще затворят пицарията. Но благодаря.

— Когато това място е готово, ще можеш да си вземеш душ и парна баня. — Джъстин му се усмихна. — Чух, че сваляш управителката на хотела ни.

— О, хайде сега, Джъстин — измърмори Уили Би, когато Райдър се намръщи.

— Не е вярно.

— Да не би някой друг, който изглежда точно като теб, да я е целувал на паркинга вчера?

— Това беше... нищо.

— Сторило се е като нещо на Мина Бауърс, която минавала с колата си и после казала на Каролий, която каза на мен.

Знаеше си, че всичко ще се разчуе, но не бе очаквал да стигне до майка му толкова скоро.

— Хората трябва да си гледат своята работа.

— Е, това не се случва никога — бодро продължи Джъстин. — И колкото и да е странно, чух от първа ръка от Криси Абът, която си разхождала кучето, че вие двамата сте разменили подобно „нищо“ и по-рано. С малко ровене се добрах до информацията, че мъжът със скъпия костюм, който е бил тук по това време, е Джонатан Уикъм.

— Да, беше дошъл, за да се опита да я отмъкне за своя хотел и да я уговаря да почне пак да спи с него.

— Мислех, че се е оженил — подхвана Уили Би.

— О, Уили Би, не бъди наивен. Долен негодник — разгорещено възкликна Джъстин. — Защо чувам как си целунал Хоуп, но не и че си наритал задника на негодника?

Усмивката на Райдър огря цялото му лице и идваше право от сърцето.

— Обичам те, мамо. Наистина.

— Това не е отговор.

— Защото не го знаех, докато не си замина. Тя го постави на място.

— Не съм и очаквала друго. Ако онзи проклетник отново се появи наблизо, искам да го изриташ оттук. Или ми се обади на мен и аз ще го направя. Много бих искала. Трябва да ида да поговоря с нея.

— Има гости.

— Значи ще поговорим утре. — Пое си дълбоко въздух, после още веднъж, за да се успокои. — Ако искаш да я сваляш и хората да не го обсъждат, прави го дискретно.

— Не я свалям.

— Ако е така, значи съм разочарована от теб. Междувременно върви да се поизмиеш, почини си. Ще поговорим по-късно. А, и, Рай, страхотна работа сте свършили тук. Вече си личи.

Тя сигурно виждаше всичко, помисли си той, когато двамата с Уили Би си тръгнаха. Винаги е гледала в бъдещето. Понякога дори повече, отколкото беше удобно за другите.

— Да я свалям. Господи. Щяла да е разочарована, ако не е така. Човек просто не може да разбере жените, дори и майките. Може би най-вече тях. Хайде, Глупчо, да вървим под душа.

Кучето знаеше тази дума и затова завъртя нетърпеливо опашка, преди да последва господаря си.

След като заключи, Райдър се обърна и видя Хоуп с чиния пай в ръка да отива към пикапа му.

Защо, по дяволите, все се срещаха на проклетия паркинг?

— За малко изпусна майка ми и Уили Би.

— О. Трябваше да се отбият при мен.

— Мислех, че имаш гости в хотела.

— Имам. — Махна с ръка към двете коли на паркинга, редом с нейната и тази на Каролий. — И съм убедена, че те много щяха да се зарадват да се запознаят с нея. Паят ти.

— Благодаря много.

— Каролий в момента поднася вино и сирене на гостите, но трябва да се върна и да ѝ помогна. Първо искам да те питам нещо.

— Добре.

— Обмисляш ли идеята за секс с мен?

— Какво, по дяволите, се очаква да кажа в отговор?

— Истината ще свърши работа. Много държа на откровеността във всякакъв тип взаимоотношения, колкото и неангажиращи да са. Винаги съм се ръководела от този принцип. Затова бих искала да знам дали и ти обмисляш такова нещо, докато аз мисля за същото. Напълно откровено — продължи тя, докато той стоеше намръщен и безмълвен. — Никакви ангажименти, никакви усложнения. Ако не е така, няма проблем. Просто искам да знам дали сме на една вълна.

И това ако не бе слагане на картите на масата!

— На една вълна. Изобщо не знам аз на каква вълна съм.

Беше уморен, мръсен и тя го сваляше на тъпия им паркинг. Нима си бе въобразявал, че му трябва още време да я разбере? По дяволите, нямаше начин да я разбере, никога.

— Добре. Когато решиш, просто ми кажи.

— Просто да ти кажа — повтори той. — Да или не.

— Така е по-просто, нали? Изглеждаш уморен — отбеляза тя. — Ще се почувстваш по-добре, след като се поизмиеш и хапнеш нещо. Трябва да вървя. Приятна вечер.

— Да. — Отвори вратата, за да скочи кучето му вътре. След кратък размисъл реши да кара с пая в скута си. Иначе Глупчо нямаше да се въздържи да натика муцуната си в него.

Седна зад волана и просто остана на мястото си.

— Не, не можеш да разбереш жените, Глупчо. Просто няма начин.

ОСМА ГЛАВА

След като гостите ѝ бяха станали и излезли навън, стаите бяха оправени, а Каролий бе прескочила до пазара за продукти, Хоуп реши да отдели малко време за офиса си. Трябваше да се занимае с платежните нареждания, фактурите, както и със сайта на хотела, със страницата му във Фейсбук, имейлите и резервациите. За да свърши всичко това, ѝ бе нужно малко спокойствие.

След това бе ред на списъците и рутинните задачи и задължения, които трябваше да се вършат ежедневно. Гостите коментираха колко свеж, хубав и чист е хотелът, но това изискваше постоянна сериозна работа.

След като приключи с финансовите документи, тя качи няколко нови снимки в страницата във Фейсбук, добави и кратък коментар, след което се зае с имейлите.

Тъкмо изпрати отговор и на последния, когато чу звънеца откъм рецепцията. И бездруго ѝ беше време за почивка, каза си тя. Понечи да стане и се сети за Джонатан. Ако той се окажеше на вратата, нямаше проблем. Даже щеше да е добре. Този път щеше да му даде да се разбере.

Стегна се вътрешно, приготви се за битка и дори я очакваше нетърпеливо, но на вратата се оказа Джъстин.

— Здравей! Мислех, че имаш ключ.

— Имам, но не обичам да го използвам. — Надзърна през рамо към работниците, които чукаха и режиха с триони върху конструкцията на покрива на отсрещната сграда. — Надявам се шумът да не ви създава проблеми.

— Не е чак толкова зле, а и гледката става все по-хубава с всеки изминал ден. Гостите ни са много развълнувани и заинтригувани от идеята, че ще има фитнес център в града.

— Точно това искам да чуя.

— Съжалявам, че съм ви изпуснала с Уили Би вчера.

— Сега ще наваксаме. Тук винаги е ухаело толкова хубаво. — Джъстин отиде към кухнята и си взе диетична кола от хладилника. — Настроението ми се повдига винаги, когато вляза. О, видя ли, че вече монтират оборудването на Лейси? Пекарна „Айсинг“ ще бъде готова, ще бъде отворена за клиенти след около десетина дни.

— Нямаме търпение. Хубаво е и че ще си имаме съседка — при това такава, която прави страхотни сладки гевречета, както се говори.

— Ейвъри твърди, че всички ще сме на седмото небе. Освен това дадохме под наем двата апартамента над пекарната. Така че ще имаш още съседи. Имаш ли време да поседнеш за минутка?

— Разбира се. — Хоуп мислено преподреди графика си и седна заедно с Джъстин на столчетата до кухненския бар.

— Има ли гости в хотела?

— Една невероятно сладка двойка е отседнала в „Джейн и Рочестър“ за уикенда. Той е страхотно запален по всичко, свързано с Гражданската война. Дори отидоха до книжарницата, преди да затвори вчера, за да си купи няколко книги от местни автори, които нямал. Човек би помислил, че е намерил злато. Сега обикалят бойното поле. Резервацията им е за пакетната оферта „Историческо приключение“. Но уговорката им е тя да го придружи днес, а утре той да отиде с нея в обикаляне на антикварни магазини.

— Така е справедливо.

— Пълен е с истории. Снощи имахме още две двойки и той забавлява всички до полунощ. О, и много му хареса шахът с фигурки от Гражданската война в салона. Надява се някой от гостите, които ще пристигнат днес, да умее да играе.

— Томи и Уили Би обичаха да играят шах. Аз обичам монополи. — Тя се разсмя с гръмкия си смях.

— И играеш страхотно. Щях да ти пратя имейл, след като получа всички подробности, но имаме запитване за резервация на хотела за сватбено парти.

— Сватба ли?

— Не, вече имат подходящо място за церемонията и тържеството, но искат да резервират нашия хотел за нощта преди това. За булката, младоженеца, шаферите, родителите на младоженците. Както и за сватбената нощ. Запазих исканата засега от тях дата. Очаква се да потвърдят до понеделник.

— Звучи добре. Как беше вашата женска вечер?

— Страхотна, много съм щастлива, че се състоя. Искам да си организираме и друга подобна след известно време с теб и Каролий, може би и Дарла ще се присъедини. Ще поканя и майка ми и сестра ми, ако могат да дойдат.

— Така звучи още по-хубаво. — Джъстин кимна доволно и се облегна назад. — Щастлива си.

— Това е работа мечта за мен, Джъстин. Не бих могла да съм по-щастлива.

— Значи, не си била изкушена да приемеш офертата на Джонатан Уикъм?

Хоуп потръпна.

— Трябваше ли да ти кажа за това?

— Не е нужно. — Джъстин махна с ръка да отхвърли въпроса ѝ. — В крайна сметка винаги научавам всичко, което си струва.

— Сигурна съм, че е така, и не, не съм била ни най-малко изкушена. Това е моят дом. Джонатан може и да си мисли, че не мога да живея без Джорджтаун, хотел „Уикъм“ и без него, но греша. Чувствам се... по-истинска тук, отколкото от много време.

— Радвам се да го чуя. Хубаво е да знам, че не си обърнала никакво внимание на никое от предложенията му.

— О, само не ме подсещай за оферта номер две.

Джъстин отново се засмя.

— Точно затова съм тук. Да те чуя. Мъжете не споделят важните подробности, а само нахвърлят ситуацията.

— С какъв човек съм се била забъркала? — Хоуп бутна стола си назад и отиде да си вземе безалкохолна напитка. — Знаех, че има недостатъци, всеки ги има. И осъзнавах, че има слабости, но естествено, мислех, че ще постигнем компромис. Знам, че не е постижимо, но...

— Била си свикнала с него. Била си привързана към него.

— Така е, права си. Като се върна назад, осъзнавам, че е било заради всичко, свързано с него. Онова място, Джонатан, хората. Смятах сестра му за една от най-добрите си приятелки. Не е била такава. Мислех, че съм намерила своето място, а и стилът им на живот! Беше хубав живот. Или поне на повърхността. Трудно е да признаеш, че всичко е било само за показ.

— Как би могла да го видиш, ако си вътре в ситуацията?

— Като си отваряш очите. — Тя въздъхна. — Дори и след като го разбрах, след като го приех и видях — и него, и всичко останало — в истинската му светлина, той все пак ме свари напълно неподготвена с предложението си да се върнем към онова, което е било — и като бонус добави някакъв вид заплащане.

— Мръсник.

— О, това е най-меко казано. След като малко се поуспокоих, се обадох на майка ми и близо час ѝ се оплаквах. Той винаги беше толкова очарователен с майка ми, със семейството ми. Това беше важно за мен. Тя ме подкрепи, когато всичко приключи, но знам, че винаги е имала слабост към него. Докато не ѝ изпях всичко. След като свърших, бе по-ядосана и от мен.

— Мисля, че двете с майка ти ще се разбираме много добре.

— Така е. Идва тук с костюма си на „Версаче“ и вратовръзка „Ерме“, с тена си от медения му месец и ми заявява, че съм неудовлетворена тук, че не съм на мястото си и че трябвало да се върна в „Уикъм“ — на доста по-висока заплата — и при него. Щял да се погрижи за мен. Копеле.

— Това е чист комплимент в сравнение с думата, която ми идва наум.

— Никога не съм мислила, че ще изпитам съжаление към Шеридън — жена му. Но сега е така.

— Чакай малко. Тя не злорадстваше ли? Нали тъкмо тя, знаейки отлично, че той е имал връзка с теб, беше дошла в офиса ти, за да ти нареди да се заемеш с организацията на сватбата ѝ в хотела?

— Да, вярно е. — Очите на Хоуп се присвиха, докато отпиваше от питието си. — Да, направи го. Край със съжалението ми към нея. Двамата се заслужават един друг.

— Бих казала, че е точно така. Радвам се, че Райдър е наминал, за да може и ти да му натриеш носа.

Хоуп срещна развеселения поглед на Джъстин, бавно глътна от колата си.

— И това си чула, значи?

— Държа си ушите отворени, скъпа. Винаги.

— Просто не съм мислила, че Райдър ще го спомене пред теб. Не смятам, че е тема, която би повдигнал.

— Чух го от друг източник, после му поставих въпроса ребром. Както и за втората целувка.

— Не беше... Чула си и за това.

— Така е в малките градчета. Ако целунеш някого на паркинга, някой непременно ще види.

А тя си мислеше, че вече е влязла в ритъма на малкия град. Явно имаше още какво да научи.

— Явно. Бих разбрала, ако предпочиташ аз да не — или ние — да не поддържаме такива отношения. Аз...

— И защо да го предпочитам? — Джъстин повдигна вежди. — И двамата сте големи хора.

— Той е твой син. Аз съм твой служител.

— Обичам сина си. Достатъчно много, за да вярвам, че може и трябва да взема сам решенията си и да направи своя избор. Обичам и този хотел — не чак толкова, колкото синовете си, но почти. Не бих назначила за негов отговорник човек, в когото не вярвам и когото не харесвам. Човек, на чиито решения не бих се доверила и уважила. Ако двамата с Райдър решите, че искате да имате някакви отношения — каквито и да били те — това си е ваш избор.

Тя спря за миг и усмивката ѝ грейна.

— Виждала съм искрите помежду ви, скъпа. Чудех се какво, по дяволите, чакате още.

— Дори не знаех, че двамата се харесваме взаимно. Още не съм напълно сигурна.

— Аз съм предубедена, но бих казала, че и от двете страни има много за харесване. Ще го измислите. И ако се окаже, че искате просто секс, значи, и двамата ще се забавлявате чудесно.

— Това е нещо, което не съм очаквала да чуя от работодателя си, нито пък от майката на мъжа.

— Аз съм Джъстин, на първо място. След като уточнихме това, има ли някакви въпроси относно хотела, които трябва да обсъдим, преди да ида до книжарницата и да се уверя, че Клеър се грижи добре за себе си и за бъдещите ми внучета?

— Като заговорихме за това, дали е възможно да направим тук бебешкото парти? Знам, че ще бъде чак през есента, но ако си съгласна, искам да уточним датата и да я запазя в календара.

— Мисля, че ще бъде идеално. Само ми кажи с какво мога да помогна.

— Можеш да останеш да пренощуваш тук. Ти, Клеър, Ейвъри, майката на Клеър, Каролий. Има и място за още трима, ако Клеър поиска.

— Бебешко парти, последвано от женска вечер? Супер идея. Напълно съм съгласна. Само ми кажи датата, след като я уточните с Клеър. Можем да направим същото и за моминското парти на Ейвъри.

— Надявах се да го кажеш. Господи, ще бъде толкова забавно.

— Мисля, че и Лизи иска да бъде поканена.

— Не забелязах — обади се Хоуп, след като долови уханието на орлови нокти. — Понякога не го усещам. Просто е част от мястото. Тя е част от всичко тук.

— Това означава, че се чувстваш комфортно с нея.

— Така е. Чакам информация от една братовчедка, която пише биография за Катрин Дарби. И се свързах с училището, писах на главния библиотекар с надеждата, че може би пазят в архива си някакви писма или документи. Опитите ни да намерим нейния Били с толкова малко сведения не са никак лесни.

В гласа ѝ се прокрадна разочарование. Когато имаш да свършиш някаква работа, поставена задача, задължение, просто го правиш. Осъзнаването, че не може да я свърши, или поне не с желаната експедитивност, изнервяше Хоуп.

— Ще ми се тя да ни каже — на някого от нас — нещо повече, фамилията му. Преди проговори на Оуен. Все очаквам отново да поговори с него.

— Кой знае какви бариери има между нейното измерение и нашето? Искане ми се да вярвам, че тя ще ти каже каквото може, когато може.

— На мен ли?

— Ти си с нея повече от всеки друг от нас, а и си нейна потомка — изтъкна Джъстин. — Някой от гостите споменал ли е нещо?

— Една жена ми спомена, че е чула музика посред нощ и ѝ се сторило, че усеща ухане на орлови нокти. Събудила се, защото не се чувствала много добре и не можела да заспи. Затова отишла до библиотеката за книга. И докато била там и четяла, чула музика.

— Интересно.

— Мислеше, че е задрямала и ѝ се е присънило. Не съм сигурна дали наистина не е било така, тъй като музиката досега не е била част от репертоара на Лизи.

— Няма да се изненадам, ако е разширила въздействието си. Трябва да те оставя на мира. Само ми кажи онези дати и ще ги отбележа с неизтриваемо мастило в календара си.

— Непременно.

Хоуп стана заедно с нея, изпрати я до вратата. За момент останаха там, загледани в мъжете, които работеха отсреща.

— Първия път, в който видях Томи Монтгомъри, той беше покачен на една работна стълба, без риза на гърба. Тъкмо започвах новата си работа и исках да се държа професионално и да бъда строга. И тогава го видях и си помислих: „О, боже“. — Джъстин тихичко се засмя и сложи ръка на сърцето си. — Това бе краят и началото за мен.

— Ще ми се да го бях познавала. Всички, които говорят за него, разказват чудесни неща.

— Беше добър човек. Имаше си недостатъци — както всички. Понякога ме подлудяваше, но и ме размиваше много. Не бих искала да е иначе. В каквото и да е отношение. — Прегърна по-младата жена през рамо. — Ако Райдър не те размива, зарежи го. Сексът не си струва, когато мъжът не те кара да се смееш. Мисля да прекъсна неговата работа, преди да досаждам на Клеър.

Хоуп се загледа след нея, докато прекосяваше паркинга с червените си кецове и махаше на Райдър за поздрав. А той изправи гръб, поклати глава и се ухили широко на майка си от високо.

„Кой не би искал да е като Джъстин, когато остарее?“, помисли си Хоуп и влезе обратно в хотела.

Нямаше време да мисли за потенциални любовници или духове, или каквото и да било друго, след като петъчните гости започнаха да пристигат. Хоуп се качи и слезе — или изтича нагоре и надолу — по стълбите толкова много пъти, че престана да ги брой. Каза си, че докато отворят фитнес центъра, поне има възможност за кардиотренировки на работното си място. Заведе гостите до стаите им, отговори на въпросите им, прие комплименти от името на шефа си,

поднесе освежаващи напитки, предложи съветите си относно местата за хапване и пазаруване.

Когато двойката любители на истории за Гражданската война се завърна, тя ги настани с бутилка вино — по тяхно желание — на открито в двора.

От опит знаеше, че някои гости искат малко усамотение, при което управителят на хотела трябва да е почти невидим, като Лизи. За други тя трябваше да е част от преживяването и искаха да споделят приключенията си от деня с нея.

Тя ги изслушваше и разговаряше с тях, когато бе нужно, изчезваше на заден план, когато не беше. И също като Джъстин, по отношение на градчето, Хоуп винаги бе нащрек за пулса на хотел „Бунсборо“.

Към пет часа, след като всички стаи бяха заети, имаше гости, поседнали както на двора, така и в салона.

— Мога да остана — предложи Каролий. — А онази жена от „Елизабет и Дарси“ само те разиграва. Предполагала, че имаме винен лист — опита се да имитира надменния ѝ тон Каролий. — И определено се надява, че имаме гръцки йогурт. Не ми е криво, че трябваше да изтичам и да ѝ купя, но би могла да помоли възпитано — или още по-добре, предварително.

— Знам, знам. Тя е истински таралеж в гащите. — Хоуп сипа малко ядки в една купичка. — Само два дни — повтори си тя като мантра. — Само два дни. И може би няма все да е такъв таралеж занапред.

— Такива като нея се раждат с бодли. Тя ти щракна с пръсти.

Така си беше, сети се Хоуп, но по някаква причина това само я разсмя.

— „О, момиче, момиче“ — защото съм прекалено важна, че да помня или използвам името ти — „имате ли поне диетични бисквитки?“ Ще ѝ дам аз едни диетични бисквитки.

Сега Каролий се засмя.

— Е, поне всички други изглеждат много мили и настроени за почивка и забавления. Мога да остана — повтори тя.

— Не, върви си у дома. Трябва да дойдеш рано сутринта, за да ми помогнеш да приготвя закуска за тази тайфа. Любителят на Гражданската война, Боб, със сигурност отново ще забавлява всички.

— Не би могъл да разсмее онази жена, дори и ако жонглира с огнени топки, и то гол. Обади ми се, ако искаш да дойда. Мога дори да преспя в стаята ти за гости, ако се нуждаеш от мен.

— Ти си съкровище. — И защото наистина го мислеше, Хоуп я притегли в силна прегръдка. — Ще се справя. Не се притеснявай.

Изнесе навън още една купичка с ядки, нова бутилка вино и се усмихна любезно, когато претенциозната гостенка поиска коктейлни маслини. Понеже имаше такива, тя ги сложи в красива чинийка и ги поднесе навън. Поприказва с онези, които искаха компания, после влезе отново вътре, за да види как са гостите в салона.

Продължи да разделя вниманието си между двете компании, докато най-сетне дойде време да си поеме глътка въздух и да отправи благодарствена молитва, след като Таралежа и съпругът ѝ излязоха да вечерят навън.

Боб, любителят на Гражданската война — Бог да го благослови — придума жена си и две други двойки да останат в салона и да си поръчат пица, след което да поиграят на забавни игри. Хоуп чуваше веселия им смях и с удоволствие си отбеляза, че оттам нямаше да има никакво щракане с пръсти.

Можеше и тя да хапне нещо за вечеря, може би дори да се занимае с проучването на Били, докато се храни — като непрекъснато се ослушва за гостите си, естествено.

Но първо щеше да обиколи двора и да събере останалите там чинии или салфетки.

Пристъпи навън в благоуханната привечер. Светлината бе толкова красива, помисли си тя, а и бе тихо, след като ремонтният екип бе приключил с фитнес центъра за днес. При първа възможност, когато нямаше гости в хотела, щеше да се наслади на приятна вечеря на двора. Дори можеше да си приготви нещо по-специално, само за нея, да пийне една-две чаши шампанско. Малко развлечение за управителя, каза си тя, докато събираше празните бутилки за рециклиране.

Може би той крачеше по-шумно или тя по-ясно отличаваше стъпките му, но Хоуп вдигна поглед, точно когато Райдър пристъпи под арката от глицинии.

— Чудно парти — отбеляза той.

— Всички стаи са заети и някои от гостите се възползваха от приятната вечер. До късно си в града.

— Имах малко работа. Среща във „Веста“.

— Всички онези топки във въздуха трябва да се координират.

— Така твърди Оуен.

— Прав е. — Тя махна към строящата се сграда. — Покривът изглежда добре. Мисля, че вече мога да си представя тази част завършена. Ще изглежда много по-голяма и по-хубава.

Той взе кофата, в която тя събираше бутилките.

— Аз ще я занеса.

— Мога и сама.

— Ще я занеса — повтори той и издърпа силom кофата от ръцете ѝ. Отнесе я до бараката и я изсипа в контейнера. Преди тя да успее да вземе торбата с боклук, която бе напълнила, той взе и нея.

— Благодаря ти.

Той затвори вратата на бараката, обърна се и я загледа.

— Има ли нещо...

— Да.

След последвалата тишина тя повдигна вежди.

— Добре, какво?

— Да — повтори той. — Обмислям идеята.

— Ти... О. — Това не бе разговор, който бе очаквала да води, докато хотелът е пълен с гости, които играят на карти.

— Не се изразих точно. Приключих с обмислянето на идеята.

— Ясно. И какво е заключението ти?

Отправи ѝ онази типична своя усмивка, която бе нещо средно между подигравателна, надменна и развеселена.

— Ти как мислиш?

— Ще поема риска да кажа, че заключението ти е било в подкрепа на идеята.

— Браво на теб. — Той се пресегна, а тя отстъпи рязко назад.

— Вътре има хора. Гости. Не бих нарекла това оптималния момент да продължим напред със заключението.

— Нямах намерение да те съборя на земята още тук и сега. — Но прибра ръце в джобовете си, защото представата как прави точно това, бе доста съблазнителна. — Е, кой момент би нарекла оптимален... Господи, започнах да говоря като теб. Кога е удобно за теб?

— Аз...

Той измъкна ръце и ги размаха енергично. Можеше да подходи много по-умело, за бога. Тя просто го изваждаше от равновесие.

— Искаш ли да вечеряме или нещо подобно? Нямам нищо против. Сигурно имаш някоя почивна вечер или такава без резервации. Мога да се съобразя с това. — Когато тя се поколеба, той сви рамене. — Освен ако не си променила мнението си.

— Не. — Просто, напомни си тя. Съвсем откровено, без никакви увъртания и превземки. Това искаше тя. Нали? — Не съм си променила мнението.

— Добре тогава. Сигурен съм, че помниш наизуст целия си график. Имам брат, чийто мозък е устроен по същия начин.

— Удобно ми е във вторник.

— Вторник става. Можем да...

— По дяволите. Извинявай. — Забеляза някой да пресича фойайето на път към кухнята. — Трябва да ида да видя гостите.

Когато тя се втурна вътре, Райдър погледна отвисоко кучето си.

— Чакай тук. Знаеш какво е мнението ѝ за влизането ти вътре, когато има други хора.

Глупчо въздъхна, плюсна се на земята и го изгледа тъжно, преди да сгуши муцуна в лапите си.

Райдър влезе. Откъм салона долетя бурен смях, последван от множество викове. Нова порция смях се чу откъм кухнята.

Оживено място, каза си той. Никога не бе идвал тук, когато в хотела имаше истински гости. Не беше никак зле да види, че когато тя посрещаше хора тук, те се забавляваха. Само му се щеше всички те да се махнат нанякъде за малко, за бога, за да могат двамата да си довършат разговора.

Или още по-добре щеше да е, ако можеха да изчезнат някъде за няколко часа, и тогава биха могли направо да приключат с това още сега. Долови уханието на орлови нокти и вдигна очи към тавана.

— Стой настрани, скъпа — измърмори под нос.

Хоуп се появи откъм кухнята с мъж, обут с леко старомодни джинси с висока талия, които Райдър винаги бе наричал „таткови джинси“ — макар неговият баща никога да не бе носил такива. Човекът стискаше по бутилка бира във всяка ръка, докато Хоуп носеше две чаши червено вино.

— Имаш новопристигнал гост, Хоуп. — Мъжът се ухили безкрайно добродушно. — Най-добре приготви още едно легло.

— Райдър. О, Боб Маки, запознай се с Райдър Монтгомъри. Семейството му притежава хотела.

— Да, да, каза ни за това. — Боб намести гърлата на бирените бутилки между пръстите на едната си ръка и протегна другата за енергично ръкостискане. — Приятно ми е да се запознаем. Страхотна работа сте свършили тук, страхотна. Със съпругата ми още дори не сме си тръгнали и вече кроим планове да се върнем.

— Радвам се да го чуя.

— Какви бани само — продължи Боб с широка усмивка. — А и каква история има това място. Много ми харесват старите снимки, които сте сложили вътре. Аз си падам по Гражданската война. Двамата с Кони прекарахме деня на бойното поле край Антиетам. Красиво място. Направо красиво.

— Така е.

— Какво ще кажеш за една бира?

— Аз само...

— Хайде, мъжът винаги има време за една бира. Трябва да те запозная с Кони. И с Майк и Деб, както и с Джейк и Кейси. Чудесни хора. — Пъхна бира в ръката на Райдър. — Знаеш ли, ние сме в „Джейн и Рочестър“. Обзалагам се, че онази медна вана доста ви е изпотила, докато я качите горе.

Той направо подкара Райдър към салона като истинско овчарско куче, побутващо напред заблудена овца.

Хоуп изчака за миг, докато се овладее. Райдър, който по нейно мнение не бе най-общителният човек на света, бе на път да се сблъска с явлението Боб, Любителя на Гражданската война.

Опита се да се измъкне. Не че не харесваше човека; Боб Маки бе дружелюбен като сладко малко кученце. Опита се да използва за извинение кучето си, което чакаше на двора, но това само доведе до всеобщо настояване да влезе и Глупчо.

Където кучето му се оказа център на внимание и грижи, сякаш бе някой гостуващ принц.

Майк от Балтимор искаше да поговорят за дърводелство. Накрая разведе всички наоколо, за да им покаже някои от детайлите, да обясни как са били направени, защо, кога. Имаха хиляди въпроси. Преди да свърши, четирима от другите гости се върнаха и го затрупаха с още хиляда.

Хоуп не му помагаше, никак даже. Само се усмихваше, разтребваше след тях или още по-зле, предлагаше нова тема за обсъждане.

Докато успее да се измъкне навън, вече бе станало съвсем тъмно и мозъкът му се бе размекнал. Не от бирата; беше внимавал с нея. От *разговорите*.

Дори не бе прекосил още паркинга, когато чу отварянето на вратата към фойето. Олекна му малко, щом разпозна потракването на токчетата на Хоуп.

— Как го правиш? — попита той. — През цялото време?

— Какво как правя?

— Разговаряш с непознати.

— Харесва ми.

— Тревожа се за теб.

— Приятни хора са, с изключение на онези, които се прибраха и веднага се качиха в стаята си. Там извади късмет. Тя сигурно щеше да поиска да прекроиш нещо в стаята още сега. Наричам я Таралежа — само наум. — Усмихна се и докосна ръката му. — Беше много любезен, дори дружелюбен. Сигурно е много приятно, когато хората — дори и съвсем непознати — толкова се възхищават на работата ти.

— Да, но не искам да разговарям с тях.

Тя се засмя.

— Боб ти хареса.

— Готин е. Но следващия път ще гледам да стоя далеч, когато хотелът е пълен с гости. Вторник, нали? Няма никого.

— Само аз. И Лизи.

— Мога да се оправя с теб и Лизи — отвърна той и я притегли към себе си, преди тя да успее да го избегне.

Под лунната светлина, обгърнати от уханието на рози. В сенките на хотела, под бляскавите звезди на небето. Тя не търсеше романтика, но какво можеш да сториш, когато всичко само падаше в ръцете ти?

Хоуп обви ръце около него и се отдаде на страстта, обещанието, тихия разкош на нощта.

Прилепна плътно към него, сякаш точно за това е била създадена. И уханието ѝ се смеси с дъха на розите. Човек можеше да се опияни само от уханието ѝ.

По-добре не.

Той се отдръпна.

— Вторник. Искаш ли вечеря, или не?

— Ще си поръчаме да ни доставят.

Усмивката му блесна светкавично.

— Устройва ме. Хайде, Глупчо, да си вървим у дома.

Нямаше да го гледа как пресича паркинга, каза си тя. Това беше глупаво и съвсем не се вписваше в — каквито и да бяха — отношенията им. Но все пак хвърли поглед през рамо, само веднъж, докато се връщаше към хотела.

Влезе вътре, обратно при гласовете, веселието и звучния смях. Усмивката — като жена с пикантна малка тайна — отиде в кухнята и се зае да приготвя поднос с курабийки за гостите си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Писькът я накара да скочи в леглото си в два посред нощ. Дали бе сънувала? Може би беше...

Следващият писък я изстреля от леглото и Хоуп хукна към вратата. На бегом грабна телефона си и изскочи в коридора само по памучни боксерки и потника, с който спеше. С разтуптяно сърце се втурна надолу по стълбите и завари същинска лудница на втория етаж.

Таралежа надаваше пронизителни викове един след друг, докато съпругът ѝ, само по боксерки, я стискаше за раменете и ѝ викаше да спре. Надали изненадани и въпросителни викове, останалите гости постепенно се показваха от стаите си, разсъблечени и едва навлекли нещо.

Спокойно, нареди си Хоуп, някой трябваше да остане спокоен.

— Какво е станало? Какво има? Госпожо Редмън. Госпожо Редмън. Лола, *престани*.

Заповедта на Хоуп изплющя като камшик, но тя реши, че това е далеч по-малко обидно от шамар през лицето. Жената си пое дълбоко въздух. Лицето ѝ стана червено като домати.

— Не ми дръж такъв тон!

— Извинявам се. Наранена ли сте?

Цветът отново се оттегли от лицето ѝ, но поне не запищя.

— Има някого, нещо, в онази стая. То, тя, стоеше точно до леглото. Тя ме *докосна*.

— Лола, там няма никого — подхвана съпругът ѝ.

— *Видях я*. Вратата към верандата беше отворена, широко отворена! Влязла е през вратата.

Когато всички заприказваха в един глас, Хоуп вдигна ръце.

— Дайте ми само минутка, моля.

Отвори вратата на „Елизабет и Дарси“, мислено проклинайки, и светна лампите. Не забеляза нищо извънредно, но определено надушваше орлови нокти. Господин Редмън влезе след нея, следван по петите от Джейк Карло. Жената на Джейк задържа вратата отворена,

вперила зорко очи вътре, докато затягаше колана на халата, който бе наметнала на раменете си.

— Няма никого — обади се Редмън и провери и двете врати към верандата. — Заключени са отвътре!

— Нищо и в банята — обяви Джейк, после падна на колене и лакти, за да надникне под леглото. — Чисто е.

— Лош сън, това е — каза Редмън и разроши късо подстриганата си побеляла коса. — Просто е сънувала кошмар. Съжалявам за безпокойството.

— Моля Ви, господин Редмън, не се извинявайте.

— Остин — обърна се той към Хоуп и разтри лицето си с ръка. — Стоя пред Вас по бельо. Наричайте ме Остин. Съжалявам и за това. — Въздъхна и отиде да вземе халатите от закачалката в банята.

— Всички сме облечени доста небрежно. — Джейк бе намъкнал джинсите си толкова набързо, че не се бе сетил да ги закопчае. — Можем ли да помогнем с нещо?

— Сигурна съм, че вече всичко е наред — увери го Хоуп, — но ви благодаря.

Излезе в коридора, където госпожа Редмън стоеше все така скована, стиснала здраво скръстените си пред тялото ръце. Може и да бе бодлива като таралеж, но сега трепереше и очевидно бе уплашена.

— Остин, съпругата Ви май се нуждае от халат.

— Не ме интересува дали има някого сега, или няма. — Лола вирна брадичка, която обаче потрепери. — Не ме интересува, че казвате, че вратите са заключени. *Имаше* някого.

— Лола. — С търпение, на което Хоуп искрено се възхити, Остин наметна раменете на жена си с халата. — Имала си лош сън, това е. Просто един лош сън.

— Видях я. Вратата беше отворена и светлината минаваше право през нея. Няма да се върна в онази стая. Тръгваме си. Тръгваме си още сега.

— Два часът посред нощ е. — Раздразнение и леко неудобство се прокрадваха под маската на търпение в гласа му. — Няма да си тръгнем сега.

— Не е ли по-добре да сляза и да Ви направя един чай? — предложи Хоуп.

— Би било хубаво — прие с благодарност Остин, след като жена му остана мълчалива. — Благодаря.

— Ще ти помогна.

Жената на Джейк — Кейси, спомни си Хоуп — тръгна редом с нея.

— Няма нужда да се притесняваш.

— Спокойно. И аз бих пийнала един. Ако бях на твое място — продължи тя, снижавайки гласа си, докато слизаха по стълбите, — щях да добавя и солидна доза от онова уиски, което държите в библиотеката.

Изкушаваща мисъл, каза си Хоуп.

— Ще ѝ предложи. — Хоуп заобиколи към кухнята и сложи чайника. — Какво да ти сипя?

— И сама мога да се обслужа. Тази жена доста те измъчи снощи. Няма нужда да казваш каквото и да било — добави тя. — Просто познавам този тип. Работех като сервитьорка, докато учех в колежа.

Чувствайки се у дома си, Кейси извади отворена бутилка вино от хладилника, махна тапата.

— Тя е от онези, които искат да си променят всичко в поръчката, оплакват се от храната, от обслужването, от масата, оставят унижително малък бакшиш и се държат така, сякаш ти правят огромна услуга при това.

Докато говореше, тя взе две чаши и сипа вино и в двете.

— Хотелът е чудесен и ти се постара — много повече от нужното — да ѝ угодиш, при това със стил. На някои хора и цяла манерка с вода да им дадеш в пустинята, докато умират от жажда, пак ще се оплачат, че водата не била достатъчно мокра.

— За жалост, е вярно. — И това, сметна Хоуп, бе всичко, което можеше дискретно да си позволи да коментира относно случая. — И все пак, съжалявам, че сънят ви бе обезпокоен.

— Няма проблем. Вълнението винаги е плюс. А и двамата с Джейк още не бяхме заспали. — Тя се усмихна, отпи глътка. — Тъкмо се унасяхме. Е, Хоуп. — Жената се настани на един от високите столове. — Разкажи ми за призрака.

— Аз... — Хоуп замлъкна, когато Джейк се появи.

— Другите жени заведоха Лола в библиотеката. Остин пийва чаша уиски с Боб на верандата. Мисля, че тя вече се е поуспокоила.

— Да се надяваме, че малко чай ще ѝ помогне да се отпусне напълно.

— Хоуп тъкмо щеше да ми разкаже за призрака.

— Така ли? — Джейк взе чашата от жена си и отпи голяма глътка. — Каква е историята?

— Джейк е много запален по духовете — обясни Кейси.

— Винаги, когато успее да си осигури малко свободно време, намираме някое интересно хотелче или гостилница с потенциал. Като този тук.

— Бяхме на верандата преди няколко часа — обади се Джейк. — Мисля, че я видях. Млада жена с дълга старомодна рокля. Може би от деветнадесети век. Беше само кратко видение, нали разбираш. Сякаш... — Той щракна с пръсти.

— И въздухът ухаеше сладко.

— Аз не я видях, но е прав за уханието. Сладко и хубаво.

— Бурна нощ — измърмори Хоуп и затопли една от малките канички за чай с гореща вода.

— Не беше страшна, нито ужасяваща. Но предполагам, че ако не си падаш по този род неща и те събуди някакъв призрак, крясъците са съвсем разбираеми.

— Стига. — Кейси взе обратно чашата си с вино. — Тя пицеше, сякаш нечие мръсно куче е изгризало токовете на новите ѝ обувки „Джими Чу“. Толкова силно викаше, че събуди Боб и Кони, а те са в стаята откъм задната веранда.

— Ако не го беше направила, щяхме да пропуснем гледката на Боб по бельо на Мики Маус. Струваше си. Добре — продължи Джейк, след като Хоуп му сипа чаша вино и на него. — Какво знаеш за нея? Сигурно знаеш нещичко. Живееш с нея.

Може би заради късния час или приятната компания след шока и напрежението, но Хоуп се улови, че им разказва.

— Казва се Илайза Форд. Дошла е тук от Ню Йорк и е починала през септември хиляда осемстотин шейсет и втора. Усетили сте аромата на орлови нокти. Той ѝ е любим.

— Точно така! Не можех да се сетя. — Джейк ѝ се ухили. — Орлови нокти. Толкова е интересно.

— Как е починала? — попита Кейси.

— От треска. Била е млада и от заможно семейство. Дошла е тук, за да се срещне или да намери младеж на име Били. Още го чака.

— Толкова е тъжно и романтично. Как разбрахте за Били?

— Тя ни каза — простичко отвърна Хоуп и приключи с приготвянето на чая. — Тя е лоялна, забавна и да, романтична душа е — и абсолютно добронамерена. Освен това е една от моите прапрароднини.

— Шегуваш се! — зяпна Кейси. — Сериозно?

— Става все по-готино.

— Горедолу толкова мога да ви кажа. Трябва да занеса този чай на госпожа Редмън.

— Чакай, нека да го кача аз. — Джейк пое таблата, която тя бе подредила. — Илайза е трябвало да дойде в нашата стая. Ние нямаше да събудим цялата къща с писъци.

— Не мисля, че госпожа Редмън би го сметнала за толкова забавно.

Но пък и Лизи едва ли бе искала да е забавно, помисли си Хоуп, докато вървяха нагоре.

Беше почти три и половина, преди хотелът отново да утихне и Хоуп да настани гостите си по леглата. Уискито в чая — Остин бе добавил доста щедра порция саморъчно — бе свършило работа. Щом Джейк и Кейси им предложиха да си сменят стаите, той с благодарност бе повел полузаспалата си съпруга към „Титания и Оберон“.

Озовала се отново в своя апартамент, Хоуп въздъхна тежко-тежко.

— Лизи, какво си мислеше? — Прозя се толкова широко, че за малко да разкачи челюстта си, след което се затътри отново към спалнята си. — О, знам какво си си мислела. Тази жена е груба, претенциозна и неблагодарна, и като цяло е таралеж в гащите. Изплашила си я нарочно, малка отплата от отвъдното.

Сложи телефона си да се зарежда и нагласи за всеки случай будилника си, преди да се пъкне в леглото.

— Свърши работа. Може и да успяхме да я накараме да си легне с помощта на няколко глътки ирландско уиски, но няма начин съпругът ѝ да успее да я разубеди да си тръгнат утре, което си е цял ден по-рано. Не смятам, че и той самият ще иска — стига му толкова. И на мен

също. Така че ще им коригирам сметката и ще се сбогувам с тях утре. Не мисля, че ще дойдат пак някога.

Пресегна се да угаси лампата и ръката ѝ замръзна.

Лизи не се появи с леко потреперване на образа или постепенно, както се проявяват снимки под въздействието на химически реагент. Тя просто стоеше там, русата ѝ коса бе прихваната ниско на тила, а сивата — не, синя — синята ѝ рокля се спускаше на нежни дипли. Устните ѝ бяха извити в усмивка.

— Прав им път — каза тя.

— Ти си тук — успя да прошепне Хоуп.

— Не знам как да бъда някъде другаде. Но тук ми харесва, особено сега, когато и ти си тук.

— Трябва да ми кажеш нещо повече, за да мога да го намеря вместо теб, да намеря Били за теб. Всички искаме да го намерим.

— Избледнява. — Лизи вдигна ръце, завъртя ги. Хоуп видя как се разфокусират и отново се материализират. — Аз избледнявам. Но любовта остава. Можеш да намериш любовта. Ти си моята Хоуп^[1].

— Името му. Другото му име.

— Райдър. Той дойде ли?

— Беше тук по-рано. Ще се върне. Кажи ми цялото име на Били.

— Беше тук. — Скръсти ръце пред сърцето си. — Близо, но и толкова далеч. Аз бях болна и всичко избледнява като старо писмо. Почини си сега.

— Илайза...

Но тя изчезна мигом. Хоуп отметна завивките. Докато всичко още бе прясно в главата ѝ, тя записа всичко от този кратък и свръхестествен разговор.

Сега никога нямаше да заспи, каза си тя и остана да лежи в тъмното нащрек, в случай, че Лизи се появеше отново. Но в мига, в който затвори очи, се беше унесла.

Не изпълзя от леглото си, но много ѝ се щеше да направи точно това. Пусна душа на максимална струя и горещина, на която можеше да издържи, после стисна зъби и се обля с ледена вода, надявайки се да събуди и тялото, и мозъка си.

Един поглед към лицето ѝ в огледалото я накара да простене. Имаше сериозна нужда от фон дьо тен.

Докато се добере до кухнята, Каролий вече бе там и бъркаше тесто за гофрети, тананикайки си.

— Съжалявам. Малко закъснях.

— Не, не си. Пийни кафе и ми кажи как мина снощи.

— О, боже, колко имам да ти разказвам.

— Знаех си, че тази жена ще създава проблеми.

— И не знаеш и половината. — Сипа си кафе и изпи първата чаша без добавки. Започна да подрежда плодовете, които бе нарязала от предната вечер, докато осведомяваше Каролий за подробностите.

Изслуша много възклицания от рода на: „О, мили боже“, „Шегуваш се“, „Не мога да повярвам“, но успя да приключи с цялата сага, докато заедно подредят таблите с плодове, бекон, сок и зърнени закуски.

— Сигурно си изтощена!

— Нямаше да е толкова зле, ако в тази групичка нямаше няколко нощни птици.

— Нали Джъстин ясно ти даде да разбереш, че само защото на някой гост му е хрумнало да будува цяла нощ, не е нужно и ти да го правиш?

— Знам, но не мога да си легна, докато и те не са по леглата. Ще се оправя.

— Веднага щом приключим със закуската, отиваш горе да дремнеш.

— Нека да видим как ще потръгне. Поне ще имаме само седем заети стаи довечера.

— Прав им път — измърмори Каролий и накара Хоуп да се усмихне.

— Така каза и тя. Лизи.

— Толкова е вълнуващо. — Будните пъстри очи на Каролий затанцуваха весело. — Говорила е с теб. Знаех си, че ще го направи рано или късно. И ако ми позволи, бих ѝ стиснала ръката, задето е прогонила онази жена отгук.

— Ще посрещаме и други груби или капризни гости наред с останалите. Това е част от хотелиерския бизнес. Но и аз не съжалявам.

— Седни за малко, пийни още кафе. Аз ще сложа масите.

— Вече са готови. Имах много време снощи. Защо не напълниш каната с кафе? Аз ще приготвя яйцата.

Хоуп обичаше ритъма и рутината, която си бяха изградили с Каролий, когато имаха пълен с гости хотел. Както и откъслечните разговори, които успяваха да проведат, докато сервираха храната и поздравяваха ранобудните гости.

Въпреки късното лягане някои се събудиха рано и бяха гладни.

Тя допълни чашата с кафе на Лола Редмън, докато минаваше през трапезарията.

— Как се чувствате?

— Чудесно, благодаря.

Жената отговори сковано, но Хоуп усети повече неудобство, отколкото грубост.

Провери съдовете с топлата храна, допълни някои, донесе още кани с плодов сок, побъбри си с Кони за най-добрите места за търсене на антикварни съкровища в околността, както и с Майк и жена му за планирания им излет до „Кънингам Фолс“.

Мислено похвали всички гости, задето не отваряха дума за събитията от изминалата нощ, макар да предполагаше, че всички подробно ги обсъждат далеч от ушите на Лола.

Докато някои останаха да се насладят на кафето и сладките приказки, а други се качиха по стайте си да вземат нужното им за дневните приключения, Хоуп седна да оправи сметката на семейство Редмън.

Остин почука на отворената врата на офиса ѝ.

— Натоварих багажа — каза той. — Ето ключа.

— Благодаря. Съжалявам, че престоят ви тук бе по-малко приятен от очакваното.

— Вината не е Ваша. На мен ми беше приятно.

— Надявам се да е било така. Искате ли да платите с кредитна карта?

— Да, чудесно.

— Само един момент.

— Мисля да взема две бутилки вода за из път.

— Моля, заповядайте.

Когато отиде в кухнята, завари Остин да си приказва любезно с Каролий.

— Благодаря, Остин. Приятен път.

— Вие направихте много за нас. — Той хвана ръката ѝ и притисна няколко банкноти в нея.

— Не, няма нужда.

— Моля Ви. Ще ми направите услуга, ако ги вземете. Беше ми приятно да се запозная и с двете ви. Всичко добро.

Когато мъжът си тръгна, Хоуп погледна към двете сгънати петдесетдоларови банкноти в дланта си.

— Това е неговият начин да се извини — обади се Каролий. — Не бива да отказваш едно искрено извинение.

— Все пак не беше нужно. Ето. Твоята половина.

Каролий поклати глава.

— Твои са, скъпа.

— Каролий...

— Не. — За да подчертае думите си, тя вдигна показалец. — Твои са и ти си ги заслужи. Защо не се качиш в апартамента си за малко, да си починеш?

— Пих прекалено много кафе. — Комбинацията от умора и кофеин я караше да се чувства като изтощен хамстер, който просто не може да спре да бяга на малкото си колело. — Може би по-късно. Но Ейвъри е първа на смяна днес. Може да изтичам и да си поприказвам с нея.

— Отивай.

Известно време с приятелка бе също толкова освежаващо, колкото и една дрямка, мислеше си Хоуп, докато пресичаше главната улица. Освен това имаше нужда от мнения, съвети, коментари. Потропа на стъклената врата и изчака Ейвъри, с хваната на опашка коса и престилка през кръста, да се появи откъм закритата кухня.

— Хей, какво става? Мислех, че имаш пълна къща.

— Каролий държи фронта. Аз си взех кратка почивка и само ако знаеш колко имам да ти разправам. Само ако можеше и Клеър да е наблизо.

— Нещо хубаво ли е? Пикантни клюки?

— Всичко изброено и още в добавка.

— Ела отзад и си излей душата. Снощи имахме извънреден интерес към пиците и сега приготвям още тесто.

— Ще си взема една кола. Не бива да поемам повече кофеин, но все някак трябва да издържа.

— Тежка нощ?

— И още как, че и отгоре. — Последва Ейвъри навътре, където тя застана до плота от неръждаема стомана и се зае да разпределя тестото в тавите за втасване. — Първо се разправях с Таралежа.

— Нещо мръснишко ли е?

— Имаш много еднопосочен ум. Таралежа е Лола Редмън.

— О, познавам този тип — обади се Ейвъри, след като Хоуп поясни. — И при нас ги има. Не може да работиш с хора и да не ги срещнеш. Казах ли ти за онзи тип миналата седмица, който... Извинявай, сега ти разказваш.

— Има и още. Опитвам се да реша дали да разказвам в хронологичен ред, или по важност.

— По важност.

— Дори и така ми е трудно да преценя. Затова ще продължа със секса.

— Правила си секс? — Ейвъри опря оцапаните си с брашно ръце на кръста. — И кога намери време за секс, откакто говорихме с теб последно?

— Не съм правила секс. Ще правя. Слава богу. Следващият вторник.

— Имаш уговорена дата за секс. — Ейвъри въздъхна и я изгледа със съчувствие. — Само ти можеш да го направиш.

— Свързано е с планиране на нещата — изтъкна Хоуп.

— Нямаме никакви резервации за вторник вечер. Не мога да правя секс, когато имам гости.

— Защо не? Имаш си апартамент с врата и ключалка. Наречи ме луда, ако щеш, но подозирам, че някои от гостите ти правят секс зад затворените врати на стаите си.

— Вярно е, но не искам да рискувам първия път. Някоя весела групичка може да реши да се весели до един след полунощ. Искам малко лично пространство.

— Фойерверки ли планираш?

— Мина повече от година — напомни тя на приятелката си. — Може да се стигне до фойерверки. Трябва да си купя ново бельо. Секси

бельо. Не съм си купувала такова повече от година, което е много, много тъжен факт. Случаят изисква нещо ново, нали?

— Абсолютно. Не че Райдър ще обърне голямо внимание на това, преди да го свали от тялото ти.

— Не съм казала, че ще правя секс с Райдър.

— Разгадах подтекста. — Ейвъри отнесе няколко от тавите до хладилника под плота, разбърка соса, който вече къкреше на печката. — Ще излезете ли някъде първо, на вечеря или на кино, или направо ще скочите в леглото?

— Предложих да поръчаме доставка, което бе посрещнато с одобрение. После ще му се нахвърля.

— Колко мило. — Ейвъри грейна насреща ѝ. — Защо не ви приготвя нещо като за големи хора? Някое от предястията на „Мактий“.

— Няма нужда да го правиш. И спагетите стават.

— Спагетите на „Веста“ са повече от отлични, но защо да не вдигнем малко нивото? Това ще бъде моят принос към събитието под надслов „Хоуп най-после ще прави секс“.

— Благодаря ти за подкрепата.

— Остави на мен. Можеш да ми се отплатиш, като ми се обадиш или ми пратиш съобщение по телефона при първия възможен случай, за да потвърдиш успеха на мисията.

— Дадено. Трябва ли да се притеснявам за усложнения в случая? С Райдър.

— Райдър не е сложен тип. Той е мъж, ти си жена. Познавам някои от жените, с които е излизал в миналото.

— Какви са? Хайде — подкани я Хоуп, — кой не би искал да знае?

— Хоуп, той се среща с жени и предполагам, „спи“ с тях... — Тя постави думата в кавички, показвайки с пръсти. — ... още от ученическите си години. Сигурно са най-различни. Но мога да кажа, че успява да поддържа приятелски отношения с тях, след като „спането“ — показва отново кавички — приключи.

— Това е всичко, което искам. Неангажиращ, приятелски секс с мъж, когото харесвам — което е изненада — и към когото съм привлечена, което не е особено учудващо. Добре. — Тя размаха ръце пред лицето си. — Готово, приключихме. Сега останалата част от

историята. Легнах си около дванайсет и половина снощи. И се събудих малко след два заради писъци откъм долния етаж.

— О, мили боже. — Ейвъри спря за миг да допълва съда с подправките. — Какво стана?

— Нека ти разкажа — започна Хоуп и направи точно това.

В един момент от разказа ѝ, когато Ейвъри се бе превила от смях, Хоуп поклати глава.

— Трябваше да се досетя, че ще ти се стори смешно. Вие с Лизи имате много общи неща.

— Направила го е нарочно. Знаеш, че е така. Лизи ни харесва, а Таралежа се е отнасяла с теб като с умствено изостанал слуга, вместо като с любезен и изискан домакин. Заслужила си е да я стресне здравата.

— Определено я стресна. Всички се бяха скупчили в коридора на втория етаж по бельо, наметнати с халати или с оскъдни нощни одежди — включително и аз — а тя крещеше, сякаш някой е бръкнал в окото ѝ с шиш за лед. Беше ми малко гузно, че не ѝ казах, че наистина е видяла нещо — или някого, но...

— Само щеше да се уплаши още повече.

— Точно така. Беше разумният избор. Казах обаче на Джейк и Кейси. Той донякъде бе зърнал Лизи на верандата малко по-рано. Запален е по всичко, свързано с духове, но не е никакъв странен тип. Абсолютно сигурна съм, че тази вечер ще обикаля наоколо и ще се мъчи да я подмами да се появи отново. Както и да е, след две чаши чай, щедро подправени с уиски, успяхме да успокоим Лола. Но спа в „Титания и Оберон“. Джейк и Кейси си размениха стаята с тяхната, но това, естествено, означаваше да сменя спалното бельо и кърпите и в двете стаи. Но си струваше, стига само мир да имаше.

— По кое време се озова пак в леглото?

— Наближаваше четири.

— Господи, сигурно си готова да заспиш права.

— Кофеин. — Тя вдигна колата си. — Най-добрият ми приятел днес — освен теб. Но това не е крайт на историята. Видях я.

— Таралежа ли?

— Лизи. Илайза. Приказвах ѝ, докато се приготвях да си легна отново. Понякога го правя с надеждата, че може да я подканя да си общува с мен. Боже, как само подейства.

— Била е в апартамента ти?

— Не е за първи път, но за първи път ми позволи да я видя. Или успях да я видя. И, Ейвъри, тя си поговори с мен.

С широко разтворени очи Ейвъри се пресегна и сграбчи ръката ѝ.

— Какво каза? Попита ли я за Били?

— Най-напред, което показва завиден самоконтрол и присъствие на духа, трябва да отбележа.

— Браво на теб. Какво ти каза?

— Записах всичко с подробности. Мисля, че успях да го предам дума по дума, за да мога да го споделя с Оуен. С всички, но особено с него. — Измъкна листа, който бе сгънала в джоба си, и го прочете на приятелката си.

— Какво общо има с Райдър?

— Не знам. Моето тълкуване е, че понеже е романтично настроена и вижда мен и Райдър като двойка.

— Ще бъде много доволна във вторник вечер.

— Може и така да е, но ще я разочароваме по отношение на любовта.

— Може би не. — Ейвъри вдигна рамене и ръце в знак, че се предава. — Само казвам. Всичко избледнява — тя избледнява. Това е ужасно. Горката Лизи. Изглежда, не може да си спомни или да го извади на показ. Идва и си отива. Мислиш ли, че това се случва? Избледнява и отново се фокусира, също като нея?

— Мисля, че може и това да е причината.

— Наистина може. Казвала съм ти как я почувствах, усетих уханието ѝ, когато се промъквах в сградата като тийнейджър. И Бекет усети присъствието ѝ, когато започнаха да работят по хотела. Отиваше да обиколи стаите нощем, докато още живееше тук, на горния етаж, да поговори с нея. Даде ѝ име — в това сигурно има много сила, нали? Да назовеш някого.

— А и вероятно още повече, тъй като името е било правилно в общи линии.

— Което доказва правотата.

— На кое? — попита Хоуп.

— На нещо мистично. — Ейвъри размаха пръстите на ръцете си край ушите, сякаш с това доказваше тезата си. — Както и да е,

явлението — тя — стана по-силно, след като върнаха сградата към живот.

— Съживяването на сградата е върнало и нея?

— Донякъде, да. Това е нейното място и то не беше приятно. Нали разбираш? Беше занемарено, мръсно и запуснато. Счупени прозорци, боклуци и купища курешки от гълъбите. Това е доста отрицателна енергия, не мислиш ли?

— Определено смятам курешките от гълъби за отрицателно нещо.

— После семейство Монтгомъри върнаха сградата към живота стъпка по стъпка. И вложиха не само много работа, но и много грижи, дори любов тук.

— И си личи.

— Освен това се усеща — добави Ейвъри. — Вие с Каролий правите същото всеки ден. С грижите и любовта си, с поддържането на красотата на сградата. Оуен смята, че на Лизи ѝ харесва да я вижда отново в пълния ѝ блясък, да има хора там. И аз вярвам в това. Но може би е свързано и с енергията — положителна този път.

Хоуп кимна замислено.

— Енергията на мястото и хората в него, които съдействат за съживяването на енергията на духа ѝ. Теорията не е лоша.

— А и ти си там. Живееш там. Тя е твоя прапрароднина — изтъкна Ейвъри. — Това сигурно също носи голяма енергия.

— И отговорност — допълни Хоуп. — Усещам го. Тя има толкова големи очаквания, Ейвъри, и ми има доверие. Не искам да я разочаровам.

— Определено трябва да кажеш на Оуен, но мисля, че е редно да поговориш и с Райдър, след като го е споменала. Може би ще се покаже отново, когато той е там с теб, ще говори и с двама ви. Може би ако сте двамата, енергията ще е по-силна. Не знам, възможно е тогава да ти каже и цялото име на Били.

— Струва си да опитаме. Дай това на Оуен. — Тя подаде листа на приятелката си. — Направих и друго копие.

— Естествено. Днес всички работят в цеха върху моя бар и вградените шкафове. Можеш да идеш и да поговориш с тях.

— Не мога да оставя Каролий, когато сме толкова натоварени.

— Аз ще се отбия на път за вкъщи. За утре също планират да поработят в цеха. Мога да ти се обадя после.

— Утре следобед бих могла да отделя час-два. Работят в къщата на майка им, нали? В онази голяма постройка, която прилича на още една къща.

— Точно там. Аз не съм на работа утре, така че за мен всяко време е удобно. Мога да проверя как е Клеър. Ако няма нещо по-специално предвидено, ще можем да си направим сбирка на всички ловци на духове.

Други хора, други мнения, нови теории. Би било добре да чуе колкото може повече.

— Ще се уговоря с Каролий. Трябва да се връщам при нея. Скоро ще освобождават стаите и ще бъдем затрупани от спално бельо и кърпи за смяна.

— Знам, че обикновено не планираш следобедна дрямка, но направи изключение днес. Изглеждаш уморена.

— Сложила съм си цял тон фон дьо тен, майсторски нанесен върху лицето.

— Познавам те, затова гримът не може да ме заблуди. Поспи малко или поне остави Каролий да се занимава с гостите довечера.

— След като Таралежа няма да е наоколо, може и да я оставя. Ще ѝ бъде забавно с останалите гости. Разкажи на Клеър всичко. Ще се видим утре.

— Ако Лизи се появи отново, обади ми се!

— Непременно. — С доста по-лека стъпка Хоуп излезе навън, после се намръщи и вдигна очи към небето.

Облаци затулваха слънцето. Прогнозата може и да не включваше дъжд този ден, но тя разпознаваше приближаващата буря.

Което означаваше, че гостите вероятно щяха да се завърнат по-рано от предвиденото от дневната си обиколка или щяха да си останат на сухо в хотела и изобщо да не излязат.

Евентуалната ѝ дрямка, реши тя, току-що отпадна от дневния ред.

[1] Норе (англ.) — надежда. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Хоуп зави по алеята към дома на Джъстин доста по-късно, отколкото бе планирала, в неделния следобед. Но пък се бе насладила на шофирането по малките и виещи се пътища, заобиколена от лятната зеленина, със смъкнати прозорци и развети от вятъра коси.

Денят бе просто идеален за кола с гюрук, каза си тя. Някога си бе помечтала за такава кола, но не бе могла да оправдае пред себе си покупката ѝ, предвид градския си живот тогава. А сега не би било оправдано, предвид дългите и често снежни зими в провинцията.

Бе ужасно да си настроен практично.

Харесваше ѝ, че къщата на Джъстин изглеждаше едновременно сгушена сред дърветата и все пак много просторна. А и градината ѝ, забеляза тя, предлагаше великолепна гледка.

Забеляза причината за това, когато видя Джъстин да скубе плевели с огромна сламена шапка, кацнала върху главата ѝ, морави ръкавици на ръцете и яркочервена кофа до нея.

Когато Хоуп спря и паркира колата си, сгушвайки я зад трио пикапи, цяла глутница кучета се втурна към нея. Животните искаха да я подушат, да махат с опашки и да подскачат наоколо. Двата лабрадора на Джъстин, Атикъс и Финч. Хоуп започна преброяването, докато полека отваряше вратата си. Кучетата на семейството на Клеър, Йода и Бен, Глупчо на Райдър, както и... О, малкото кученце!

Душенето и размахването на опашки не спираше, докато тя потъркваше подред главите им.

— Здравсти, приятелче. Ти сигурно си Спайк. О, колко си сладък!

Джъстин плесна с ръце и обещите ѝ се разлюляха край врата.

— Хайде, момчета, дръпнете се малко. — Докато говореше, един мопс се подаде с поклащане иззад голямата червена кофа.

— О, те са навсякъде. — Засмяна, Хоуп пристъпи напред, а Джъстин вдигна пълната с плевели кофа и тръгна да я посрещне.

— Да, навсякъде. Този се казва Тайрън и е малко срамежлив.

— Всички други са толкова големи. Здравей, Тайрън.

— Чува само с едното си ухо и още се стеснява. Но е много мил, когато се окопоти напълно.

Трите момчета се появиха откъм цеха и хукнаха на бегом към тях, като Мърфи се напрягаше с всички сили в тила на групичката. Кучетата — без Тайрън, мигновено се втурнаха да ги обградят.

— Жадни сме — обяви Хари.

— Мама ще ни направи нещо за пиене и ще ни го донесе. Може ли от специалния сок? Може ли, бабо?

Джъстин перна козирката на шапката на Лиъм. Бе започнала да се запасява с големи бутилки натурални сокове, а специалитетът ѝ бе да добави по мъничка глътка джинджифилов сок към всяка чаша.

— Нямам нищо против. Вземете този мъник с вас. — Тя махна към мопса. — И гледайте да не ми опикае пода.

— Добре!

Мърфи обви ръчички около коленете на Хоуп и вдигна нагоре озареното си от радост личице.

— Имаме много кучета. Имаме повече кучета от всички в цялата Вселена.

— Така ми се струва и на мен.

— Чакайте! Чакайте ме! — викна той и хукна след братята си.

— Известно време бяхме само аз и двете ми кучета — обади се Джъстин, докато отнасяше кофата с плевели до машината за компостиране. — Макар момчетата все да си измисляха разни причини да минат да ме проверят как съм. Сега имам тези тримата и цяла глутница.

— И това много ти харесва.

— Обожавам всеки миг с тях. Клеър! — Джъстин опря свития си юмрук на хълбока, когато забеляза Клеър да слиза по хълма откъм цеха. — Аз щях да приготвя питиета за момчетата.

— Добре, ще ми дойде малко раздвижване, както и да поседна вътре в къщата. Не съм чула колата ти — обърна се тя към Хоуп. — Там е доста шумно.

— И вътре ще е шумничко — изтъкна Джъстин.

— С това съм свикнала. И без това ме изгониха от цеха. Ще почват да боядисват и лакират разни неща и не искат да съм близо до изпаренията.

— Не съм отгледала глупаци. Влизай в къщата. Почти съм свършила тук, така че скоро ще дойда да ти помогна с момчетата. Хоуп, защо не идеш до цеха и не провериш кога се очертава да си направят кратка почивка.

— Добре.

Тя тръгна към цеха и кучетата се втурнаха подире ѝ. Финч тичаше с блеснали очи, стиснал в уста оръфана и олигавена топка.

— Няма да пипна това нещо — увери го тя.

Той я пусна в краката ѝ.

— И все пак няма да я докосна.

Кучето повтаряше упражнението на всеки няколко крачки, чак докато стигнаха до покритата веранда пред цеха, която бе задръстена със стари столове, маси, рамки за прозорци и най-различни останки и материали, които не би могла да разпознае. През отворените прозорци гърмеше музика, придружена от силни мъжки гласове, които може би обсъждаха нещо, спореха или се караха.

Хоуп надникна през вратата и видя мъжете, множество инструменти, купчини дървен материал, кутии с боя, рафтове, отрупани с кутии и буркани, а и бог знае още какво.

Финч се промуши вътре и пусна топката в краката на Райдър. Той дори не погледна надолу, а направо изрита топката през прозореца.

Кучето скочи след нея. Последва трясък и тупване. Хоуп притеснена се върна да види дали кучето е добре, но видя как Финч се търколи с топка между зъбите и се втурна обратно вътре.

— О, за бога — измърмори тя. Върна се и този път влезе. И в последния момент успя да вдигне ръце и да хване топката, преди да я удари в лицето.

— Отлични рефлексии — коментира Райдър.

— Гадост. — Тя метна топката навън. Безумно щастливият Финч изхвърча подире ѝ.

— И хвърлянето ти си го бива.

— Не е зле да гледаш накъде риташ това противно нещо.

— Щеше да излети през прозореца, ако не беше се изпречила на пътя. — Той измъкна от джоба си голяма носна кърпа.

Тя само я изгледа, когато ѝ я предложи, и вместо това бръкна в чантичката си за шишенцето с антибактериален гел.

— Не, благодаря.

— Хоуп! Погледни бара ми. — Ейвъри, обути в спортни къси панталони с огромни джобове, туристически обувки и яркозелена кърпа на главата си, приличаше повече на някой от туристите, които се катереха из Апалачите, отколкото на ресторантьор. Промъкна се през лабиринта от страховити на вид инструменти и дървения материал, за да сграбчи ръката на Хоуп и да я затегли навътре. — Това са панелите, които ще оформят бара. Не са ли страхотни?

Хоуп не разбираше много от дърводелство, но все пак забеляза потенциала в неполираното дърво, в ясно очертаните детайли.

— Всички тези ли? Ще бъде много по-голям, отколкото очаквах.

— Страшилище! — Ейвъри завъртя леко дупе. — Почти съм решила какво искам за горната част. Все се колебая и двоумя. Ще започнем да лакираме някои от панелите още днес, за да мога да видя как ще изглеждат.

— Хич недей да броиш и себе си — скастри я Оуен.

— Но аз...

— Аз меся ли се в кухнята ти?

— Не, но...

— Защо?

Ейвъри вдигна очи към тавана.

— Защото си прекалено придирчив и упорстваш всичко да е подредено като малки войничета по плота и не искаш да експериментираш.

— А ти не си такава. Което те прави добър готвач. Придирчивостта и упорството ме правят добър дърводелец.

И тогава направи нещо, което Хоуп никога не би очаквала да види от придирчивия и спретнат Оуен. Близна палец и го потърка върху небоядисаното дърво.

— Хубаво е — каза той, когато влагата откри наситения и дълбок цвят. — Иди да сготвиш нещо.

Когато тя само му се озъби, той се засмя и я сграбчи в прегръдките си за целувка и пошляпване по дупето.

Бекет се появи от друга част на помещението, понесъл няколко големи кутии.

— Казах ти, че знам къде е. Здравсти, Хоуп.

— Ако го беше оставил, където го сложих, нямаше да се налага да го търсиш.

— Пречкаше ми се, а и знаех къде е.

— Няма как да ти се пречка, след като е сложен на рафта с бои, лакове и оцветители.

— Дами.

Хоуп се обърна към Райдър, щом той заговори.

— Не ти. Говорех на тях. Отворете проклетите кутии — подкани той братята си. — Иска ми се да лакираме тези панели, преди да е минал и този век.

— Нека да направя поне мъничко. — Ейвъри опита с най-милата си усмивка. — Само едно малко ъгълче от един панел. Така ще мога да казвам, че имам пръст в работата. Отпусни се малко, Оуен.

— Да — съгласи се и Бекет. — Отпусни се, Оуен. Това сложи началото на нова размяна на реплики.

— Винаги ли е така? — обърна се Хоуп към Райдър.

Той отпи голяма глътка от безалкохолната си напитка.

— Как?

Преди тя да може да поясни, Финч се върна с топката. Едва успя да отскочи встрани, за да не плъосне мократа и мръсна топка върху обувката ѝ. Райдър просто я изрита през прозореца, за да може полудялото от радост куче да скочи след нея.

— Играех футбол в гимназията — обади се той, когато Хоуп се намръщи насреща му.

— Не се ли страхуваш, че ще се нарани?

— Досега не се е случвало. Направи ни услуга и разкарай Малката Червенокоска оттук. Всичко отнема три пъти повече време, когато наоколо има жени.

— О, така ли?

— Освен ако жената не грабне инструментите и не знае точно какво да прави с тях, да. Ако искаш да стигнем до разговора за духове, преди да е мръкнало, най-добре я отведи някъде.

— Ако познаваш Ейвъри изобщо, значи ти е ясно, че няма да тръгне, преди да е лакирала поне едно ъгълче. Когато го направи, ще я отведе.

— Добре. — Той взе един пистолет с лепило и нанесе солидна доза от него по ръба на нещо, което приличаше на плот с рафтове отгоре му.

— Какво ще е това?

— Вграден шкаф за сервитърорите. Ако само ще си стоиш там, подай ми онази стяга.

Тя огледа старателно масата, по която имаше разпилени болтове, инструменти, парцали, туби с лепило, и намери стягата. И усети нещо точно над косата си.

— Да не би да ме подуши преди малко?

— Миришеш хубаво. Щом си си направила труда да миришеш хубаво, би трябвало да очакваш да бъдеш помирисана. — Погледите им се срещнаха над дървената стяга. — Защо не се отбиеш до моята къща, когато свършим тук?

— Имам гости.

— Имаш Каролий.

Усети надигащото се желание, но поклати глава.

— Вторник вечер. — Отстъпи бързо назад, преди да промени мнението си. — Ейвъри, хайде да се омитаме оттук.

— Лакира своето ъгълче, Червенокоске — добави и Райдър. — Марш оттук. Няма място за момичета.

— Момчетата са лоши. — Ейвъри забодде пръст в корема на Райдър, докато минаваше край него.

После, когато се озоваха навън, където деца и кучета тичаха като диваци из двора, тя хвана приятелката си под ръка.

— Прехвърчат огнени сексискри.

— Стига.

— Усецам кога наоколо хвърчат парещи чувства.

— Имам...

— Гости. И все пак. Сексът набързо често е подценяван.

— Отново ще отбележа, имаш еднопосочен ум.

— Сгодена съм за гаджето си. Нормално е да мисля за секс.

— Очаква се да мислиш за сватбени рокли и аранжори.

— И за секс. — Засмяна, Ейвъри свали кърпата от главата си и разроши косата си с пръсти. — Не искам още да се спирам на една рокля. Разглеждам списания и ровя в интернет за идеи, опитвам се да намеря стила, който ми допада. Същото е като с плота на бара.

— Ейвъри. — Хоуп вдигна очи към небето и въздъхна заради липсата на романтични приоритети у приятелката ѝ. — Сватбената ти рокля изобщо не е като плота на бара.

— Такава е, защото и двете трябва да са абсолютно подходящи, да изглеждат просто зашеметяващо и да ме карат да се вълнувам.

— Добре, роклята ти е като плота на бара.

Ейвъри влезе в къщата през кухненската врата и завари Клеър да бели картофи, седнала до плота. Джъстин стоеше и режеше целина, а мопсът се бе свил в краката ѝ. Нещо вреше на печката.

— Ейвъри, баща ти ще дойде.

— Супер. Искам да го запозная с кученцата. — Наведе се да погали и гушне Тайрън, който тъкмо се бе скрил под стола на Клеър.

— Ще запалим барбекюто навън — обяви Джъстин. — Рай подхвърляше разни намеци как в живота му липсвала картофена салата, та реших да се възползвам от това, че имам три момичета у дома. Все ще успеем да приготвим нещо.

— С удоволствие бих помогнала — обади се Хоуп, — но наистина трябва да се връщам в хотела след около час.

— Обадох се на Каролий. Тя ще държи фронта, докато се върнеш.

— Наистина трябва да вървя, за да може тя да дойде, да бъде със семейството.

— Добре си е така — настоя Джъстин. — Ейвъри, ще забъркаш ли онази марината, която правиш за пилешкото? Лютивата. Ще ни дойде добре — а за Хари и Лиъм ще приготвим нещо по-малко пикантно. Бог ми е свидетел, че Мърфи може да яде люто. Това момче би хапвало лютивни чушлета като желирани бонбони, ако го оставим.

— Харесват му повече от бонбоните — съгласи се Клеър. — Спокойно — обърна се тя към Хоуп. — Така ще имаме повече време да обсъдим положението с Лизи.

Самата истина, призна си Хоуп. Но ако бе знаела, че ще има допълнително време на разположение, щеше да приеме предложението на Райдър да се отбие до къщата му.

Сега кой мислеше за секс?

— Много ще се радвам да се включа в барбекюто — каза тя и се усмихна на Джъстин. — Как да помогна?

Тя само ѝ подаде картофобелачката.

Райдър влезе вътре с братята си, купчина деца и глутница кучета. Мигновено настана хаос. Тичане, търкаляне, боричкане, викове за храна и нещо за пиене. Майка му, както и очакваше, не обръщаше внимание или съответно отговаряше на исканията. Ейвъри се включи адекватно, което също бе очаквано. Клеър посрещна лудеенето на момчетата с поглед, който намали нивото на шума поне наполовина — типично за една майка — докато Бекет грабна чаши и се зае да спасява умиращите от жажда хлапета.

Нищо от това не го изненадаваше.

Изненада го Хоуп.

Тя вдигна дребосъка на скута си и се заслуша с напълно уместни реакции на шок и възхищение, докато той я бомбардираше с всяка подробност от приключенията си през последния половин час.

Жените бяха отворили бутилка вино, но едва ли то бе отговорно за самообладанието ѝ. По негово мнение тя просто се справяше с всичко, с което се сблъскаше.

— Може ли да хапнем нещо? — Лиъм задърпа Джъстин. — *Умираме* от глад.

— Ще ядем веднага щом се измиете и Уили Би пристигне.

— Може да мине цяла вечност дотогава.

— Мисля, че ще е по-скоро. Всъщност мисля, че чувам камиона на Уили Би да спира отпред.

Същото важеше и за кучетата, които веднага изтичаха навън, освен Тайрън, който стоеше до Джъстин като залепен за нея.

— Хайде, отивайте да си миете ръцете. Ще хапнем отвън на верандата.

Райдър отвори хладилника за бира, забеляза купата с картофена салата. Ухили се.

— Дръж си ръцете далеч от нея — нареди Джъстин, предугадила намеренията му. — Измий се.

Хоуп хапваше пиле на скара с картофена салата, седнала на верандата в ранната лятна привечер, редом с Райдър, докато кучетата обикаляха тъжно из двора и чакаха някой да им подхвърли нещо.

Освен Тайрън. Той седеше — въпреки протестите на Джъстин — в скута на Уили Би и го гледаше с блеснали от любов очи.

— Много е вкусно.

Джъстин вдигна вежди.

— Колко даде на кучето?

— О, стига, Джъстин, не му давам. Той е добро момче — нали си добро момче? Дори не си проси. — Тайрън сложи предните си лапички върху широките гърди на Уили Би и радостно завъртя дупе, докато ближеше брадата му.

После кученцето сгуши глава на рамото му.

— Край. — Ейвъри поклати глава. — Татко, кучето е твое. Същата безрезервна любов грееше и в очите на Уили Би, докато галеше гръбчето му.

— Първото куче на дъщеря ми.

— Не, *твое* е. Ти го вземи.

— Ейвъри, няма да ти взема кученцето!

— Твое е. Познавам любовта от пръв поглед. Той ме харесва, с времето ще се научи и да ме обича. Но определено е *влюбен* в теб. Както и ти в него. Вземаш го.

— Права е — съгласи се Оуен. — Създадени сте един за друг.

Малкото животинче се сгуши в ръцете на едрият мъж.

— Не ми се струва редно да вземам... — Тайрън повдигна глава и впери тъмните си изпъкнали очи в Уили Би. — Сигурни ли сте?

— Мини през нас на път за вкъщи да вземеш нещата му. Току-що получи допълнителен подарък за Деня на бащата.

— Най-хубавия. Но ако си промените решението...

— Татко. — Ейвъри се протегна и почеса с любов гръбчето на Тайрън. — Любовта си е любов.

Да, така е, мислеше си Хоуп. А в тази ранна лятна привечер наоколо имаше предостатъчно от нея.

Когато раздигаха храната, успяха да заинтригуват момчетата с играчките, които Джъстин бе започнала да събира в една от стаите за гости. Която тя мислено наричаше „стаята на момчетата“.

Всички седяха навън, докато Хоуп им разказваше подробно за вълненията от петъчната нощ.

— Преди да поговорим за това, какво би могло да значи всичко и така нататък, исках да те попитам, Джъстин, дали не трябва да имаме определена политика. Искаш ли да казвам на хората за Лизи, или да не им казвам?

— Мисля, че конкретна политика би била прекалено ограничаваща. Трябва да действаш както и досега. Преценяваш спрямо

всеки гост какво да кажеш и колко. Това е първият път, в който тя изобщо притеснява някого — замисли се Джъстин. — И изглежда, го е направила нарочно. Не ѝ е приятно да гледа как някой се държи грубо с теб.

— Хората трябва да се държат по-възпитано — отбеляза Уили Би и погъделичка Тайрън под брадичката. Кученцето изръмжа доволно.

— Е, доброто възпитание не е абсолютно задължително за гостите, които си плащат. Просто е приятен бонус. Определено съм се оправяла и с по-груби.

— Но сега не говорим за Рай — обади се Бекет и се ухили, когато Райдър му се усмихна саркастично.

— Мисля, че Лизи е определила своеобразни граници — продължи Хоуп. — Споменах ѝ, че е хубаво да ги разшири малко.

— Пак ли си говорила с нея?

— Не точно. Понякога си приказвам с нея. Тя не ми отвърща. Освен в петък вечерта.

— Направо ми къса сърцето — промърмори Клеър. — Онова, което е казала за избледняването.

— И въпреки това тя рядко изглежда тъжна. Има надежда. — Бекет се усмихна на Хоуп. — Още преди да се появиш ти. Не мога да си обясня защо е споменала Райдър. Той се е сблъсквал с нея много по-малко от мен и Оуен.

— Откъде знаеш? — попита Райдър.

— Не си спомням да си казвал нещо за нея, докато не почна да ви върти номера на теб и Хоуп — в „Мансардата“.

— Всички сме прекарвали много време в хотела — заедно, поотделно. Двамата с нея се разбирахме. Без да си пречим един на друг.

— Виждал ли си я някога? — попита го Оуен.

— Няма нужда да я виждаш, за да знаеш, че е там. Тя не харесваше Крис — сецате ли се, дърводелеца, който бяхме наели веднага щом започнахме?

— Никой не харесваше Крис, след като разбрахме, че краде от материалите за други свои поръчки — изтъкна Оуен.

— И сваляше жената на Дени. Що за идиот трябва да си, за да задиряш жената на градския полицаи, особено когато той е приятел на шефа ти, а и жената не се интересува от теб?

— Преди ние да го намразим и да го уволним — Лизи не го харесваше. Криеше му инструментите, кутията с обяда, ръкавиците, такива неща. Отначало си мислех, че просто е небрежен, но после намерих някои негови вещи долу в старото мазе, където не беше слизал. Всички бяха подредени чинно и миришеха на орлови нокти.

— В този случай е преценила човека по-добре от нас — отсъди Оуен.

— Изглежда, е така. Понякога стряскаше някой и друг от работниците, но само на шега. И...

— Охо. — Бекет го посочи с пръст. — Май криеш нещо от нас.

— Не ми се струваше важно. Но понеже сега се ровим по-дълбоко... — Райдър сви рамене. — Онзи път с Хоуп не беше първият, в който тя ме затваря в „Мансардата“. Случи се още когато Хоуп се появи и мама я нае. Мигновено.

— Доказвайки, че съм добра в преценките си за хората.

— Добре де, добре. Както и да е, може да съм бил малко подразнен, че наемаме някого толкова бързо, без да го обсъдим.

— Беше груб — напомни му майка му. — Груб и твърдоглав.

— Изразяването на мнение не е твърдоглавие. Може и да съм бил груб. Извиних се — изтъкна той. — Може и да съм бил малко ядосан след това. Качих се горе, за да свърша още нещо. Вратата се затръшна подире ми и не искаше да се отвори. Още дори не бяхме монтирали бравите, но проклетата врата не се отваряше.

— Направо те е нокаутирала — обади се Ейвъри.

— Кой разказва историята? Можех да усетя аромата ѝ вътре и това само още повече ме ядоса. Прозорците не помръдваха, нито вратата. Беше ме затворила като в капан. — Той се засмя ведро и спокойно. — Няма как да не уважиш подобно нещо. После написа името ти на прозореца — вътре в малко сърчице.

Хоуп примигна изненадано.

— Моето име ли?

— Вътре в сърцето. Схванах намека. Харесва те и иска да си наоколо, затова по-добре да свиквам. Което още повече ме подразни, но е трудно да спориш с дух.

— Което компенсира със сопнатото си държане спрямо мен. Кажи на управителя това, кажи ѝ онова.

Райдър отново вдигна рамене.

— Тя нямаше нищо против.

— Хмм.

— Може би ти трябва да опиташ да поговориш с нея, Райдър — предложи Клеър. — След като специално е споменала името ти. А и след като двамата с Хоуп сте... по-близки.

— Няма нужда да говориш завоалирано — обърна се към нея Джъстин. — Но имаш право.

— Аз не говоря много и с живите хора.

— Не е зле да опиташ — настоя и Хоуп. — Тя има специална връзка с теб, с трима ви — обърна се тя към братята. — Двете с Ейвъри си говорихме за това. Смятаме, че понеже вие върнахте мястото ѝ — дома ѝ — към живот, имате особена връзка. Понеже вие и майка ви сте достатъчно загрижени, че да го обновите, да го направите красиво и да му върнете топлотата, с което сте ѝ помогнали. Тя каза, че не знае как да бъде някъде другаде. Затова за нея е важно, че мястото, в което се налага да стои, е обичано и грижливо поддържано. И защото е такава, тя присъства повече в него. Но ти, Райдър, си имал най-голямо участие чисто физически в ремонта. Може би на теб ще успее да каже онова, което явно не може да сподели с останалите.

— Добре. Добре. Ще питам мъртвата жена.

— С уважение — предупреди го майка му.

— Междувременно — продължи Хоуп — получих отговор от братовчедка си и от училището. Обещава да ми изпрати каквото може. Нито за миг не иска да приеме теорията за духа. Отговорът ѝ бе доста снизходителен, но тя се отнася много съвестно към своето проучване и се радва, че още някой от семейството проявява интерес. Макар и към другата сестра. А библиотекарката се бори с бюрокрацията, но смята, че заради връзките на семейството, както и заради дългогодишната ни подкрепа за училището, ще успее да се справи с пречките. Има писма. Надява се, че ще успее да ги сканира и да ми ги изпрати до няколко седмици.

— Напредък. — Оуен се облегна на стола си. — Много по-добре, отколкото аз се справям.

— Ако и двете изпълнят обещанията си и се окажа затрупана с документи, смятам да прехвърля половината на теб.

— Нямам нищо против.

Ядосани гласчета долетяха през отворената врата до верандата.

— Нямахте как да продължи вечно — обади се Клеър и понечи да стане, за да разтърве момчетата.

— Аз ще ида. — Бекет я побутна обратно на мястото ѝ.

— Остави го — каза ѝ Джъстин. — Вниманието към бременните също не трае вечно. Освен това имам сладолед, с който да ги подкупя. Някой от вас да иска?

Отвърна ѝ гора от вдигнати ръце.

— Благодаря — обади се Хоуп, — но наистина трябва да се връщам. Каролий достатъчно дълго удържа фронта. Благодаря ви за вечерята и за всичко останало. Беше прекрасно.

— Пак ще го направим — обеща Джъстин. — И искам да видя онези писма, когато получиш копията.

— Ще те уведомя веднага щом дойдат. Приятна вечер.

Райдър потропваше с пръсти по коляното си в продължение на двайсетина секунди, преди да скочи от масата.

— Веднага се връщам.

Докато той отиваше към вратата, Оуен имитира звука на престорено звучна целувка.

Райдър само вирна среден пръст и продължи.

— Момчетата ми. — Джъстин въздъхна. — Толкова са изискани.

Настигна я, преди тя да се добере до колата си.

— Чакай малко.

Тя се обърна, при което косата ѝ се залюля край лицето, после застина.

— По кое време ще си свободна във вторник?

— О. Би трябвало да свърша към пет. Може би четири и половина.

— Става, стига да мога да използвам някой от душовете.

— Хотелът е твой.

— Няма значение чий е хотелът.

— Тогава да, можеш да използваш някой от душовете. Който си пожелаеш.

— Добре.

Когато той не каза нищо повече, а само стоеше и разпалваше желанието ѝ с неотклонния си поглед, тя наклони глава.

— Е? Няма ли да ме целунеш за довиждане?

— Сега, като го спомена...

Остави я без дъх и изпълнена с копнеж, замаяна и разтреперана. Идеалният завършек, помисли си тя, на една неочаквана лятна привечер.

— Това ще ти стигне.

Тя се засмя, поклати глава и се настани в колата си.

— Да се надяваме, че на теб ще ти стигне. Лека нощ.

— Да. — Загледа се след нея, докато тя даваше на заден, после направи завой. Махна му за поздрав, докато се отдалечаваше по алеята на майка му. Той продължи да стои на мястото си, а Глупчо дойде и клекна до краката му, вторачил поглед в нищото също като господаря си.

— Господи, Глупчо, какво има в нея? Какво, по дяволите, е това?

Малко притеснен, че може и да открие какво е то, Райдър се върна с кучето си обратно към къщата.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Всичко отнемаше повече време, отколкото бе очаквал, но това не бе нищо ново. Ремонтите следваха собствен график, а когато трябва да координираш едновременно два големи проекта, графиците отиваха по дяволите.

Освен ако не си Оуен.

И все пак единият проект вече имаше покрив, който бе готов за поставяне на керемиди, а другият бе на етапа, в който предстоеше да се заемат с гипсокартона и полиране на тухлите. Погледна назад към сградата отвъд паркинга, полузакрита от огромния кран. Новият силует на покрива променяше всичко, формата, усещането за пространство и хармония. Вярваше, че сега дори и нетренирано око може да види скрития потенциал.

После прочисти мислите си. Не искаше да си представя керемиди и гипсокартон. Искаше да си представи как отвежда Хоуп Бомон в леглото.

Всъщност не искаше да си представя нищо. Просто искаше да действа.

Влезе и отиде до рецепцията, озърна се набързо. Всичко бе на мястото си както винаги. За миг си представи, че е гост, който влиза за първи път. Да, каза си той, би искал да отседне тук, определено му харесваше.

Тъкмо заобикаляше, за да иде до кухнята, когато тя излезе от офиса си да го посрещне.

И тук всичко си бе на мястото, от късата лятна рокля и секси високите токчета до гъстата ѝ блестяща коса.

Тя рязко спря, когато кучето му тръгна към нея с размахана опашка.

— Където отивам аз, идва и Глупчо — осведоми я Райдър.

— О! Ами... — Тя разсеяно погали кучето. — Опитах се да ти звънна на мобилния.

— Забравих да го заредя. — И фактът, че не бе звъннал хиляда пъти, за да му прекъсне работата, никак не бе за пренебрегване. — Ако искаш да донеса нещо, мога да изтичам, стига да е набързо.

— Не, не става дума за това. Аз...

Но той я сграбчи и притегли към себе си. Щом обикаляше наоколо в този вид, трябваше да очаква, че мъжът, с когото се бе съгласила да спи, ще иска да я вкуси.

Едно бързо вкуване не стигаше, реши той само след секунда. Трябваше да се качат веднага горе. Ако тя иска да говорят, можеше да го направят и по-късно.

Много по-късно.

— Да се качим горе. Избери стая. Грабвай ключа.

— Райдър, чакай.

— Първо ще се изкъпя. — Със закъснение си спомни, че е покрит с мръсотията и потта на дългия работен ден. — Още по-добре е да дойдеш с мен под душа.

— О, боже. — Тя издиша шумно и вдигна ръка пред себе си, докато се отдръпваше. — Това звучи чудесно. Изключително дори. Но имам гости.

На какъв език говореше тя?

— Какво имаш?

— Гости. В „Уесли и Лютиче“. Дойдоха без резервация. Появиха се на вратата преди няколко часа. Опитах се да ти се обадя, но...

— Не трябваше да има никого в хотела.

— *Знам.* Нямахме никакви резервации, но те се появиха и поискаха стая. Не мога да връщам хората, след като имаме свободни легла. Не би искал да гоня гости на хотела, нали?

Той я зяпна. Къса лятна рокля, безкрайно дълги крака, изкусителни кафяви очи.

— Сериозно ли ме питаш?

— Райдър, това ми е работата. Повярвай ми, искаше ми се да откажа, но не мога.

— Прекалено си отговорна.

— Такава съм. Това е една от причините, майка ти да ме назначи. Избягали са да се оженят тайно или поне са на път да го направят. Утре ще идат в кметството да се подпишат, а са пътували часове наред.

— Какво лошо има да останат на мотел? Аз ще ги заведа до някой. Ще им платя и стаята.

— Райдър. — Смехът, който се откъсна от устните ѝ, бе примесен с доза разочарование. — Той иска да ѝ осигури нещо по-специално, тъй като няма да имат истинска сватба. Намерил ни е на айпада си, докато били спрели да заредят колата, но не се обадил предварително, защото искал да я изненада. Запазиха си две нощувки, така че да имат и нещо като меден месец, защото и двамата трябва да се връщат на работа — и да се изправят пред семействата си.

— И защо са ти разказали всичко това?

— Ще останеш изненадан какво споделят хората с управителя на хотела. В добавка към това те са млади, развълнувани, влюбени, а може би той се е притеснявал да не им откажа да ги настаня без резервация, ако нямат някаква романтична история като опора. Дори и да не ми влизаше в задълженията, сърце не би ми дало да им откажа. Баща ѝ не го харесва.

— И аз не го харесвам.

— О, напротив. Или по-скоро би го харесал. Много съжалявам, но...

— Какво е това? — прекъсна я той и се приближи отново към вратата. — Да не би някой да вика?

— Пак са започнали. — Когато той я погледна и леко се намръщи, тя само вдигна рамене. — Наистина много искаха стая.

— Това е... уха. — С леко наведена глава той се заслуша за момент. — Сложихме двойна изолация — на пода, тавана, на стените. Винаги ли се радваш на такова аудиошоу?

— Не. Не! Слава богу. Това е някаква аномалия. Мисля, че е заради честотата.

— Колко пъти може да прави секс с нея за няколко часа?

— Не тази честота — подхвана тя, после го забеляза да се усмихва. — Макар че, да, ха-ха, и това го има. Имах предвид нещо като радиочестота. Освен това са отворили прозорците.

— Така ли? — Той отиде до вратата, излезе навън. Заслуша се във виковете, стенанията и ликуващите възгласи, докато Хоуп не го задърпа за ръцете.

— Стига! — Тя се мъчеше да овладее смеха си. — Това е грубо. Нахално е. Влез обратно вътре.

— Не съм аз този, който прави секс на отворени прозорци. Заслужавам да изпитам удоволствие поне косвено.

— Не, не заслужаваш. Всъщност... — Успя да го издърпа навътре, после побърза да иде в ъгъла и да пусне музика на айпода.

— Защо го направи?

— Не е прилично да подслушваш.

— Сякаш ти не си подслушвала.

— Само докато не разбрах какво става. И може би съвсем за кратко след това. Наистина много съжалявам, Райдър, но...

— Можем да се съобразим с тях.

— Моля?

— Те са заети. — Той показа с палец към тавана. — Много са заети с това, което вършат, така че не ги интересува какво правиш ти.

— Не мога. Не само би било неловко — и непрофесионално — но и трябва да бъде на разположение, ако им потрябвам. Все някога ще излязат от стаята, ще поискат храна.

— Горят доста калории.

— Предполагам. Трябва да съм на линия, когато се появят.

Той я изгледа с присвити очи.

— Обзалагам се, че си била в скаутския отряд като малка.

— Би загубил облога. Нямах време за скаутите. Виж, имам много храна. Ейвъри пригответи страхотни ястия, така че аз само да ги претопля, когато е нужно. Можеш поне да хапнеш и пийнеш нещо.

Проклет да е, ако просто се прибере у дома да рови за нещо, останало в хладилника.

— Трябва ми един душ.

Тя му се усмихна.

— Избери си стая. Освен „Уесли и Лютиче“.

— Ще ида в тази тук долу — тя е най-далеч от... гостите.

— Добър избор. Ще ти донеса ключа.

— Имам дрехи за преобличане в пикапа.

Той излезе, преди тя да успее да му каже да вземе и кучето.

— Стой и не мърдай оттук — нареди тя на Глупчо, после отиде до офиса си за ключа. Надявайки се кучето да я послуша, Хоуп се отправи към „Маргарет и Пърси“, отключи, светна лампите и набързо огледа дали всичко е наред.

Когато Райдър се върна с малка брезентова раница, тя му подаде ключа.

— Знаеш как работи всичко, нали?

— Всичко, с изключение на теб, но ще разбере.

— Не е толкова сложно.

За миг останаха да стоят на прага.

— Знаеш ли, би могла просто да им оставиш бележка. Да им напишеш телефонния номер на „Веста“ в добавка към няколко бири.

— Да, точно с такова обслужване на клиентите много се гордеем в този хотел. — Тя докосна с ръка рамото му. — Утре имам свободен ден. Мога да отсъствам отгук до девет или дори до десет часа. Бих могла да дойда у вас.

— Така става. Аз не приемам случайно минаващи гости.

— Считай това за направена резервация. — Тя отстъпи назад, за да може той да затвори вратата.

Бе го приел по-добре, отколкото бе очаквала. И ако трябваше да е напълно искрена, по-добре от самата нея, поне първоначално.

Отиде в кухнята и извади храната, приготвена от Ейвъри. Щеше да я остави в топлатата фурна, за да могат да хапнат, когато той пожелае. После отвори бутилка вино и го остави да подиша.

Заслужаваше чаша вино.

Утре, обеща си мислено тя. Щеше да отдели време за себе си, да мисли как ще отиде до къщата на Райдър. Вероятно така беше по-добре. Нямахше да има опасност от прекъсвания, проблеми, нито призрак, който да реши да им погоди номер.

Само двамата. Погледна към Глупчо, който бе задрямал на пода.

Е, тримата.

Взе две чаши от бюфета и тъкмо щеше да си сипе в едната, когато чу стъпки по стълбите.

Естествено, каза си тя и отново остави чашата.

Чип Бароу с руса коса, щръкнала на всички страни. Освен изтърканите си стари джинси, носеше и избелялата тениска на „Фу Файтърс“, с която бе и когато се регистрираха. Само че сега я носеше наопаки. Хоуп се съмняваше, че изобщо е забелязал.

Отправи й сънена и ленива усмивка, която говореше за много секс и за която тя искрено му завидя.

— Здравсти. — Той се прокашля. — Извинявай, че те безпокоим.

— Няма проблем. Какво мога да направя за вас?

— Двамата с Марли се чудехме какво може да хапнем за вечеря. Дали не би могло да ида да взема нещо за вкъщи, така че само...

— Няма нищо по-лесно. — Макар че в папката в стаята им със сигурност имаше такова, Хоуп отвори чекмеджето и извади едно меню на „Веста“. — Намира се точно отсреща и ще ви доставят каквото поискате тук.

— Наистина ли? Суперско. Пицата ни устройва напълно. Хубава е, нали?

— Много. С удоволствие ще се обадя и ще им предам поръчката ви, след като си изберете.

— Знам какво обича Марли. — Лицето му грееше, докато го казваше. — Можем да хапнем една голяма пица с пеперони и черни маслини. И от този десерт тук. „Шоколадова наслада“. Звучи суперско.

— Мога да те уверя, че е точно такова.

— Хм. Дали ще може, ами, да го донесат горе до стаята? И само да почукат на вратата може би?

— Няма проблем. Искате ли бутилка вино като подарък от хотела?

— Сериозно? Да, страхотно.

— Червено или бяло?

— Хм. Защо не избереш ти? О, може ли и две коли също?

— Изчакай само минутка.

Извади табла, кофичка с лед, закрепил две бутилки кока-кола в леда. Добави и виното, което бе отворила за себе си, двете чаши.

— Толкова е готино. Марли направо е смаяна от стаята. Даже си пуснахме камината. Стана доста топло, така че отворихме прозорците, но пък е, нали разбираш, толкова романтично, като има огън.

Хоуп прехапа лекичко устни.

— Сигурна съм, че е така. Аз... О, Райдър. Това е Чип.

— Здравсти — каза Чип.

— Как сте?

— Суперско.

— Искаш ли да кача таблата горе? — предложи Хоуп.

— Не, благодаря. Аз ще я взема. Ще поръчаш ли пицата и всичко друго?

— Веднага. Ще бъде тук след двайсетина минути.

— Суперско. Марли много ще се впечатли от виното. Благодаря.

— Моля.

Докато той излизаше с таблата, Хоуп стисна здраво устни, за да не се разсмее.

— Суперско — измърмори тя.

— На колко е, на дванайсет ли?

— На двасет и една, и двамата са на толкова. Тя ги е навършила миналата седмица. Изглеждаха ми толкова млади, че им потърсих личните карти. — Извади друга бутилка вино. — Защо не я отвориш, докато аз се обадя с поръчката им? Ако предпочиташ бира, има в хладилника.

— Виното е добре. — Малко смяна на ритъма, реши той. Сипа в чаши и за двамата, опита от своята. И си каза, че определено би могъл да свикне с този ритъм.

След като тя направи поръчката, той кимна към фурната.

— Какво готвиш?

— Претоплям, тъй като не мога да си припиша заслугите за готвенето. Телешки медальони, печени картопки, задушени в масло моркови и грах. Има и леко предястие от миди.

— Звучи добре.

Тя извади предястието.

— Опитай го и виж сам. Той бодна мъничка хапка.

— Вкусно е. Червенокоска има златни ръце.

— Така е. Работеше в една пицария, докато бяхме в колежа. Винаги познавах кога тя е приготвила тестото. Просто беше много похубаво.

— Хвърли се презглава да направи „Веста“ и определено успя.

— Тя е от хората, които се втурват стремително напред.

Хоуп си каза, че биха могли да продължат с първата част от плановете за вечерта, затова добави и малко маслини в една чинийка и се настани на една от високите табуретки до барплота. Предястие и лек разговор тук, вечеря в трапезарията. За третата част се налагаше да изчакат до утре.

Кучето се промуши и легна под табуретките.

— Изненада ли се, когато Ейвъри и Оуен се събраха?

— Не особено. Той си пада по нея, откакто бяхме деца.

— А Бекет е бил увлечен по Клеър още от гимназията и през всичките тези години е носил пламъчето в сърцето си.

— Винаги е знаел, че тя е с Клинт. Никога не се е бъркал в отношенията им. Страдаше тайно — добави Райдър. — Освен ако не живееш с него. Имаше навика да пише наистина отвратително съзливни песнички за разбито сърце и да ги пее в стаята си, докато двамата с Оуен не го заплашихме, че ще го пребием с тухли.

— Сериозно? — Засмя се, мъчейки се да си ги представи. — Толкова е мило. Писането на песни, не боят с тухли. Приятели ли бяхте с Клинт?

— Да, но не особено близки всъщност. Играехме заедно футбол, напихме се един-два пъти заедно. Той предимно прекарваше времето си с Клеър, както и тя с него, и си мечтаеше да влезе в армията.

— Толкова са били млади и двамата. Като Чип и Марли.

— Кои?

— „Уесли и Лютиче“ — почти младоженците. Аз познавам Клеър, откакто се е върнала обратно в Бунсборо и Ейвъри ни събра. След смъртта на Клинт.

— Тежко време беше за нея. Изглеждаше...

— Продължавай — подкани го тя, когато той спря. — Разкажи ми.

— Крехка, предполагам. Сякаш някой може да я разплаче само като я погледне строго. С две деца, почти бебета, а третото още в корема ѝ. Но не беше. Не е крехка, имам предвид; не и дълбоко вътрешно. Клеър притежава повече кураж и сила, отколкото всеки друг, когото познавам.

Хоуп си мислеше, че това сигурно е най-дългото му изказване по отношение на когото и да било, откакто го бе срещнала. И което бе важно, личаха дълбоката му привързаност и възхищение.

Вече бе виждала неведнъж тази привързаност и възхищението му към приятелките ѝ, но остана дълбоко трогната, когато го чу да я изрича гласно.

— Щастливка съм, че двете с Ейвъри са до мен. Ако не бяха те, сега вероятно щях да съм в Чикаго, вместо тук. Натам мислех, че ще ме отведе пътят ми след Джонатан. Тук е по-хубаво.

— Не мога да разбера какво хубаво си намерила в него.

Хоуп отпи от виното си, загледа се в Райдър.

— Искаш ли да знаеш?

— И бездруго седим тук.

— Добре. Не искам да се сравнявам с Клинт — със службата и саможертвата му, но също като него и аз имах план за живота. Предава се по наследство в семейството ми. Сестра ми искаше да стане ветеринар още от осемгодишна, а брат ми винаги е искал да бъде адвокат. Аз обичах хотелите, драматичните случки, загадките, хората, постоянния поток. Всичко. Затова планът ми за живота бе да управлявам хотел. Подходящият хотел на точното място. Такъв беше „Уикъм“. Джонатан беше част от него, а и също толкова изискан — както си мислех — и елегантен.

— Точно твоят тип.

— Изисканият стил и елегантността имат своето очарование — поясни тя. — А и той бе много обаятелен, повярвай ми. Разбираше от изкуство и музика, от вино и мода. Аз се учех и исках да знам тези неща. Ухажваше ме настоятелно и това бе ласкателно и вълнуващо. Семейството му отвори вратите си за мен и това ме заплени. Планът ми за живота се разшири. Да стана управител на „Уикъм“, да се омъжа за Джонатан. Щяхме да бъдем една от влиятелните двойки в обществото на Вашингтон. Аз щях да посрещам гости като безупречна домакиня, да управлявам хотела, отново безупречно, впоследствие щяхме да имаме две деца, които и двамата да обожаваме, и така нататък... Отлично знам колко повърхностно звучи всичко това.

— Не съм толкова сигурен. Плана си го бива.

— Мислех си, че го обичам, да не забравяме и този фактор. Но не съм го обичала. — Осъзнавайки това, бе почувствала едновременно облекчение и болка. — Той не разби сърцето ми, а би трябвало да стане така. Прекърши духа ми, което е унизително. Накърни гордостта ми, а това трудно се преглъща. Но не разби сърцето ми, така че в известен смисъл сега разбирам, че и аз съм го използвала.

— Глупости.

Моменталната му реакция и недвусмислено изразеното му мнение я изненадаха.

— Сериозно?

— Сериозно. Той те е ухажвал, сама го каза. Семейството му е било напълно в течение на нещата. Имала си причина да вярваш, че

всичко се развива според онзи план. И си мислела, че го обичаш. Може да си била глупава, но не си го използвала.

Тя се замисли.

— Мисля, че повече ми харесва идеята, че съм го използвала, отколкото, че съм била глупачка.

— И бездруго това е минало.

— Да, така е. Е, ами ти? Имаш двама братя, които са изпитвали романтично увлечение в продължение на години още от деца. Нямах ли някоя детска любов?

— Аз ли? — Идеята леко го развесели. — Не. Оставям това на Оуен и Бек.

— Никакви разбити сърца и покрусени души?

— Камерън Диас. Дори не подозира за съществуването ми. Приемам го много тежко.

Отново я разсмя.

— Имам същия проблем с Брадли Купър. Какво им има на тези хора?

— Нямам идея. Ние сме също толкова готини, колкото и те.

— Абсолютно. Освен това ти категорично изглеждаш много поестествен с колан с инструменти, отколкото Брадли. Тези колани също са много секси — обясни тя. — Приличат на кожените колани за пистолети — онези на каубоите от Дивия запад. Когато един мъж носи такъв колан — съвсем естествено — жената знае, че той може да се оправя с всичко.

— Много значение влагаш в един колан с инструменти.

Тя го посочи с пръст.

— Ти харесваш обувките ми.

— Кокилите ли?

— Да, кокилите. Споменавах ги често, което ми подсказва, че са ти направили впечатление. И забелязваш какво правят с краката ми. — Тя протегна единия, завъртя стъпало от глезена. — Хубави крака са. — Наклони глава и се усмихна иронично. — Може и да не са чак толкова дълги като тези на Камерън, но са хубави.

— Самата истина. — Той сграбчи прасеца ѝ и я завъртя към себе си. Когато ръката му почна да се плъзга нагоре, тя се завъртя обратно и бързо скочи от стола.

— Да хапнем. Мислех да сервирам в трапезарията.

Той само се пресегна покрай нея и изключи фурната. После я притисна назад, приближи се.

Не само устните му този път, но също и ръцете му, бързи, нетърпеливи, леко груби. Желанието, което винаги бе стаено съвсем наблизно под повърхността, когато той бе наоколо, сега изскочи на преден план и подкоси коленете ѝ.

Някаква разумна частица от съзнанието ѝ се замисли за нарушеното благоприличие, в случай, че някой от гостите влезеше. Но съвсем не бе достатъчно гласовита и силна, че да заглуши първичния зов.

— Остани тук — нареди той на кучето, което въздъхна и отново се сви под стола.

Хоуп все още тръпнеше цяла, когато той сграбчи ръката ѝ и я задърпа от стаята.

— Райдър...

— Имат си вино, пица и секс. Ще бъде истинско чудо, ако излязат преди сутринта. — Спря за секунда пред офиса ѝ. Не и в „Маргарет и Пърси“, реши той, не и с онези двойни легла. — Не става тук долу. Ще ни е нужно по-голямо легло.

— Не мога просто...

— Да се обзаложим ли?

Не и в нейния апартамент. Проклет да е, ако я влачи чак до третия етаж. Грабна ключа за „Титания и Оберон“, издърпа я навън и я затегли към стълбите.

— Ами ако им трябва нещо...

— Имат всичко, което им е нужно. Време е и ние да го получим.

Завъртя я на стъпалата, притисна гърба ѝ към стената и я зацелува, докато дори и самата идея за възражение заизглежда не просто невъзможна, но и абсурдна.

Ако не я вземеше, и то още сега, тя направо щеше да се пръсне. И тогава изобщо нямаше да има управител на хотела.

— Побързай — успя да прошепне тя и започна да го тегли нагоре.

Задъхана не само от тичането по стъпалата до горния етаж, тя се притискаше към него, когато стигнаха. Сега нейните ръце бързаха и покоряваха, плъзгаха се по хълбоците му и нагоре по гърба, докато двамата със залитане се придвижваха към вратата.

— Бързо, бързо, бързо. — Повтаряше го като мантра и впи зъби в рамото му, докато той се мъчеше с ключа.

Ръката му трепереше. Би го сметнал за унизително, ако изобщо можеше да мисли. Можеше единствено да желае и да желае. Когато ключът най-сетне пасна на бравата, той я избута в стаята и едва успя да съобрази да заключи след тях, преди двамата да се хвърлят в леглото, под балдахина на горската беседка.

— Остани с кокилите — нареди той.

Тя успя да се засмее, преди да го задърпа към себе си. Смехът ѝ премина в доволно изпъшкване, когато той рязко смъкна тънката рокля чак до кръста ѝ.

Устните му, ръцете му, тежестта му и уханието му. Всичко, което искаше, което толкова отчаяно копнееше да има. Желаяше да усети проникването му, здраво и силно, до полуда, вътре в себе си повече, отколкото искаше да диша.

— Да. Да. — Извърна лице към шията му. — Всичко, каквото и да е, навсякъде.

Мощната приливна вълна я заля напълно, гръмовно я понесе със себе си. Най-последно. Страстта, удоволствието, мигновените пристъпи на паника и лудост. Корави ръце върху тялото ѝ; жадуващи устни върху гърдата ѝ. Превземаща, поглъщаща, унищожителна.

Още. Още. Още.

Той усещаше ръцете ѝ върху колана си, ровеха, дърпаха, както и горещия ѝ дъх върху шията си, до ухото си. Всичко се сля в едно, усещането за нея — гладка като коприна и мека като вода, гореща като лава. Гласът ѝ се извиси във вик на освобождение, когато повдигна рязко роклята ѝ и я намери. Движение, всичко бе движение, бедрата ѝ, ръцете, краката.

Устните ѝ намериха неговите, впиха се жадно в тях, когато ханшът ѝ се надигна, отърка се в него. Кинжалите на нуждата пронизаха цялото му тяло, когато тя смъкна джинсите му и го обгърна с длан.

А краката ѝ се сключиха около кръста му. Двамата се сляха в някаква лудост, изтъкана от устрем и отчаяние, която водеше до удоволствие, пронизващо като остър нож.

Тя остана вкопчена в него, докато тялото ѝ потръпваше, докато сладостните тръпки на оргазма продължаваха да я държат в плен и да

пулсират в нея. После ръцете ѝ немощно се отпуснаха. Изтощен, той падна отгоре ѝ и остана да лежи така, в очакване тялото и умът му да осъществят връзка помежду си.

Тя го беше... изпепелила, осъзна той. А това му беше за пръв път.

Осъзнаваше бегло, че още е с ботушите и че джинсите му са някъде около глезените, докато роклята ѝ е събрана на мека купчинка около талията ѝ.

Не беше си го представял точно така. И далеч не бе очаквал подобно нещо от нея.

Най-накрая тя успя да пророни нещо между стенание и въздишка.

— Господи. Господи. Благодаря ти.

— Молиш ли се, или ми благодариш?

— И двете.

Той успя да се търколи встрани от нея, така че продължиха да лежат един до друг, както си бяха полуоблечени все още, замаяни и напълно задоволени.

— Малко бързах — обади се тя.

— На мен ли го казваш!

Тя отново въздъхна и затвори очи.

— Бях насред пустинята по отношение на секса. Мина повече от година.

— Година? Господи, късмет е, че съм жив.

Дълбоко в гърлото ѝ се надигна смях.

— Повярвай ми, точно така си е. Не мога да повярвам, че похарчих толкова пари за ново бельо. Никой от двама ни не го оцени.

Не, каза си мислено той, нищо подобно не бе очаквал от нея. Във всяко отношение бе безкрайно по-хубаво.

— Носеше ли бельо?

— Видя ли? Още съм с него. Просто не е на мястото, където следва да бъде.

Все така проснат по гръб, той се пресегна, слезе по-надолу, погали с пръсти дантеления сутиен, който бе събран на топка заедно с роклята около кръста ѝ.

— Можеш да го сложиш пак на мястото му. Така ще мога да го оценя по-късно, преди да го сваля от теб. Другия път ще бъдем чисто

голи.

— Нямам нищо против голотата. Ти имаш страхотно тяло, но... ами, малко бързах и...

Тя обърна глава, загледа се в профила му — чертите му бяха рязко изсечени и мъжествени. След миг и той завъртя глава, така че впериха очи един в друг.

Толкова бе красива, помисли си той. Би трябвало да е противозаконно да изглеждаш толкова добре. Човек не можеше да разсъждава трезво.

— Сигурно изглеждаме нелепо — измърмори тя.

— Не гледай.

— Няма, ако и ти не гледаш. Гладен ли си?

— Това е подвеждащ въпрос, предвид обстоятелствата.

Тя се усмихна, докато оправяше сутиена си.

— Защо не слезем да хапнем, да се престорим, че сме цивилизовани възрастни.

— Прекалено е късно за втората част.

— Никога не е късно да бъдеш цивилизован.

— Започваш да мислиш за младежите в „Уесли и Лютиче“.

— Ейвъри ни е приготвила превъзходна вечеря и трябва да я изядем. А така ще имам възможността да бъда на разположение в случай на нужда. После бихме могли да се качим с виното — стига да е останало такова — обратно тук. Ще можеш да оцениш по достойнство новото ми бельо.

— Чудесен план. — Надигна се колкото да си вдигне боксерките, после и джинсите. — И може би следващия път ще успея да си сваля ботушите, преди да ми се нахвърлиш.

Тя оправи роклята си с грациозно извиване на тялото и се усмихна.

— Не мога да обещаая.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Райдър не можеше точно да определи положението с Хоуп. Не излизаха на срещи. Не бяха просто приятели. Не бяха точно и „двойка“, както би се изразила леля му Каролий.

Но от какъвто и ъгъл да погледнеш на ситуацията, определено му харесваше.

Може би имаше и някои странни аспекти, като например това, че той паркираше пикапа си зад „Веста“ или близо до строителния обект на фитнес центъра, вместо точно зад хотела.

Не че някой не би могъл да се досети какво става, стига да обърне малко внимание. А някой винаги обръщаше внимание. И все пак не му се струваше редно да натрапва отношенията им.

Вероятно беше и доста странно, че се качва до третия етаж по външното стълбище откъм двора и така влиза в сградата.

Някои вечери чуваше гласове от долния етаж и просто влизаше заедно с Глупчо в апартамента ѝ, докато тя приключеше със задълженията си за деня.

Сигурно проявяваше и по-голям интерес към случващото се в хотела, отколкото бе очаквал, но сега прекарваше повече време там, отколкото бе възнамерявал, така че бе съвсем естествено.

А цялата организация на хотела му се изглеждаше като доста добре смазана машина. Което не бе изненадващо, тъй като в много отношения тя бе същата като Оуен, само че с пола.

Тя си изпращаше сама имейли, докато обикаляше на проверка из стаите с телефона си, използвайки го да изпрати бележки в пощата си, които после превръщаше в отделни списъци на компютъра си. Нови батерии за дистанционното в „Ник и Нора“, още тоалетна хартия в „Уесли и Лютиче“, нови папки за предлаганите услуги или менюта, или крушки, или каквото и да било. Предполагаше, че това ѝ спестява разкарване напред-назад, тъй като ѝ се налагаше да се качва безброй пъти на ден по стълбите — да зареди още кафе в библиотеката, да донесе вино, безалкохолни напитки, вода от склада в мазето.

Тя направо живееше за тези проклети списъци, според него. И както и брат му, бе голям любител на лепящите се листчета.

Неизменно намираше няколко такива винаги, когато се озовеше в апартамента ѝ, докато тя бе заета с гостите. „Бирата е в хладилника“ — бележка, залепена на вратата на хладилника, сякаш не можеше да го отвори и сам да я види. „Има останали спагети във фурната“ — залепено листче на същата тази фурна, сякаш отново не можеше да надзърне вътре.

Но трябваше да признае, че беше мило от нейна страна да проявява загриженост.

Предполагаше, че просто бе очаквал тя да е силно дисциплинирана и скована — да живее по строг график, съдейки по списъците ѝ и бележките. Но тя проявяваше гъвкавост, при това голяма, когато се налагаше, отстъпваше за едно, променяше плана си, приемаше нещата или просто ги подминаваше.

Охотно признаваше, че бе очаквал тя да започне да определя правила или да предявява претенции към... ситуацията им. Вместо това тя просто я приемаше — и приемаше него доволно често, мислеше си той, докато монтираше поредния прозорец на фитнес центъра.

Докато си мислеше за нея, тя излезе, за да помогне на хората от почистващата фирма да пренесат и натоварят огромен куп спално бельо и кърпи.

Изглеждаше толкова свежа и красива. Вече я бе виждал разрошена — и сам бе допринасял често за това — но пак успяваше да сграбчи един мъж за гърлото и да го остави без дъх.

Тя се обърна, когато някой излезе откъм фойето. Хотелът, както знаеше, бе пълен за празничния уикенд по случай Четвърти юли. Не можеше да я чуе, но я видя как се смее и посвещава цялото си внимание на трите жени, които излязоха.

— Проблем ли има с прозореца?

— Хм? — Озърна се и забеляза Бекет да застава зад рамото му.

— О, да, чудесна гледка. Клеър каза, че има настанени шестнайсет души за целия уикенд.

— Нали е празник — отвърна Райдър и продължи да се занимава с прозореца.

— Да, момчетата нямат търпение да идат в парка утре. Ще излезем рано, за да могат да хапнат и да изразходват малко енергия, преди да почнат фойерверките. И можем да запазим достатъчно място за всички. Много жалко, че Хоуп не може да е с нас.

— Ще може да види фойерверките от най-горната веранда на хотела. — Но наистина беше жалко, призна си той. Не можеше да се сети за последния път, когато е бил на този празник, без да има жена до себе си. Не че не би могъл да покани някоя — технически погледнато. — Нямах ли нищо за вършене? — попита Райдър брат си.

— Свърших го. Ти монтираш последния прозорец. Майсторите поставят керемидите на покрива; изглеждат страхотно, между другото. Оуен ми прати съобщение от „Мактий“. Стоманата е на път за насам. Явно ще видим онези стоманени греди още днес.

— Мястото ще е пълно с подизпълнители другата седмица. — Приключил със задачата си, Райдър отстъпи крачка назад от прозореца. — Ти ще стоиш с мама, докато избира стила и цвета на парапетите за този обект.

— Защо трябва да съм аз?

— Защото пръв се сетих да кажа. — Погледна часовника си. Наближаваше обяд, така че можеше да прекъснат за почивка, но не му се искаше да напуска обекта, когато чакаха доставка. — Можеш да идеш и да вземеш нещо за обяд и за двама ни.

— Така ли?

— Имам да върша много неща и не мога да изляза, а искам да прегледаме заедно с теб някои неща по чертежите.

Бекет стисна зъби.

— Имаш предвид промени.

— Не се напрягай толкова, сладурче. Просто някои леки корекции, някои пояснения. Щом ще вдигаме основния скелет на това място, искам да уточним окончателно осветлението.

— Ще го направим сега. Ще се обадя по телефона за обяда. Какво искаш?

— Храна. — Един от работниците му махна и Райдър остави брат си да решава сам.

Използваха един от задните ъгли, който впоследствие щеше да приюти тренажорите и бягащите пътечки, за да разнищят чертежите. Райдър винаги искаше промени, както Бекет отлично знаеше, но пък и

Райдър разбираше, че брат му бе категорично против, само ако те объркваха цялостната визия или бяха неизпълними от архитектурна гледна точка.

— Ще дам на мама списък — започна Бекет. — Броя на лампите, вида им, в кои зони са. Тя знае какъв стил желае.

— Не й позволявай да поръча нищо, докато не провериш мощността им.

— Това не ни е първият танц заедно, Рай. — Той извади телефона си, който вибрираше. — Оуен е в двора на хотела с храна.

— Какво прави там?

— Ако искаш да ядеш, да идем да видим.

Искаше да хапне, а и щеше да е на една ръка разстояние, ако пристигнеше стоманата. А тъй като плановете бяха запечатани в ума му, не се нуждаеше от чертежите, за да торМОЗИ Бекет с тях.

— Относно подовите настилки от бамбук — подхвана той, докато излизаха.

— Мама е твърдо „за“ бамбука, както и аз, държа да отбележа. Изобщо не подхващай темата.

— Ще спестим време и пари, а и ще изглежда добре, ако просто поставим навсякъде от настилката за спортни зали.

— Ще изглежда скучно и обикновено. Бамбукът ще придаде на интериорните стълби и коридорите вид на учебна зала.

— Стъпалата ще са истински трън в задника, ако се налага да използваме дърво за тях.

— Няма мърдане — увери го Бекет. — И можеш да си заложиш задника, колкото и да те боли, че мама няма да се откаже.

Влязоха в двора на хотела, където Оуен седеше на една маса под шарен чадър с три картонени кутии за доставка на храна и купчина документи пред себе си.

— Хоуп ме хвана, докато минавах, и каза да седнем и да хапнем тук. Хубаво е.

— Аз какво ще ям? — Райдър вдигна капака на кутията и кимна доволен от вида на тостер-сандвича и пържените картопки. — Става.

— Преглеждах системата за нанасяне на боя върху външните стени на фитнес центъра. Процесът е дълъг, с много етапи, за да може тези бетонни тухли да заприличат на каквото и да е друго, освен бетон.

— Не започвай и ти — предупреди го Бекет и грабна своя сандвич. — Няма начин просто да мацнем някаква боя и да приключим с въпроса. Пак ще е грозна картинка.

— Вече не е чак толкова — изтъкна Райдър. — Но съм на твоя страна по този въпрос.

— Кой е казал, че аз не съм? — Оуен протегна краката си и разкърши врат. — Казвам само, че можем да го направим, но е добре да наемем подизпълнител, който си разбира от работата. На нас ще ни отнеме прекалено дълго време, а и има доста голяма вероятност да объркаме нещо.

Преди Райдър да успее да възрази каквото и да било, Хоуп се появи с табла в ръце. Голяма кана, чаши и чинийка с курабийки.

— Студен чай — предложи им тя. — Има и още вътре. Кълна се, че щом календарът оповести началото на юли, градусите скочиха изведнъж. Очаква се температурата да стигне до четиридесет градуса в неделя.

— Благодаря. Нямаше нужда да мислиш и за нас — обади се Оуен. — Ейвъри ми каза, че си затрупана с работа този уикенд.

— Господи, и още как. Точно сега всички гости са заети с нещо извън хотела, така че имам минутка. Има голям интерес към фитнес центъра и новия ресторант. Всички искат да знаят датите на откриване.

— Всички ще трябва да почакаат — измърмори Райдър.

— Казвам им да следят страницата ни във Фейсбук и интернет сайта ни. Само ми се обадете, ако искате още нещо.

Райдър изгълта половин чаша студен чай, когато тя влезе обратно вътре.

— Веднага се връщам — каза той и я последва.

— Знае ли, че е затънал до шия? — зачуди се Оуен.

— Рай? Не, за бога.

— Въпросът беше реторичен. Средата на август за „Мактий“ — добави Оуен с пълна уста. — Работата върви добре и макар да знам какво е мнението на Рай за крайните срокове, мисля, че няма да има проблем. Предполагам, че на него ще му е нужно също толкова време, за да разбере, че е хлътнал здраво.

Хоуп тъкмо щеше да влезе в офиса си, когато чу отварянето и затварянето на вратата. Върна се обратно към кухнята и се усмихна, когато забеляза Райдър.

— Казах на Оуен, че може да хапнете вътре, където е хладно. Ако искаш, мога да...

Той я сграбчи — май винаги я сграбчваше, сякаш за да не би тя да избяга. А целувката му бе гореща като юлското слънце.

— Само исках да направя това — каза ѝ той. — Сега вече няма да съм толкова разсеян.

— Странно, на мен ми действа точно по обратния начин.

— Е, всички са някъде навън, така че...

— Не. — Тя се засмя, леко го бутна назад. — Привлекателна мисъл, но не. Затрупана съм с работа.

— Каролий...

— В момента ѝ вадят нерв на зъба.

Потръпването му бе инстинктивно и напълно искрено.

— Не знаех.

— Отиде тази сутрин, само защото я принудих. Щеше просто да гълта болкоуспокояващи и да стиска до понеделник. Лори от книжарницата ще дойде да ми помогне малко по-късно.

— Имаш ли нужда от помощ преди това? Мога да мина и без Бек.

— Не, ще се оправя.

Сега вече имаше представа какво включват ежедневните ѝ задължения — а уикенд с шестнайсет гости означаваше, че няма да ѝ остане и секунда свободна.

— Сигурно ще ти се отрази добре ваканция или дълъг уикенд.

— Мисля, че ще имам няколко свободни от резервации дни през септември. Възнамерявам да лентяйствам.

— Резервирай датите. Мама няма да има нищо против.

— Ще помисля за това. — Тя махна с ръка, когато чу телефона в офиса си. — Но сме доста популярни.

— Резервирай ги — повтори той и я остави да работи.

Райдър се тръшна на стола и грабна сандвича.

— Каролий е на зъболекар, за да ѝ извадят нерв, а ние претоварваме с работа управителя на хотела.

— Можеш да я наричаш Хоуп — подкани го Оуен. — Вече спиш с нея.

— Вадене на нерв? — Също като брат си, и Бекет потръпна. — Хоуп има ли нужда от помощ?

— Не знам. Не съм специалист в тази област. Но когато няма гости в хотела, тя върши куп неща, за да е готова за посрещането на гости, или се занимава с маркетинг и такива глупости. Все едно. Нужно ѝ е малко време за почивка.

— Да не би да има и елемент на личен интерес в предложението ти? — подкачи го Оуен.

— Сексът не е проблем. Ако обаче се съсипе от работа, здравата ще загазим.

— Добре, имаш право. Освен това никой от нас не иска тя да се преуморява. Така че...

Оуен млъкна, когато тя изскочи навън.

— Получих документите — обяви тя. — Братовчедка ми удържа на думата си. Има цял куп. Не знам кога ще мога да стигна до тях, но...

— Препрати ми ги — каза Оуен. — Ще започна да ги преглеждам един по един.

— Ще ти ги пратя и ще се помъча да намеря време и аз да ги преровя. Мисля, че имаме напредък. — Неволно сложи ръка върху рамото на Райдър, докато говореше. — Искан ми се да вярвам, че ще намерим нещо.

— Защо не седнеш за минутка? — Преди да успее да отвърне каквото и да било, Райдър просто я дръпна върху коленете си. Когато тя се опита да се измъкне, той се ухили на братята си и заздрави хватката си. — Това накърнява достойнството ѝ.

— Достойнството ми остава ненакърнено. Потен си.

— Горещо е. Хапни малко картофки.

— Преди малко хапнах кисело мляко, така че...

— Значи, определено имаш нужда от пържени картофки.

Пределно ѝ беше ясно, че той ще продължи да я държи прикована в скута си, докато не го послуша. Взе си картофче от кутията му.

— Готово. Сега...

— Преглътни го. — Той взе чашата си и я сложи в ръката ѝ.

— Добре, добре. — Отпи и отново остави чашата на масата.

— Рай тъкмо казваше, че малко помощ няма да ти е излишна — подхвана Оуен.

Гърбът ѝ се скова като дъска.

— Имало ли е оплаквания?

— Не, но...

— Аз оплаквала ли съм се? Не — отговори тя на въпроса си. — Знам с какво мога да се справя и с какво не. Запомни го добре — каза тя на Райдър, при което забодя пръст в корема му и скочи на крака. — Трябва да се връщам на работа.

— Имаш отвратително голяма уста, Оуен.

— Ти нали каза, че тя...

— Отвратително голяма уста. Ето я и доставката на стомана. — Взе сандвича си и тръгна нататък.

— Определено е хлътнал — отбеляза Бекет.

— Той беше този, който каза, че тя е претоварена.

— Да, защото той е хлътнал по нея.

Изпрати ѝ цветя. Райдър винаги се бе ръководил от теорията, че ако една жена е ядосана, независимо от причината или чия е вината, мъжът трябва да ѝ изпрати цветя. В повечето случаи това изглаждаше отношенията. После забрави за това, затънал в тежката работа на обекта, докато не дойде време да заключи вратите вечерта и тя не се появи.

— Цветята са много красиви. Благодаря ти.

— Моля.

— Имам само минутка, което не значи, че съм претоварена. Просто означава, че работя.

Проклет да е Оуен, помисли си той.

— Добре.

— Не искам да говориш пред семейството си, че не мога да се справя с работата си.

— Не съм го казал.

— Ако имам нужда от помощ, ще говоря с Джъстин. Мога сама да се грижа за интересите си.

— Ясно.

Човек винаги можеше да се надява, че с това ще се приключи, но както бе и очаквал, тя — като повечето жени — продължи да дълбае.

— Райдър, оценявам загрижеността ти. Много мило от твоя страна, не съм го очаквала. Понякога има доста стрес и напрежение в работата ми. Сигурна съм, че и при теб е така.

— Няма да споря за това.

— Вероятно добре би ти се отразила една ваканция, дълъг уикенд или нещо такова.

Той се засмя, когато чу да повтаря собствените му думи към нея.

— Да, вероятно. Само че аз ще почивам следващите два дни.

— И колко време ще прекараш в цеха или в обмисляне на плана за работата за следващата седмица, или ще обсъждаш ремонта с майка си?

Тук го хвана натясно.

— Известно време.

Глупчо се довлече отнякъде и побутна с нос ръката ѝ.

— Той си мисли, че съм ти ядосана. Не съм.

— Хубаво е да го знам.

Тя пристъпи по-близо и го целуна по бузата.

— Сигурно би могъл да дойдеш след фойерверките утре.

— Сигурно.

— Значи, ще те видя утре.

— Хей — извика той след нея. — Искаш ли да идем на кино? Не тази вечер — добави той, забелязал учуденото ѝ изражение. — Другата седмица, когато имаш свободна вечер.

— О... Бих могла да уредя нещата. Разбира се. Много бих искала.

— Уреди го тогава. Само ми кажи кога.

— Добре. — Тя се усмихна, но погледът ѝ остана озадачен. — Купуваш ли билет и за кучето си?

— Бих купувал, но не го пускат да влиза.

— Имаш ли DVD у вас?

— Разбира се.

— Микровълнова?

— Как иначе ще готвя?

— Тогава защо да не дойда у вас? Можем да гледаме филм там — и тримата.

Бе негов ред да се озадачи.

— Добре. Ако така искаш.

— В сряда вечер?

— Чудесно. Искаш ли вечеря?

— Не и ако ще готвиш в микровълновата.

— Мога да метна нещо на скарата.

— Тогава да. Ще дойда към шест, ще ти помогна. Трябва да се връщам. Лори е сама.

— До скоро.

Райдър напъха ръце в джобовете, загледан в нея, докато се отдалечаваше.

— Всеки път, щом си помисля, че съм я разбрал — сподели той с Глупчо, — се оказва, че не е така.

На другата вечер, докато слънцето слизаше към хоризонта, Райдър даде втората половина от втория си огромен сандвич на Мърфи.

— Ти си бездънна яма.

— Вкусни са. А и сладоледът е свършил.

— Това трябва да се наказва от закона.

— Можем да ги пратим в затвора. — Ухилен и с омазани от сандвича ръце, Мърфи се покатери в скута на Райдър.

— Мама каза, че може да минем през сладоледения салон, ако още е отворено, когато стигнем там. Искаш ли да дойдеш?

Гореща юлска вечер. Сладолед.

— Може би.

— Мама каза, че Хоуп не може да дойде, защото трябва да работи. — Мърфи направо погълна сандвича и се зае да ближе соса от дланите си. — Хоуп гадже ли ти е?

— Не. — Такава ли беше? Господи.

— Защо? Много е хубава и почти винаги има курабийки.

Като се замисли човек, каза си Райдър, комбинацията бе също толкова апетитна, колкото и сладоледът в топла юлска вечер.

— Отлични аргументи.

— Моето гадже е хубаво. Казва се Индия.

Господи, хлапето направо щеше да го умори.

— Що за име е Индия?

— Ами името на Индия. Има сини очи и харесва Капитан Америка. — Дръпна главата на Райдър надолу и прошепна. — Аз я целунах по устата. Беше хубаво. Ти целуваш Хоуп по устата, значи ти е гадже.

— Ще целуна и теб по устата след малко, ако само така ще я затвориш.

Гърленият смях на Мърфи накара и Райдър да се усмихне.

— Скоро ще почнат, нали? Нали?

— Веднага щом се стъмни.

— Много бавно се стъмва, освен когато не ти се иска.

— Много си мъдър, млади братко джедай.

— Ще си поиграя със светлинния меч. — Смъкна се от коленете на Райдър, грабна светещата играчка, която Бекет му беше купил, и я размаха във въздуха.

Братята му мигновено атакуваха.

— Ти беше същият — каза му Джъстин.

— Като кого точно?

— И тримата. Защо не идеш до хотела? Можеш да гледаш фойерверките оттам.

Райдър се изтегна на сгъваемия си стол.

— Семейна традиция на Монтгомъри.

— Давам ти позволение.

Той сложи длан върху нейната.

— Няма нужда. Тя е заета.

— Лиъм! Ако не престанеш, ще ти взема това нещо.

Джъстин погледна към Клеър и въздъхна.

— А това някога бях аз. Всичко отминава, Райдър. — Тя извъртя дланта си под неговата, постави другата си върху рамото на Уили Би, който седеше до нея с Тайрън в скута. — Струва си да грабнеш това, което е хубаво и точно за теб, докато можеш.

— Не ми казвай, че си купила още нещо.

— Знаеш за какво говоря. Започва — прошепна тя, докато една ракета оставяше диря от искри в небето. — Няма нищо по-хубаво от началото на нещо голямо.

От верандата на хотела Хоуп гледаше как небето избухва в светлина. Около нея гостите аплодираха, възкликаваха и се възхищаваха гласно. Бе направила коктейли „Маргарита“ по тяхно желание и сама се бе насладила на един, докато гледаше цветното светлинно шоу.

И си мислеше за Райдър, седнал в парка със семейството си.

Цвета, замисли се тя. Каква изненада. Обичаше изненадите, но също така обичаше и да знае какво означават. В този случай — извинение, заключи тя. Макар да не бе нужно такова.

А после и това с киното. Откъде му бе хрумнало? Бе дошло като гръм от ясно небе, доколкото тя можеше да прецени.

Глупави мисли, каза си тя. Киното си беше просто кино.

Но той за първи път предлагаше да идат някъде — да излязат на среща? — откакто бяха започнали да спят заедно.

Нима сега щяха да излизат на срещи? Срещите бяха съвсем различно нещо от това, да спиш с някого. Те си имаха определена структура и един вид правила — съвсем условно казано, в зависимост от хората, но все пак правила и структура.

Трябваше ли сега да почне да мисли за такива неща?

И защо усложняваше нещо, което бе съвсем просто? Двамата се наслаждаваха един на друг в леглото, а бонусът бе, че се харесваха и се наслаждаваха на компанията си и извън него.

А и двамата бяха разумни и честни зрели хора с натоварен график.

Наслади се на мига, нареди си тя сама. Наслади се на фойерверките.

Една ръка обхвана нейната, затова тя се обърна. Никой не я докосваше, всички бяха вперили очи в небето.

— Добре, Лизи — измърмори тя. — Ще им се наслаждаваме заедно.

Когато отекна и последният залп, тя слезе долу, за да приготви нова партида напитки. Това, че гостите ѝ се радваха на празничния си престой тук, ѝ носеше огромно удоволствие, както и фактът, че още обсъждаха шоуто, чувствата си и местния колорит.

Беше ѝ приятно също, че Лизи търсеше компанията ѝ.

Извади още чипс и доматен сос, подреди в чиния красивите миникексчета с американското знаме отгоре, които бе купила от пекарната. Остави няколко на плота за онези гости, които щяха да слязат долу, и взе другите върху таблата, за да ги поднесе на хората, които искаха да останат още малко навън в лятната нощ.

Качи таблата горе. Малко късно се сети, че Райдър може да иска да хапне нещичко, когато се отбие. Измъкна се от компанията и отново

слезе, за да вземе още кексчета. Вече имаше бира в личния си хладилник.

А това какво означаваше?

Просто, че често е в компанията на мъж, който я предпочита пред виното, отговори си тя сама, докато отново се качваше по стъпалата.

И спря рязко, когато Райдър се появи откъм третия етаж.

— Не знаех, че си тук.

— Оставих Глупчо в твоя апартамент. Децата го изтощиха. Ти ли ги направи?

— Не, пекарната...

Той грабна две и излапа първото наведнъж.

— Хубави са.

— Да, така е. Тъкмо ги качвах горе, в случай че успееш да минеш и искаш да хапнеш.

— Отлична идея. Искам. — Изяде и второто, после протегна нещо като пластмасов жезъл със звезда на върха. — Взех ти подарък.

— Ти... Какво е това?

— На какво ти прилича? Магически жезъл или вълшебна пръчица. В парка продават разни светеци играчки. Момчетата получиха светлинни мечове и лъчеви пистолети. Това е момичешко.

— Момичешко е.

— Забавно е. — Натисна две копчета и подаръкът запя и заблещука.

Засмяна, тя грабна пръчицата и леко я размаха във въздуха.

— Прав си. Забавно е. Благодаря.

— Видя ли шоуто?

— Да, беше страхотно. Хапнахме чипс с доматиен сос и пихме маргарити на верандата.

— Да не би днес да е националният празник на Мексико?

— Гостите винаги са прави. А и коктейлите бяха превъзходни. Искаш ли да дойдеш навън да изпиеш един?

— Наистина не. Днес вече преизпълних капацитета си за срещи с хора. В парка беше пълно с тях.

— Ето. Взemi кексчетата. Ще се кача веднага щом мога.

— Трябва ли да ти оставя някое от тези?

— Да.

— Винаги има уловка.

— Бирата е в хладилника — каза тя и отиде при гостите си.

Много по-късно, отколкото се бе надявала, двамата сътвориха свои собствени фойерверки. След прекалено кратък сън тя се измъкна от леглото, за да приготви закуската заедно с Каролий. Докато успее да открадне минутка, за да се качи отново горе, той и кучето му си бяха тръгнали.

Ето? Просто. Съвсем праволинейно.

После взе глупавата пръчица, включи я.

И усети как сърцето ѝ се разтапя — дори повече, осъзна тя, отколкото от цветята.

Остави я отново, за да слезе и да започне с подреждането на хотела си след дългия уикенд.

Докато мъкнеше торби със спално бельо към пералното помещение, където щяха да останат, докато от фирмата за почистване дойдат да ги вземат, Ейвъри надникна вътре.

— Дай си почивка.

— Някога знаех какво значи тази дума. Какво те води насам?

— Идвам да те отвлека. Ела да видиш новото ми заведение. Не си идвала от близо седмица.

— Искаше ми се, но...

— Знам. Вече всички са заминали. Почини си малко.

— Трябва да проверя всички стаи, както и да поръчам още припаси. Очаквам и една двойка да пристигне по-късно.

— Това е за по-късно. Хайде. Клеър ще дойде. Трябваше първо да провери нещо в книжарницата. Можеш да отделиш дващсет минути.

— Права си. И ще ми се отрази добре. Нека само да кажа на Каролий.

— Вече ѝ казах. — Ейвъри я сграбчи за ръката. — Ела да ти се похваля.

— Видях табелата. Страхотна е. Очарователна, мила и забавна.

— Ще бъде място, изпълнено с чар и забавление, както и с много вкусна храна. — Тя задърпа Хоуп подире си. — Оуен казва, че ще е готово в средата на август, и аз съм толкова развълнувана — но както вървят нещата, може да стане и по-скоро. Имам предвид, че те може да

приключат по-рано, така аз ще имам повече време да подготвя всичко и да го подреда перфектно.

— Щеше да имаш поне шестнайсет души в бара в събота вечер, гарантирам ти. Препоръчвам мястото най-горещо.

— Оценявам го. — Докато пресичаха улицата, Ейвъри измъкна ключовете си. — Пригответи се да онемееш.

— Готова съм.

Ейвъри отвори вратата със замах.

Старите тъмни плочки ги нямаше. Вместо тях на пода имаше паркет, солиден и топъл на цвят, покрит с множество предпазни платна и картони, но Хоуп можеше да види достатъчно от него, за да бъде впечатлена. От тавана грееше кована мед, а стените бяха гладки, с положена основа за боя и готови за финалния етап.

— Ейвъри, ще бъде дори по-хубаво, отколкото си го представях.

— Още нищо не си видяла. Сложиха плочките в баните.

Тя не спря да тегли Хоуп насам и натам да ѝ покаже плочките, новите стени в кухнята, после я поведе към помещението за бара през вече оформената с дървена обшивка арка.

— О, реставрирали са ламперията. Разкошна е!

— Нали? — Ейвъри погали с пръсти гладкото дърво. — Това бе най-хубавата изненада, а виж и тухлената ми стена — съвсем подходяща е. Ще боядисат, ще сложат осветлението, кранчетата и другите принадлежности в баните, в кухнята... после ще монтират бара. Сигурно ще се разплача, когато докарат и него.

— Аз ще ти осигуря носни кърпички. О, ето я и Клеър. Погледни само подиума; децата помогнаха за направата му. Аз мога да се разплача още сега. Скъпа — каза тя, когато погледна по-внимателно Клеър, — добре ли си? Малко си прежълтяла.

— Юли е — напомни ѝ Клеър и отпи няколко малки глътки от бутилката си с вода. — И нося близнаци.

— Има една табуретка в кухнята. Стой тук и не мърдай.

— Добре съм — продължи Клеър, но Ейвъри вече бе хукнала. — Но бих могла да поседна.

— Не бива да излизаш навън в тази жега.

— Няма да се бавя. Но бременна или не, трябва да живея. Бекет се занимава с момчетата, кучетата и суперготината пръскачка за градината.

— Удари джакпота с него.

— И го знам. — Не тръгна да спори с Ейвъри, когато тя се върна с табуретка, а просто седна. — Благодаря. Тук наистина изглежда много добре, Ейвъри. Всичко се подрежда. Точно както си го представяше.

— И дори по-добре. Отзад има един вентилатор. Ще ида да го донеса.

— Ейвъри, престани. Добре съм. Тук е доста по-хладно, отколкото навън. Просто леко ми прилоша. Вече мина.

— Ще те изпратя до колата ти, когато си тръгнеш, и ако не си напълно добре, ще те закарам до вас.

— Става. Сега се успокой. Има още много летни дни, които трябва да преживея. И не казвай нищо на Бекет. Сериозно говоря. — Клеър подкрепи думите си с вдигнат пръст. — Той не е минавал през това досега. Аз — да. Щях да знам, ако нещо не беше наред с близнаците или мен самата. Просто обикновените радости на бременността в разгара на лятото.

— Умножени по две — добави Хоуп.

— Господи, и още как. Ставам все по-огромна, а ми предстоят още месеци. Ритат — заяви тя, докосвайки с ръка едната страна на корема си, после другата. — Кълна се, че вече се боричкат вътре.

— Трябва да го усетя — едновременно се обадиха Хоуп и Ейвъри.

— Уха. Бам, бам, бам — каза Хоуп.

— Страхотно е, нали? Толкова са енергични. Струва си прилошаването. Е, значи средата на август за твоето първо бебче — обърна се тя към Ейвъри.

— Такава е прогнозата засега. Ще покания на специална вечеря близки, приятели и роднини, вероятно към началото на септември, когато всичко ще е перфектно. Само почакайте.

— Райдър ми изпрати цветя.

Ейвъри примигна.

— Моля?

— Не, извинявай. — Изненадана от самата себе си, Хоуп докосна с пръсти слепоочията си. — Откъде пък дойде това? Само изскочи от устата ми.

— Има ли някакъв проблем в получаването на цветя от мъжа, с когото имаш връзка в момента? — зачуди се Клеър.

— Не. Обичам цветята. Беше мило. Обикновено не е такъв.

— Такъв е, дълбоко в себе си — поправи я Ейвъри.

— Беше извинение най-вече. Задето се бърка в работния ми график.

— О. Мъжете често го правят, когато това обърква сексуалния им живот.

— Не. — Тя поклати глава към Ейвъри, леко се засмя. — Не става дума за това, защото всъщност няма такова нещо. Предполагам, че още наваксам за пропуснатото време, защото съм готова за секс дори и след адски тежък ден. Както и да е, той ми изпрати цветя. Дори не бяхме се карали, не съвсем.

— Изпращането на цветя на жените е неговата стратегия — каза й Ейвъри. — Не го казвам с лошо чувство. Имам предвид, просто той така действа. Майка му обича цветя, затова така е свикнал.

— Значи, е съвсем просто тогава. Но... има и други неща. Искам друго мнение.

— Аз имам мнение. Ейвъри — също.

— Винаги.

— Добре. Когато му благодарих за цветята, той предложи да идем на кино.

— О, мили боже. — Ейвъри леко залитна и се хвана за сърцето. — Ужасно. Какво следва? Да не би да вземе да предложи да излезете на вечеря? Може би дори на театър. Бягай надалеч. Веднага.

— Млъкни. Досега не е предлагал да излизаме, не и така. Стоим си у дома. Вземаме храна за вкъщи или аз приготвям нещо набързо — по-често той просто идва след вечеря. Късно, когато имам гости. И правим секс. Какво означава това с киното? Цветята? И ми купи вълшебна пръчица.

— Какво? — не разбра Клеър.

— Една от онези играчки, които продават в парка, когато има фойерверки. Една такава светеща и пееща, със звезда отгоре.

— Ооо — бе единственият коментар на Ейвъри.

— Да. Много е сладка. Защо ще ми купува вълшебна пръчица?

— Защото е много сладка — предположи Клеър. — А и ти не можа да дойдеш с нас. Мил жест.

— Ето пак тази дума. Не знам какво означава, ако изобщо значи нещо. Ние не излизаме на срещи.

— И още как — възрази Клеър с усмивка, която бе породена от съчувствие и развеселеност. — Не си ли научила вече? Ти имаш връзка с Райдър.

— Не, нямам. Имам предвид, да, защото спим заедно. Но...

— Хората, които спят заедно, спадат към определени категории. — Ейвъри започна да отброява на пръсти. — Еднократна забивка, което не отговаря на случая. Приятели с привилегии, което също не пасва, тъй като вие двамата не бяхте големи приятели преди въпросните привилегии. Плащаш и се забавляваш, което е изключено. Или двама души, които се харесват, загрижени са един за друг и правят секс. Това пасва и се нарича „връзка“. Приеми го.

— *Опитвам* се да го приема. Трябва да разбере какво става, а не съм сигурна, че успявам. Няма да се впускам в тези отношения с големи очаквания. Вече съм го правила.

— Не бива да го сравняваш с Джонатан — посъветва я Клеър.

— Не го правя. Изобщо. Говоря за себе си. Трябва сама да поема известна отговорност за станалото с Джонатан. Бях си изградила очаквания...

— Чакай малко. — Ейвъри вдигна ръка. — Джонатан казвал ли е, че те обича?

— Да.

— Говорил ли е с теб за бъдещето, за евентуално такова?

— Да, говорил е.

— Той е едно лъжливо, долно копеле. Райдър не е. Ако той някога ти каже, че те обича, значи, е самата истина. Казах ти, че познавам жени, с които е излизал. Държи се свободно, не се обвързва — или не го е правил досега — но не лъже, не изневерява и не увърта. Искаш мнението ми? Той има чувства към теб. Държи се почтено, и да, мило. Такъв си е — почтен и мил. Освен това е свадлив и рязък. Има различни страни. Започни да се вглеждаш, ако искаш да го разбереш.

— Поддържам казаното от нея. И — добави Клеър, — ти е купил играчка, защото е мислел за теб. Поканил те е на среща, защото иска да прекарва времето си с теб и да те откъсне малко от работното ти място. Ако ти не мислиш за него или не искаш да прекарваш времето си с него, освен правейки секс, кажи му го ясно.

— Бих го казала. Никога не бих постъпила с някого, както Джонатан с мен. Просто не съм сигурна какво означава всичко това. Може би се тревожа какво би могло да бъде. Не знам. Мислех, че ще е просто.

— Никога не е. — Ейвъри обгърна с ръка талията ѝ. — Не би трябвало. Защото, когато си с някого, трябва да е достатъчно важно, за да бъде поне малко сложно. Ще ходите ли на кино?

— Всъщност аз предложих да вечеряме и да гледаме филм у тях. Може би не биваше.

— Престани да подлагаш на съмнение него и себе си. — Клеър се изправи. — Наслаждавай му се и се забавлявай. Остави нещата сами да се случват.

— Не ме бива в това.

— Опитай. Може да те бива повече, отколкото мислиш.

— Ако сбъркам, ще обвиня теб. Трябва да се връщам. Ейвъри, много ми харесва тук.

— И на мен. Хайде, Клеър. Ще те изпратя до колата и тогава ще преценя как си.

Разделиха се отвън. Клеър хвана ръката на Ейвъри, докато пресичаха главната улица.

— Тя е хлътнала по него.

— О, да, така е. С теб знаем, че не може да устоиш дълго на един Монтгомъри.

— Купил ѝ е вълшебна пръчица, Ейвъри. Бих казала, че увлечението е взаимно.

— Ще бъде забавно да гледаме отстрани.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След дълъг и адски горещ ден, който включваше сблъсък с инспектор, когото му се бе искало да удужи с ластично въже, инцидент с един от най-сериозните му работници, когото се бе наложило да откарат в Спешна помощ за дванайсет шева, както и една объркана доставка на материали, Райдър се чудеше защо просто не приключи деня си с бира и огромна пица за вкъщи, докато се размотава наоколо по боксерки.

Но уговорката си бе уговорка, така че взе бърз душ и отдели време да се обръсне.

Сети се да оправи и леглото, което рядко му се случваше. После вдигна очи към тавана и замърмори под нос ругатни, които накараха Глупчо да се сгуши в своето легло, докато Райдър отгърна отново завивките и се зае да маха чаршафите.

Най-малкото, което един мъж можеше да направи, бе да осигури чисти чаршафи, след като планира да вкара жена в леглото си.

Знаеше какви са правилата. А те диктуваха чисти чаршафи, нови кърпи в банята, както и изтъркана до блясък мивка. Жените бяха придирчиви, а жена като Хоуп — след като бе прекарал значително време в апартамента ѝ и лично се бе уверил — бе по-взискателна от другите.

Абсолютно в реда на нещата.

Доволен, че спалнята е в ред, той слезе долу, като прибра разни дреболии, докато минаваше през стайте. Не беше мърляч, каза си той. А и си имаше Бетс, която идваше да почиства къщата през седмица. Но заради работата, както и заради времето, прекарано с Хоуп, наоколо бе малко разхвърляно.

Обиколи долния етаж и се отправи към кухнята, като пътьом метна събраните дрехи и вещи в сервизното помещение, за да се оправи с тях по-късно. Никакъв проблем с кухнята, замислено отбеляза той. Винаги я поддържаше в идеален вид, защото, ако майка му се отбиеше — както правеше — нямаше да каже и думичка. О, не.

Нямаше и нужда, след като можеше да му отпрати онзи поглед, ако завари мръсни чинии или боклук и бутилки навсякъде.

Извади бутилката каберне, която бе купил, взе една чаша. После отново изруга под нос и взе още една. Нямаше нищо против виното, а и бе по-приятно, когато го споделяше с нея.

Знаеше проклетите правила.

Имаше горе-долу чиста къща. Вино и прилични чаши за него. Имаше пържоли. Той не готвеше. Печеше на скара и задушаваше в микровълновата. Така че щеше да опече пържолите, да сложи картофите в микровълновата и да прехвърли свежата салата от плика в някоя купа.

Ако не ѝ харесва, да върви на вечеря в дома на някого другого.

Защо се притесняваше? Не беше нервен. Това беше нелепо. Бе посрещал жени в къщата си и преди. Обикновено, след като бяха ходили някъде на вечеря, но и преди бе използвал скарата, за да нагости жена.

Някоя не бе имала възражения. И тя нямаше да има.

Изсипа целия плик със салатата в една купа и реши, че е приключил с нея. Обели няколко картофа, отвори виното. После се усети, че се суети наоколо — пусна музика, отвори на кучето да излезе, след това да влезе.

Изпита огромно облекчение, когато чу потропването на входната врата. Биваше го повече в действията, отколкото да мисли как да действа.

Тя изглеждаше зашеметяващо. Всеки път, когато я видеше, сякаш оставаше без дъх.

— Подстригала си косата си.

— Да. — Тя вдигна ръка към късата прическа на каре с дълги, скосени кичури отпред. — Имах малко свободно време, а предишната дължина ме влудяваше. Какво мислиш?

— Отива ти. — Всичко ѝ отиваше. Така изпъкнаха пламенните ѝ очите, които подхождаха на дълбокия ѝ глас. Беше с рокля от онзи тип, заради който му се искаше лятото никога да не свършва. Разголваше раменете ѝ, както и голяма част от краката ѝ, а когато влезе вътре, той забеляза, че бе и с гол гръб.

— Заповядай.

Дори не бе забелязал цветята в ръката ѝ и сега само се намръщи при вида им.

— Никой ли не ти е носил цветя досега?

— Май не.

— Нека да съм първа тогава. И взех това от пекарната. Опитвал ли си шоколадовите им курабийки?

— Не. Как са?

— Оргазмични.

— Мислех, че сами ще се погрижим за това.

— Защо да се ограничаваме? Повярвай ми, чака те приятна изненада. Ще натопя цветята вместо теб. Имаш ли ваза?

— О... едва ли.

— Ще намеря нещо. И не съм забравила и теб — каза тя на Глупчо, който се отъркваше в краката ѝ. Отвори чантичката си и извади оттам огромен кокал от груба кожа.

— Какво, да не си убила мастодонт?

Тя се разсмя и не престана да сочи, докато Глупчо не седна найсетне на размаханата си опашка.

— Беше сурова битка, но победих.

Глупчо стисна играчката със зъби и изтича към всекидневната, където се строполи на пода и я задържа. Хоуп се усмихна на Райдър.

— Е?

— В кухнята съм отворил вино.

— Точно каквото ми е нужно, след като победих мастодонта.

Озърна се наоколо — дискретно — докато влизаше навътре към кухнята заедно с него. Веднъж бе идвала в дома му, но не бе видяла друго, освен спалнята.

Харесваше ѝ пространството, цветовете и усещането за комфорт, както и всички детайли от дърво. Знаеше, че той и братята му са построили къщата, както и тези на Бекет и Оуен.

Ако някога се окажеше, че търси да си купи къща, непременно щеше да иска някоя, построена от тяхната фирма.

Много ѝ хареса кухнята му, с непретенциозната си функционалност, изчистени линии — шкафчета от тъмно дърво, открити рафтове, остъклени витрини.

— Имаш ли нещо против да потърся в какво да сложа цветята?

— Не, разбира се. Сигурно имам някаква кана или нещо подобно.

Той сипа виното, докато тя търсеше.

— Чух, че имало малка засечка с инспектора в „Мактий“.

— Само си търси за какво да се заяде. Ще се оправим.

— Видях мястото онзи ден. Господи, ще стане страхотно.

Намери една прозрачна кана, напълни я с вода.

— Първата почерпка ще е от Червенокоска.

— Можеш да си сигурен в това — каза Хоуп, докато аранжираше цветята. — Харесва ми къщата ти. Личи твоята ръка в нея — както и труда на братята ти. А и на майка ти, предполагам, по отношение на градината. Всички от семейство Монтгомъри имат пръст в нея.

— Всички участват във всеки проект.

— Хубаво е. Ние не сме особено сръчни, моето семейство. Имам предвид в практичните неща. Майка ми е творческа и артистична натура, а баща ми може да обсъжда надълго и нашироко всяка книга или филм, създаден някога, но никой от двамата не може да се справи с нещо по-сложно от отвертка.

— Такива хора поддържат бизнеса ни.

— И двамата имат запаметени на бързо набиране номерата на майстори по поддръжката. Лично аз обичам сама да се справям с дребните ремонти. — Забеляза ироничната му усмивка и присви очи. — Мога и наистина сама се оправям с дребните неща. Да не мислиш, че всеки път викам теб или някого от братята ти, когато нещо се нуждае от удар с чук или завъртане с отвертка? Имам си собствени инструменти.

— Да не са от онези красивите, с цветя по дръжките?

Сега тя забодде пръст в корема му.

— Не са. — Взе чашата си с вино, трогната от факта, че е любимата ѝ марка. — Какво мога да направя?

— За кое?

— За вечерята. С какво да помогна?

— Няма много за правене. Можем да излезем и ще запаля скарата.

Поведе я през трапезарията, която в момента му служеше за офис. Вродената склонност към организация и ред на Хоуп я накара да потрепери. Неподредени документи, разбъркани канцеларски

материали, бюро, което направо се огъваше под тежестта на недовършени задачи.

— Не започвай — обади се той, забелязал погледа ѝ.

— Някои от нас се оправят добре с инструменти, други — с офис материали. Мога с гордост да заявя, че аз съм относително сръчна с първите и истински гений с вторите. Бих могла да ти помогна тук.

— Аз...

— Знаеш къде се намира всичко — довърши тя. — Така казват всички.

Хоуп излезе на широката веранда, пое си дълбоко въздух. Не се съмняваше, че именно майка му е положила основите на очарователната градина в рустикален стил, с цветни сандъчета, които преливаха от цветове. Тя плавно преминаваше в зеления простор на гората и възвишенията отвъд.

— Прекрасно е. Бих пила кафето си тук всяка сутрин.

— Никога няма достатъчно време за това сутрин. — Той вдигна капака на гигантска лъскавосребриста скара, която ѝ се стори малко плашеща. — Не бих очаквал къща в гората да е типично в твоя стил.

— Не знам, може би не съм имала възможност да разбера. От предградията — в големия град, от него — в малкото градче. Всичко ми харесваше. Мисля, че би ми харесала и къща в гората. Къде е къщата на Клеър? А тази на Ейвъри?

След като включи скарата, той отиде до нея, застана зад гърба ѝ. Вдигна ръката ѝ със своята и посочи напред.

— Ейвъри. — После леко завъртя ръката ѝ. — Клеър. И там... — Завъртя я и отново посочи. — Майка ми.

— Хубаво е, че сте близо. Но не прекалено.

— Мога да видя светлината в прозорците им, когато листата опадат. Достатъчно близо е.

Надникна през рамо с усмивка и се озова притисната в прегръдките му. Устните му покориха нейните, горещи и нетърпеливи. Изненада я, тъй като ѝ изглеждаше доста овладян. Чудесна изненада, помисли си тя, когато страстта му разпали и нейната.

Той взе виното ѝ, остави го настрана.

— Ще ядем после. — Сграбчи ръката ѝ и я затегли обратно в къщата.

Тя хукна подире му.

— Добре.

Успя да стигне до стълбите, преди да я притисне към стената и да измъчи сетивата си с вкуса на устните ѝ, тялото ѝ.

— Чакай само да...

Намери късия цип, който започваше някъде от средата на гърба ѝ, дръпна го надолу. Тя нямаше време дори да си поеме дъх, преди да се озове гола, само по оскъдни бикини, високи токчета и чифт висящи обеци.

— Господи. По дяволите. — Бе се закълел мислено да си държи ръцете далеч от нея до след вечеря — след филма или поне по време на филма. Но начинът, по който изглеждаше, ухаеше, звучеше... Беше прекалено изкусително. Прекалено.

Напълни шепи с гърдите ѝ, опустоши устните ѝ.

А тя му отвърщаше — също толкова нетърпелива и разпалена като него. Задърпа ризата му нагоре, измъкна я през главата му и я метна настрани, прокара нокти по голия му гръб и го остави без дъх.

Когато я вдигна на ръце, тя се разтопи в прегръдката му като горещ и уханен восък.

Чувстваше се лека като перце. Той я понесе нагоре по стъпалата, сякаш бе точно така. Никога досега не я бяха носили по стъпала, определено не и докато роклята ѝ лежи на купчинка в основата им.

Разкош.

Впи устни в шията му, целуваше го по лицето, пируваше с устните му, докато той я пренасяше през прага на спалнята.

— Не мога да си държа ръцете далеч от теб.

— Недей. — Притисна го здраво, докато се търкулнаха върху леглото. — Не ги дръж далеч.

Желаеше нейната топла и гладка като коприна плът, стройното ѝ тяло и сладостните извивки. И вкусът ѝ, който изпълваше сетивата му, докато се спускаше с устни надолу. Тя се изви на дъга, извика.

Знаеше, че е груб, опита да забави темпото, да бъде нежен поне малко. Помъчи се да не забравя колко е крехка тя и колко задебели са ръцете му. Отново впи устни в нейните, но този път по-нежно, дълбоко и с бавна наслада. Бушуващият в тялото ѝ огън премина в тлеещ копнеж.

Нещо се обърна дълбоко в нея, направи бавен и плавен завой, после пак и пак, и я остави замаяна и безпомощна.

Произнесе с въздишка името му, докато устните му се плъзгаха по тялото ѝ, този път нежни като перце. Като наркотик, проникващ в кръвта ѝ.

Отново се пресегна към него, нейните ръце също го докосваха нежно, унесено, докато усещанията я връхлитаха меки като пух.

Сега търсеха наслада, вместо светкавично утоляване на глада, съблязняваха се един друг, вместо да се изгарят взаимно, и се движеха в синхрон с помръкващата светлина навън.

Когато обхвана лицето му с длани, когато очите им се срещнаха, тя усети радостта, примесена с желанието.

Той видя как устните ѝ се извиват в усмивка, преди да сведе своите за нежно докосване. Усети пръстите ѝ да се сплитат в косата му. И тогава, когато тя се изви нагоре към него, когато отвори себе си и го приветства, той се плъзна в нея, потъна в кадифената жаравя.

Тя спря да диша, после си пое въздух и отново затаи дъх. А очите ѝ не се откъсваха от неговите, докато двамата се издигаха и спускаха заедно. Дълбоки, замаяни очи, които станаха тъмни и невидящи, когато той я издигаше все по-високо и по-високо, чак до върха.

Тялото ѝ се напрегна, опънато като тетива на лък, и продължи да тръпне, докато накрая се отпусна безпомощно.

Той притисна лице в извивката на шията ѝ и намери своето освобождение.

Все още замечтана, тя извърна глава и докосна с устни косата му, а ръката ѝ нежно галеше гърба му, докато лежах мълчаливи. Когато той се отмести, тя се сгуши до него. Ръката му я обгърна за прегръдка. Замаян, той не осъзна, че обичта се бе смесила здраво със страстта. И за двамата.

— Май е време да сложа онези пържоли на скарата.

— Бих хапнала. Но мисля, че ще ми трябва роклята.

— Изглеждаш чудесно без нея, но иначе е хубава рокля. Ще ти я донеса.

— И чантичката ми?

— За какво ти е?

— Трябва да нанесе леки корекции.

Той се намръщи.

— За какво? — повтори пак. — Изглеждаш добре.

— Ще ми отнеме само пет минути да изглеждам още по-добре.

И така можеше да завърти главата на всеки мъж, но той само сви рамене и слезе по стълбите. Роклята ухаеше на нея, установи той, докато я подушваше, обикаляйки кухнята, за да намери чантата ѝ.

Глупчо, стиснал здраво в зъби кокала, който изглеждаше доста по-окаян от преди, му отпрати поглед, който казваше: „Знам какво си правил“.

— Просто завиждаш. — Отнесе роклята и чантата на горния етаж, където тя седеше на леглото с присвити пред тялото колене. Когато му се усмихна, изпита желание отново да ѝ скочи.

— Благодаря. Ще слеза след минутка, за да ти помогна.

— Добре, но няма нужда.

Остави я сама, преди волята му да се прекърши и да се хвърли в леглото отново.

Вярна на думата си, тя слезе след пет минути.

— Не виждам никаква разлика, освен роклята.

— Чудесно. Не бива да се забелязва.

— Как предпочиташ пържолата си?

— Средно изпечена.

— Това опростява нещата. — Метна няколко огромни картофа в микровълновата, натисна няколко копчета, после извади от хладилника салатата.

— Искаш ли да я овкуся?

— Имам бутилка италиански сос и синьо сирене.

Замислена, тя надникна в хладилника, отбеляза си какво има.

— Мога да предложи нещо по-хубаво, стига да имаш зехтин.

— Да. Там горе. — Посочи към един от шкафовете.

Тя го отвори и намери още няколко неща, които заслужиха одобрението ѝ, затова ги взе.

— Малка купа, телена бъркалка?

— Имам купа.

— Значи, купа и вилица.

Зае се за работа, сръчна и пъргава, и никак не приличаше на жената, която само преди минути бе замъглила разума му. Остави я и отиде да сложи пържолите на скарата. Когато се върна, тя разбъркваше салатата.

— Не намерих приборите за салатата.

— Нямам такива. Използвам вилници.

— Отлично. — Тя остави вилниците, с които боравеше, вътре в купата.

— Мислех да хапнем навън, на верандата.

— Идеално. — Тя изнесе салатата, върна се за чинии и прибори. Докато той извади пържолите от скарата, тя бе подредила масата — донесла бе и цветята — и бе допълнила чашите им с вино. Бе успяла да намери и маслото, сметаната, солта и пипера. И бе поднесла картофите в голяма чиния.

Трябваше да си признае, че масата изглеждаше доста поизискано, отколкото, ако той я бе подредил.

— Какъв беше твоят талант в конкурса по красота? Фокуси?

Тя само се усмихна, докато той слагаше пържолата в чинията ѝ.

Сервира му салата, после сипа и на себе си, преди да вдигне чаша и да я чукне леко в неговата.

— За дългите летни нощи. Любимите ми.

— Голям почитател съм им. Какъв беше талантът ти? — повтори той. — Това е част от представянето, нали? Обзалагам се, че си подхвърляла запалени палки във въздуха.

— Губиш облога.

Хоуп отпи от виното си, взе вилницата.

— Предай се, принцесо. Просто ще накарам Оуен да разбере. Него повече го бива в ровичкането в интернет от мен.

— Изпях песен.

— Можеш да пееш?

Тя вдигна рамене и продължи да се храни.

— Не спечелих етапа с демонстрирането на таланти.

— Не можеш да пееш.

— Мога — натъртено заяви тя. — Освен това мога да свиря на пиано и да танцувам степ. Но исках да се съсредоточа върху едно нещо. — Усмихна се, докато си хапваше салата. — И момичето, което танцуваше степ, докато подхвърляше във въздуха запалени палки, спечели съревнованието.

— Измисляш си го.

— Можеш да провериш в интернет.

— Как си спечелила, щом си загубила надпреварата за талант?

— Като обрах овациите в останалите кръгове. Направо ги разбих на интервюто.

— Сигурно си ги разбила и в кръга по бански.

Тя се усмихна отново с онази ленива и сексапилна усмивка.

— Би могло да се каже. Както и да е, беше много отдавна.

— Сигурно още си пазиш короната.

— Майка ми я пази. По-важното е, че спечелих стипендията. Това бе целта. Не ми харесваше идеята родителите ми да затънат в дългове или пък аз самата. Вече издържаха две деца в колежа, на които им предстоеше университет. Спечелването на наградата щеше да се окаже голяма помощ и аз си я заслужих. Тези конкурси са жестоко нещо. Но аз спечелих и заминах да уча.

— Изпей нещо.

— Не. — Леко смутена и развеселена, тя поклати глава. — Сега ям. Пържолата е идеална, между другото. Хей! — Тя посегна към чинията си, но той бе по-бърз и я издърпа далеч от нея.

— Пей, за да заслужиш вечерята си.

— Държиш се детински.

— Искам да те чуя, сам да преценя.

— Добре, добре. — Замисли се за момент, после му изпя няколко реда от песен на Адел, която бе звучала по радиото, докато шофираше към дома му.

Дълбок, гърлен и много секси глас. Той се учуди на себе си, че е изненадан.

— Можеш да пееш. Продължавай.

— Гладна съм.

— Нямам пиано. — Отново ѝ поднесе чинията. — Но определено ще потанцуваш степ след вечерята.

Тя го изгледа с присвити очи, когато метна парче от пържолата си на кучето.

— Майка ти едва ли би одобрила това.

— Нея я няма. Какво още можеш да правиш?

Хоуп отново поклати глава.

— Не. Твой ред е. Какво можеш да правиш ти, освен неща, за които вече знам?

— Мога да ритам.

— Видях те да риташ топката на кучето на майка ти.

— Това е нищо. Отбелязах печелившия гол за отбора си в последната година в гимназията — спечелихме шампионата. — Преди много, много време, помисли си той, но все пак. — Шейсет и три ярда.

— Предполагам, че е внушително постижение. Толкова много ярдове.

— Сладурче, доколкото ми е известно, най-дългата топка, изритана някога в гимназията, е на седемдесет ярда.

— Значи съм впечатлена. Продължи ли да играеш и в колежа?

— Стипендията ми беше от полза. И ние сме три деца в семейството. Колежът не беше по вкуса ми, но опитах.

— Някога мислил ли си да станеш професионален футболист?

— Не. — Не изпитваше страст към футбола, даде си сметка сега. Нямаше го вътрешния плам. — Беше просто една игра. Харесваше ми. Но исках това, което имам сега.

— Хубаво е, когато става така. Когато получиш онова, което си искал. И двамата сме късметлии.

— Досега.

Светлината премина в сумрак, докато привършваха с вечерята, наслаждаваха се на виното. Тя стана да вдигне чиниите, когато първите светулки започнаха да мигат в зелените сенки.

— Аз ще ги оправя на сутринта — каза ѝ той.

— Ще се погрижа още сега. Не мога да се отпусна и да си почина, ако съдовете не са разтребени.

— Може би имаш нужда от терапия.

— Когато нещата са по местата си, тогава светът е в хармония. Когато свърша, можеш да ме заведеш на кино. Какво ще гледаме?

— Ще намерим нещо. — Засега просто му харесваше да я гледа. — Искаш ли пуканки?

— Ето за такава хармония става дума — каза тя, докато зареждаше съдомиялната. — Кино. Пуканки. Едното без другото просто не върви.

— С масло и сол?

Понечи да откаже, но после се предаде.

— Какво пък. Тази вечер почивам. И съвсем скоро ще имам фитнес център точно под носа ми.

— Имаш ли от онези прилепнали трика?

Тя го изглежда косо изпод дългите скосени кичури на бретона си.

— Имам. Но отварянето на фитнеса ще ми даде повод да си купя нови. Точно сега не ги вижда никой друг, освен мен, когато намеря време да си пусна някоя тренировка на DVD.

Той сложи плика с пуканките в микровълновата, хвърли ѝ кос поглед.

— Сигурно ще искаш пуканките в купа, нали?

— Да, така е. И една чиния за шоколадовите курабийки.

— Ще има още съдове за миене.

— Това е естествен процес, Райдър. Може би не е зле да проверя как се оправя Каролий, преди да се настаним удобно с пуканките пред телевизора.

— Тя знае ли къде си?

— Да, естествено.

— Има номера ми, ако ѝ е нужно нещо. Не мисли за това.

— Справях се чудесно досега, но мъничко залитнах.

Той ѝ се усмихна.

— Страхотен управител си.

— Благодаря. Ти не смяташе така.

— Не те познавах.

Веждите ѝ се вдигнаха под кичурите на бретона.

— Мислеше си, че съм някакво градско момиче с шикозен костюм и шури градски идеи.

Той отвори уста, после я затвори.

— Така е било! — Бодна го с пръст в ребрата. — Сноб.

— Очаквах ти да си сноб.

— Сбъркал си.

— Случва се. — Той погали косата ѝ, изненадвайки и двамата. — Харесвам косата ти — каза той и успя да устои на импулса да пъхне ръка в джоба си. — По-къса е от моята.

— Имаш нужда от подстригване.

— Нямам време.

— Мога да те подстрижа.

Той се засмя.

— Не, по дяволите, няма да стане.

— Много съм добра.

Извади пуканките и ги изсипа в голяма купа.

— Да идем да гледаме филм.

— Даже имам подходяща ножица.

— Не. Искаш ли още вино? Имам и друга бутилка.

— Трябва да шофирам, така че не. Ще мина на вода.

— Вземи онези шоколадови вкуснотии. Големият телевизор е долу.

Тя го последва към долното ниво, отвори широко уста и се ухили.

— Страхотно е!

— На мен ми харесва.

Хоуп предположи, че той гледа на помещението като на мъжка бърлога, но тук нямаше нищо, напомнящо за мрачна пещера. Стъклени врати водеха към задния двор, създавайки усещането за повече простор. Отново бе използвал умело цветовете в декора — никакви приглушени и бледи тонове, а само ярки цветове, съчетани с тъмно и лъскаво дърво, много кожа.

Очарована, тя тръгна да обикаля стаята, разгледа нишата, където държеше щангите си, боксовата круша, която професионалистите използваха — как се казваше? За спаринг, спомни си тя.

Надникна зад ъгъла и в малката черно-бяла баня в стил Деко.

Имаше най-различни игри — всички братя Монтгомъри явно ги обичаха. Машина за пинбол, ексбoks платформа, дори и една от онези машини с тъчскрийн, които Ейвъри имаше във „Веста“.

Но най-забележителен беше барът — гравирани и компактни, с ретро хладилник, стъклени рафтове и стари бутилки върху тях.

— Истински ли е, или е реплика? — попита тя.

— Истински е. Харесвам стари неща. — Отвори допотопния хладилник, подаде ѝ бутилка вода.

— Сякаш петдесетте години са пренесени в настоящето. Чудесно е. — Тя се възхити на старинната маса за покер, на старомодната пинбол машина.

— Сигурно правиш невероятни партита тук.

— Оуен е по тези неща, не аз.

— Трябваше да кажа, че би могъл да правиш такива. — Мозъкът ѝ вече бе превключил на вълна организиране на партита и в главата ѝ се въртяха различни теми, менюта, декорации. — А това е, без никакво съмнение, най-големият телевизор, който някога съм виждала.

— По-хубаво е, като е голям. Дисковете са в онзи шкаф. Можеш да избереш какво искаш да гледаме.

— Аз ли да избира? Много мило от твоя страна.

— Там няма нещо, което не бих гледал, така че избирай на воля.

Тя се засмя и преди да иде до шкафа, се приближи към него и го прегърна през кръста.

— Виждаш ли, нямаше нужда да го казваш. Щях да остана с впечатлението, че си внимателен.

— Нещата са такива, каквито са.

— Харесват ми по този начин.

— И на мен. О, а как се нарича онова, преди филмът да почне?

— Преглед?

— Не, старомодното нещо. Преди да завъртят филмовата ролка.

— Увертюра?

— Да, точно така. — Вдигна я на ръце. — Време е за увертюрата.

Хоуп се разсмя, когато двамата заедно се стовариха върху черния кожен диван.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато жената, с която имаш връзка, работи дълги часове и на непостоянно работно време, започваш и ти да живееш по този начин. Нямахте нищо против. Така беше свободен да разполага със собственото си време за почивка, имаше възможности за избор. Работа, телевизионни игри, дълъг и лек разговор на бутилка бира. Можеше да си изпроси вечеря при някого от братята си или при майка си.

Или както тази вечер, можеше да се наслади на играта на бейзбол в парка с братята и племенниците си.

Нищо не можеше да се сравни с вълненията, предизвикани от мачовете на регионалната лига, според Райдър. Естествено, едно пътуване до „Камдън ярдс“, където можеха да се гледат домакинските срещи на балтиморския „Ориълс“ в онази многоцветна катедрала на спорта, също бе велико преживяване.

Но регионалната лига предполагаше повече интимност, драматизъм и простота, в която се криеше очарованието на летните игри. А като се добавят и три малки момчета в кюпа, наистина ставаше вълнуващо.

Седеше и дъвчеше хотдог с много кетчуп и майонеза, пийваше бира — тъй като двамата с Оуен бяха гласували Бекет да е шофьорът за вечерта — и се забавляваше от сърце.

Тълпата освиркваше, окуражаваше или подсвиркваше на питчърите — включително и на своите. Отборът на Хагерстаун, „Сънс“, който изоставаше с две обиколки в петия ининг, излезе на терена. Юлската горещина, която цял следобед ги бе измъчвала, вече сякаш преваляше с лекия намек за бриз, докато слънцето клонеше на запад.

Райдър видя как питчърът замахва към първия от посрещачите с бухалката и погледна встрани към Хари, който направо изпиваше с очи действията им, облегнал лакти на колене, приведен напред, с изражение, което само всеотдаен бейзболен запаянко би разбрал.

— Водиш ли си бележки, Худини?

Хари му се ухили, докато следващият посрещач пристъпяше към определеното му място.

— Аз ще съм питчър в събота, треньорът ми го каза.

— Чух. — Щеше да се постарее да иде на мача да види как хлапето демонстрира уменията си.

— Упражнявам косото хвърляне. Бекет ми показва как се прави.

— Той го умее.

Райдър се облегна и се загледа в следващото хвърляне. При удара на бухалката той реагира инстинктивно, вдигна Лиъм във въздуха и протегна нагоре облечената му в ръкавица ръка. Извърна се леко и усети, както и Лиъм, как топката удря точно в средата на ръкавицата.

— Хванах я! — Слисан, развълнуван до дъното на душата си, Лиъм се загледа в топката в ръкавицата си. — Хванах топката.

— Браво. — Бекет се ухили до уши на брат си и Лиъм. — Адски готино.

— Направо я засмука като прахосмукачка. Дай да я видим — помоли Оуен и шест чифта мъжки очи се вторачиха в топката като миньори, зърнали златна жила.

— Искам и аз да хвана една. — Мърфи протегна ръкавицата си. — Ще ми помогнеш ли да си хвана?

— Трябва да я ударят насам. Този път имахме висок фаул. — Райдър реши да му спести, че са извадили голям късмет. — Дръж си очите отворени и ръкавицата готова.

— Рай! Знаех си, че си ти.

Красивата блондинка имаше секси грива и щедри извивки на тялото, подчертани от тесни шорти и тениска. Намести се на пейката до него.

Обви ръце около врата му и го целуна звучно и демонстративно.

— Джен. Как си?

— Отлично. Чух слуховете за това какви ги вършите в Бунсборо. Все се каня да дойда насам и да видя с очите си. Здравсти, Оуен, Бек. Кой са тези? — усмихна се тя на момчетата.

— Хлапетата на Бек и Клеър — осведоми я Райдър. — Хари, Лиъм и Мърфи.

— О, здравейте! Чух, че с Клеър сте се оженили. Как е тя?

— Добре е. Радвам се да те видя, Джен — поздрави я Бекет.

— Мама има още двама братя в коремчето си — обяви Мърфи.

— Двама — сериозно? Ами, браво! Поздравления. А май чух, че и вие с Ейвъри сте сгодени, Оуен, нали така?

— Да, така е.

— Наистина трябва да се видя с нея, да си поприказваме, да видя пицарията ѝ, да хапна нещо там. И непременно ще дойда да видя новия ѝ ресторант, когато отвори. Много се говори за него. Двама от тримата братя Монтгомъри са във играта — продължи тя, когато Хари се завъртя, за да види по-добре отстрани. — Сега ти си търсена стока, Рай. — Тя се засмя със звънливия си висок и дълбок смях. — Хей, дойдох с няколко приятелки. Защо не ме закараш до нас след мача, така ще можем да си поприказваме и да наваксаме с новините?

— Аз съм малко... — Той разпери ръце, за да обхване цялата им групичка.

— О, разбира се. Ами, обади ми се! Ще дойда до Бунсборо и можеш да ме черпиш една пица във „Веста“. Кажи на Ейвъри, че ще мина да я видя, Оуен.

— Ще ѝ кажа.

— Ще се връщам при моите хора. — Тя прегърна отново Райдър и му прошепна на ухото: — Обади ми се.

Когато тя се отдалечи, и двамата му братя го погледнаха крадешком.

— Престанете — измърмори Райдър. След кратък вътрешен дебат той скочи. — Веднага се връщам.

— Донеси ми бира — викна подире му Оуен.

— Може ли начос за мен? — подвикна Мърфи. — Може ли?

Райдър само махна с ръце и продължи да крачи. Настигна Джен, точно когато играчът на втора база отбеляза дълъг удар и играчът на страничната линия се оттегли.

— Трябва да ида за припаси — каза ѝ той. — Ще те черпя една бира.

— Звучи добре. Толкова много неща стават покрай вас. Видях статията във вестника миналата зима и хотелът ми се стори страхотен на вид. А и Бекет очаква близнаци, Оуен ще се жени — и то за Ейвъри!

Тя приказваше през целия път. Това никога не му бе пречило, защото тя бе толкова щастлива да бърби, а и никога не се сърдеше, ако не ѝ отговаряше. Или пък, ако изобщо не слушаше.

Познавах се още от гимназията, бяха излизали с известни прекъсвания — доста големи прекъсвания, тъй като тя се бе омъжила по едно време. След това се бе развела. Бяха си останали приятели — добри приятели — без по-сериозна връзка от това да правят секс понякога, когато бе удобно и за двамата.

Беше пределно ясно, че сегашният момент идеално я устройваше.

Той купи бира за нея, за Оуен и за себе си, както и начос за дребосъка, после остави всичко на една от високите маси, докато се опитваше да измисли как да подходи към ситуацията.

— За малко да не дойда тази вечер. И аз съм затрупана от работа. Радвам се, че се оставих Чери и Анджи да ме уговорят. Помниш Чери.

— Да. — Вероятно.

— Тя се разведе преди около година. Много ѝ беше тежко.

— Съжалявам за нея.

— Излиза с един от играчите. Който сега е в центъра на терена, затова дойдохме да ѝ правим компания.

— Хубаво.

— Слушай, какво ще правиш този уикенд? Бих могла да дойда в града. Ще ме разведеш из хотела. — Отправи му усмивка с блеснали очи. — Бихме могли да си вземем стая.

— Аз излизам с една жена. — Не знаеше, че ще го каже, докато думите не излязоха от устата му.

— Е, това не е голяма новина, ти винаги... О. — Блесналите ѝ очи се разшириха. — Имаш предвид сериозна връзка. Уха. Да не би ти и братята ти, всички да сте пили от една бутилка?

— Аз не съм — двамата не сме — просто излизаме.

— Bravo на теб и на нея. Е, коя е тя? Разкажи ми всичко. Познавам ли я?

— Не. Не мисля. Управител на хотела е.

— Сериозно? Сега непременно трябва да дойда и да го видя.

— Стига, Джен.

— Стига, Рай — върна му го тя. — Откога се познаваме двамата с теб? Никога не съм ти се бъркала.

— Не. — Той въздъхна. — Не си.

— И се радвам за теб. Малко съжалявам за себе си — призна си тя, — но се радвам за теб. Напоследък никак не ми върви с мъжете.

— Значи, мъжете, които срещаш, са глупаци.

— Има много такива наоколо. Все пак ще дойда в града, ще се видя с Ейвъри, ще погледна какво сте направили.

— Би било хубаво.

— Най-добре да се връщам, преди приятелките ми да тръгнат да ме издирват. Благодаря за бирата.

— Моля.

— Как се казва?

— Хоуп.

— Хубаво име. Красива ли е?

— Най-красивата жена, която някога съм виждал. — И отново не знаеше, че ще го каже, докато не чу думите от устата си.

— О. — Джен се наведе напред, целуна го по бузата. — Късмет, скъпи.

— Да, и на теб също.

Това, каза си Райдър, докато събираше напитките и чипса, беше твърде странно. Тръгна да се връща, но спря за малко, балансирайки с бирите и начоса, за да погледа как играчът на „Сънс“ удари солидна топка към лявата половина на терена, хукна здравата и успя да постави свои съотборници на втора и трета база.

Нещата, изглежда, се подреждаха добре за тях, каза си той и тръгна обратно.

— Видя ли? — попита го Хари.

— Да, хубав удар. — Райдър пусна пакета с начос в скута на Мърфи, подаде на Оуен бирата му.

— Е? — подкани го Оуен.

— Какво?

— Какво каза на Джен?

— Че излизам с една жена. Господи, Оуен, не въртя такива номера на жените.

— Той не върти такива номера на жените — със сериозно изражение повтори Мърфи. — Господи, Оуен.

Райдър се разсмя с цяло гърло, а Бекет само потръпна. А отборът на „Сънс“ отбеляза изравняваща точка.

Райдър искаше само да се прибере и да си остане у дома, да потренира около час — предвид хотдога, начоса и бирата — после вероятно да се изтегне с кучето в краката си и да изгледа още един мач по телевизията.

Петнайсет минути след като Бекет го остави пред къщата му, той излезе през задната врата заедно с кучето. Ядосан на себе си, се качи в пикапа и тръгна към града.

Просто щяха да си изяснят отношенията, мислеше си той. Да сложат картите на масата. Не обичаше заплетени ситуации. Изобщо не харесваше каквито и да е ситуации и толкоз, затова трябваше да се оправят с това, да изяснят всичко.

Забеляза още две коли на паркинга до тази на Хоуп. Вече знаеше, че има гости. Няма значение, каза си той. Щеше просто да се качи горе, да я изчака, а после да се разберат.

А така щеше да има време да измисли как точно да се разберат.

Външните светлини грееха в мрака и превръщаха двора в красива приказка, упоена в уханието на розите, които цъфтяха като полудели над каменната стена.

Бекет си го бе представял така, спомни си той. Стената, цветята, надвисналите клони на дивия рожков в средата. Мястото бе толкова очарователно, че той се учуди как някой от гостите не е излязъл да му се наслади сега.

Качи се по външните стълби до третия етаж, отключи си. Тишина обгръщаше нежно целия хотел, затова предположи, че гостите са се настанили уютно в салона и гледат филм или играят на скрабъл.

Отключи апартамента на Хоуп и влезе заедно с Глупчо. Чувствайки се като у дома си, той си взе кока-кола от хладилника и се замисли как да прекара времето си, докато я чака да се качи.

Сигурно не беше зле да я предупреди, че е тук, но никак не му се слизаше долу, само за да се качи пак обратно. Щеше да ѝ прати съобщение по телефона, след като се изтегне в леглото ѝ и си пусне мач по телевизията.

Влезе в спалнята ѝ и я видя на леглото, седнала с кръстосани крака, само по шорти и потник за спане, със слушалките на айпода в ушите, съсредоточила поглед в екрана на лаптопа си.

Остави го без дъх. Беше унижително колко често го правеше, без дори да се старее. Без да го съзнава.

Зарадваният Глупчо изтича напред и сложи лапи върху леглото.

Тя изпищя, сякаш някой бе забол нож в корема ѝ.

— Хей, хей. — Райдър пристъпи напред в мига, в който тя скочи на колене и притисна ръка до сърцето си.

— Уплашихте ме до смърт. — Тя прокара пръсти в косата си и отново се отпусна назад на пети. — Не те очаквах тази вечер.

— Да, ами... Мислех, че си долу с хората. Иначе щях да почукам.

— И двете двойки се оттеглиха по стайте си сравнително рано. — Тя отново разтри мястото над сърцето си, после се разсмя. — Господи, нали все пак живея с призрак. Човек не би предположил, че толкова лесно ще се уплаша. Аз изплаших ли те? — измърка тя към кучето и погали главата му. — Реших да се възползвам от спокойния момент и да прегледам тези документи и писма за Лизи.

— Стигна ли донякъде?

— Не съм сигурна. Но я опознавам по-добре. Научих, че баща ѝ е командвал всички с желязна воля, а майка ѝ често е прекарвала дни наред в леглото „с главоболие“, което на този етап си представям, че е било по-скоро начин за избягване на конфликти, отколкото пристъпи на мигрена. Баща ѝ е бил заможен човек, със значително влияние в обществото, политическа власт и...

— Аз не спя с никоя друга. В този момент — добави той със закъснение.

Тя го изгледа втренчено за миг.

— Това е... хубаво е да го знам.

— Ако ти мислиш да се срещаш с някого другото, или да спиш с някого, искам да знам за това.

— Така е справедливо. Не мисля и не искам. В този момент.

— Добре. — Райдър погледна към ъгъла и забеляза, че Глупчо вече се бе настанил в кучешкото креватче, което Хоуп бе купила за него, и бе гушнал с лапи писукащия хамбургер, който му бе взела за играчка. — Можем да се махнем от главата ти, ако искаш да продължиш.

— Предпочитам да останете и да ми кажеш какво е предизвикало всичко това.

— Няма никакво „това“. Просто избягваме... евентуална ситуация.

— Разбирам.

Каква беше тази сила у някои жени, зачуди се той. Онези като майка му, които можеха да използват мълчанието със същата ефикасност, с която опитно ченге караше свидетеля да се изпоти.

— Просто срещнах една приятелка на мача. Това е.

— О? — Гласът ѝ бе напълно спокоен, тонът — дружелюбен. — И как беше мачът?

— Супер. „Сънс“ успяха да спечелят, завършиха с четири на три. Лиъм улови една фаулирана топка.

— Наистина? — Тя се усмихна и леко изръкопляска. — Сигурно е страшно развълнуван!

— Да, ще му държи влага известно време.

— Чудесно е, че момчетата прекараха вечерта с вас навън. — Гледаше го с открити очи и остави тишината да се проточи.

— Познавам я още от гимназията.

Хоуп само наклони глава, без да каже нищо.

— Виж. По дяволите. Понякога спим заедно. Нищо сериозно. Господи, какъв ти е проблемът? — попита той разпалено, когато тя остана мълчалива.

— Нямам проблем. Чакам да свършиш.

— Добре. Случайно я срещнах, това е, а тя заприказва как трябвало да се съберем някой път. Искала да види хотела и нали се сецаш, може би да си вземем стая двамата.

— О! — Хоуп чинно скръсти ръце. — Сигурно си се почувствал неловко, тъй като в момента спиш с управителя на хотела.

Райдър се бе намръщил, а зелените му очи пламтяха.

— „Неловко“ е глупава дума. Момичешка. Беше странно. Трябваше да ѝ кажа, че излизам с някого, защото не исках да се чувстваме странно.

— Тя ядоса ли се?

— Не. Не е такава. С нея сме приятели.

Хоуп кимна с напълно сериозен вид.

— Хубаво е, дори похвално, че можеш да останеш приятел с човек, с когото си спал. Това говори доста за характера ти.

— Не става дума за това. — Нещо в спокойния ѝ тон, в адски разумните ѝ отговори го караше да настръхва. — Искам да сме наясно. Аз не спя с никоя друга, така че и ти не спиш с други. Ясно е.

— Абсолютно.

— Не съм като онзи негодник, с който си се била забъркала.

— Изобщо не си като онзи негодник — съгласи се тя. — И което е също толкова важно за мен, аз не съм същият човек, който бях, когато се бях забъркала с него. Не е ли чудесно, че сме тези, които сме сега, или дори още по-хубаво, че можем да бъдем себе си един с друг?

— Предполагам. — Той издиша шумно и най-сетне се отърси от по-голямата част от раздразнението си. — Объркваш ме — призна си той.

— Как?

— Не задаваш въпроси.

— Задавам достатъчно. Иначе нямаше да знам, че си получил онзи белег на задника, прекатурвайки се с шейната, когато си бил на осем. Или че си изгубил девствеността си в къщичката на дървото, която баща ти е построил — за щастие, няколко години по-късно. Или...

— За това накъде вървят отношенията ни — прекъсна я той. — Жените винаги питат накъде вървят нещата.

— Наслаждавам се на етапа, на който сме сега, затова не ми е нужно да знам накъде би могло да вървим. Харесва ми сега. Щастлива съм да съм с теб, и това е достатъчно.

Облекчен, той седна на ръба на леглото, извърна се с лице към нея.

— Никога не съм срещал жена като теб. И не мога да те разбера напълно.

Тя вдигна ръка и я сложи на бузата му.

— Същото е и с мен. Харесва ми, че дойде тази вечер да ми кажеш всичко това. Че те е притеснявало толкова, че да изпиташ нужда да ми го кажеш.

— Някои жени не понасят, когато мъжът е приятел с друга жена или когато си приказва с друга жена, с която е правил секс.

— Аз не съм ревнива. Може би ако бях, ако не бях толкова доверчива, нямаше да ме измамят така, но не е в природата ми. Ако не мога да се доверя на мъжа, с когото съм в момента, значи, не бива да съм с него. Вярвах на Джонатан и сбърках. Вярвам на теб и знам, че съм права. Ти не мамиш и това е важно за мен. Аз няма да те измамя и всичко ще бъде наред.

— Имам и още приятелки.

Тя се засмя и склочи ръце около врата му.

— Обзалагам се, че е така. — Целуна го леко, после продължи целувката. — Ще останеш ли?

— Най-добре да остана.

— Чудесно. Нека да приключа с работата.

Работеше до късно почти всяка вечер, понякога сам, понякога с единия от братята си или и с двамата. Ако тя нямаше гости, хапваха заедно или излизаха навън, после преспиваха в къщата му.

Никога не оставяше нещо в дома му, което му се струваше странно. Жените все оставяха разни свои дребни принадлежности наоколо. Но не и Хоуп.

Вярно, че той бе купил от душ гела, който тя използваше, за банята в къщата си. По дяволите, харесваше му как ухае тя, нали? И се бе охарчил за няколко нови кърпи, тъй като неговите се бяха поизносили.

Не беше като да е напълнил къщата с цветя и ароматни свещи все пак.

Тя винаги имаше от неговата бира, той бе купил от нейния душ гел, както и виното, което тя харесваше. Какво толкова! Тя не го правеше на въпрос.

Изобщо не му опяваше за кучето, а той се бе подготвил за това. Но тя не го правеше — за бога, дори бе купила за Глупчо легло и играчка, за да се чувства той като у дома си, когато оставаха през нощта в апартамента ѝ.

Мислеше за това повече, отколкото би трябвало — повече, отколкото му се щеше. За това, че тя не правеше онова, което той предполагаше, че ще направи.

Постоянно го изненадваше с реакциите си и го държеше нащрек, което бе започнало да му харесва.

И страшно много му харесваше, че не е от типа жени, които се оплакват, когато работата го караше да остане до късно на обекта, както в момента.

Огледа се в помещението, където щеше да е барът „Мактий“, доволен от разположението, от блясъка на дървения под, от симетрията на осветлението.

— Когато свършим с това чудовище — подхвана той, докато заедно с братята си се мъчеше да монтира бара, — искам една гигантска пица. Бекет е наред да черпи.

— Не мога. — Бекет спря за миг, обърса потта от лицето си. — Трябва да се прибирам, за да помогна на Клеър. Адски е уморена в края на деня.

— И без това е ред на Рай — обади се Оуен. — Аз бих хапнал. Ейвъри ще затваря пицарията днес, така че всичко се подрежда.

— Как така е мой ред?

— Ами пада ти се. Господи, това нещо е огромно. И красиво.

След като монтираха и последния детайл, тримата отстъпиха назад, за да се възхитят на тъмния и дълбок блясък на махагона, дърворезбата на панелите, които те бяха направили и монтирали.

Все още ги нямаше парапета и горната част — както и помпите за наливна бира — но Райдър сметна, че са свършили отлична работа.

Оуен прокара пръсти по страничната плоскост.

— Както вървят нещата, ще довършим и последните детайли по това място за около седмица — седмица и половина максимум. Никак не е зле, че Рай е хлътнал по управителя на хотела и гледа да си намира работа наоколо.

— Много е добре — съгласи се Бекет. — Единственият недостатък е, че заради многото работа тук, а и нали Рай гледа да ангажира Хоуп непрестанно, не сме стигнали особено далеч в издирването на Били, както се надявахме.

— Доста неща са — напомни му Оуен. — Напредваме. Бащата на Лизи е успял да заличи немалко сведения за нея в официалните архиви. Има пропуски. Господи, що за баща би се опитал на практика да заличи съществуването на детето си?

— Баща, от който би побягнало всяко дете — отвърна Райдър. — Както е направила и тя.

— Оуен? Тук ли си? Видях светлините, когато... — Ейвъри мина през портала от ресторанта към бара и спря като закована. — О! О! Барът. Довършили сте бара. Направили сте моя бар! Не ми каза.

— Ако не беше толкова любопитна, щеше да бъдеш изненадана утре. Горната част ще се монтира сутринта. Момчетата, които ще сложат плота на място, също ще бъдат тук рано сутринта.

— Красив е. Направо прелестен. — Втурна се към тях и прокара длани по панелите. — И на пипане е красив. — После се извърна, сграбчи Оуен и затанцува в кръг с него, след което се отскубна и се завъртя с Бекет, после и с Райдър. — Благодаря ви, благодаря ви! Трябва да видя как е отзад.

Изтича отстрани, възкликна щастливо.

— И отсам е същата прелест, както и отпред. О, ще ми се Клеър и Хоуп да го видят още сега! Мога да пратя съобщение на Хоуп, да ѝ кажа да дойде.

— Има гости — осведоми я Райдър.

— Само за минутка. Трябва ми друга жена тук. Не мога да повярвам, че сте го докарали тук, без да разбере — продължи тя, докато изваждаше телефона си.

— Не беше лесно — призна Оуен.

— Но е много мило. Казва, че веднага ще дойде. Наистина се случва. Имам да свърша толкова много неща. Дайте да ви снимам тримата пред бара.

— Аз ще снимам теб и Оуен пред него — предложи Райдър.

— Първо вие тримата, вие го направихте. После двамата с Оуен.

Подчиниха ѝ се, като Оуен мина отзад като истински барман.

— Още една — измърмори тя и направи снимката.

— Сега ти, Червеноскоке. — Райдър я вдигна и я сложи да седне на издадената предна част. — Не се навеждай назад, че ще паднеш.

— Няма. — Вместо това се наведе напред и облегна лакът на рамото на Оуен, който застана до нея.

— Ще кача тези снимки във Фейсбук още сега. Искам всички да видят.

Тя протегна ръце и прегърна здраво Оуен, докато той ѝ помагаше да слезе.

— Господи, ако ви е нужна стая, има свободни такива точно отсреща.

Райдър погледна към вратата, точно когато Хоуп вдигна ръка да почука.

— Тъкмо се канех да намина насам, когато получих съобщението на Ейвъри — започна да обяснява тя, когато той ѝ отвори. — Имам... О. Довършили сте бара.

— Не е ли красив? — Ейвъри погали страничния панел, сякаш бе любимото ѝ куче. — Моят приятел и братята му го направиха за мен.

— Произведение на изкуството. Наистина. Прекрасен е. Всичко тук е прекрасно. Много ми харесват цветовете, Ейвъри, както и осветлението. Подът. Всичко. Ще пожънеш невероятен успех.

Прекрачи настрани и застана под арката на портала, за да огледа мястото за ресторанта.

— Монтирали сте и барплота, и шкафовете за сервитьорите. Не можех да си ги представя добре, но...

— Монтирани са! Дори не ги видях. — Ейвъри скочи и се втурна нагам.

— Направихте я щастлива тази вечер — обърна се Хоуп към Райдър.

— Ти си развълнувана от нещо друго — отбеляза той.

— Личи ли? Наистина съм развълнувана. Попаднах на нещо в едно от писмата на Катрин до братовчедка ѝ. Беше дълго и пълно със семейни новини, коментари относно войната, обяснения за някаква книга, която била прочела скришом от баща си. И сред всичко това имаше няколко реда за Илайза.

— Нещо ново ли? — попита Оуен.

— Ставаше дума, че тя се тревожи, защото баща им бил уредил Илайза да се омъжи за сина на щатски сенатор. А Илайза се противяла на волята му. Ясно е, че противопоставянето на бащината воля не е било допустимо в дома им. И освен това е споменато, че Илайза се измъквала тайно нощем, за да се среща с един от зидарите, които баща им бил наел, за да издигнат стена около имението.

— Майстор зидар — повтори замислено Оуен. — Бил е под нивото ѝ, нали? Таткото едва ли би одобрил.

— Катрин пише, че се страхува от онова, което ще стане, ако Илайза бъде заловена, но че тя не искала да слуша. Твърдяла, че е влюбена.

— Има ли име? Написала ли е името му? — попита Бекет.

— Не, поне още не съм попаднала на него. Но трябва да е Били. Няма как иначе. Била е влюбена, рискувайки да си навлече ужасяващия гняв на баща си. И двамата са били влюбени. Писмото е написано през май 1862 година, само месеци преди Лизи да дойде тук. Броени месеци преди Антиетам. Ако можем да намерим някакви сведения кой е

работил по имението или намерим имената на каменоделците зидари от този регион.

— Щом тя е дошла тук, значи и той е бил тук — съгласи се Ейвъри. — Или е живял тук, или се е присъединил към армията и е бил изпратен тук. Добра следа, Хоуп.

— Най-добрата, на която сме попадали от седмици. Дори месеци. Можем да си представим какво се е случило поне отчасти. Баща ѝ е бил строг и жесток, и жените — дъщерите — са били длъжни да правят каквото им се каже, да се омъжат за когото им е наредено. Тя се е влюбила в човек, когото баща ѝ никога не би одобрил. Избягала е, дошла е при него. Пристигнала е тук, за да чака Били. И е починала, чакайки го.

— Някога е било значително разстояние — да дойдеш от Ню Йорк в Мериленд — обади се Бекет, — и при това по време на война. Рискувала е много.

— Обичала е — протичко отвърна Хоуп. — Толкова силно, че да се откаже от семейството си, от начина си на живот, да рискува безопасността си. Толкова е тиха напоследък. Чудя се, дали ако ѝ кажа какво съм открила, тя няма да е склонна да сподели нещо повече с нас.

— Струва си да опитаме — съгласи се Оуен.

— Да идем още сега. Веднага — настоя Ейвъри.

— Имам гости, едната двойка е настанена в „Елизабет и Дарси“. Не мисля, че е най-подходящият момент. Утре. След като си тръгнат. Ще опитам тогава.

— Ще дойда и аз. Единайсет и половина?

— Да, добре. Наистина мисля, че това е голяма крачка напред. Вече сме по-близо до откриването на Били. Трябва да се връщам.

— Ще те изпратя.

— Добре.

— Остани тук — нареди Райдър на кучето.

— Ти не каза почти нищо — изтъкна Хоуп, когато двамата излязоха.

— Мислех си. Вярно, може и да си права и той да е зидарят, с когото се е срещала тайно. Но без да знаем името, пак е изстрел напосоки.

— Ще открием името. — Нямаше да се откаже, докато не го намереха. — Има още писма и документи, които да прегледам, както и

Оуен. Ще го намерим. — Обърна се към Райдър на прага на рецепцията. — Опитай се да бъдеш по-голям оптимист.

— Против природата ми е.

— Известно ми е.

— Вечеряла ли си?

— Още не. Имах малко свободно време, затова седнах да прегледам писмата.

— Мога да донеса нещо. Гостите сигурно знаят, че и ти хапваш понякога.

— Добре, благодаря. Една салата би била чудесна вечеря. „Палас“.

— Само това?

— Огромна е. — Целуна го леко. — Благодаря. И барът наистина изглежда прекрасен.

— Ще изглежда много по-добре, когато монтират помпите за бира и ми наляят една халба. Ще донеса мизерната ти представа за вечеря след около час.

— Тук съм. О, и ако те интересува, поръчала съм сладки гевречета от пекарната за закуска.

— И аз ще съм тук.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хоуп изпрати и последните си гости. Среднощната буря бе донесла така желания дъжд и бе оставила подире си подгизнало покривало от горещина и влага. Тя остана навън само минутка, загледана към отсрещната страна на паркинга през редицата от камиони. Трябваше да отдели двайсетина минути и да иде да види какво става, да направи нови снимки за уебсайта относно напредъка на фитнес центъра.

Но тази сутрин имаше по-важни задачи. Влезе обратно в хотела и отиде в кухнята, където Каролий лъскаше гранитния плот.

— Трябват ни продукти — обади се по-възрастната жена. — Знам, че това е включено в списъка ти със задачи, но си казах, че мога да изтичам и да напазарувам сега. Тя може да се чувства по-комфортно с по-малко хора наоколо.

— Не знам какво бих правила без теб.

— Само се опитай да разбереш. Аз ще взема списъка и ще заредя всичко необходимо. Джъстин ще мине по-късно, така че ще можеш да ни кажеш и на двете как е минало. Хоуп, какво мислиш, че ще стане, след като намерите нейния Били?

— Не знам. Ако тя... отиде отвъд, ами, ще ми липсва.

— Знам какво имаш предвид. Харесва ми да си говоря на глас, без да имам усещането, че си говоря сама. И да я усещам наоколо. Знаеш за какво говоря.

— Така е.

— Няма да се бавя. — Каролий взе чантата си, пхна вътре списъка с продукти. — О, къде ми е умът? Когато сутринта започна да ми разказваш за онова писмо, забравих да ти кажа новината. Джъстин е наела управител и помощник-управител на фитнеса.

— Намерила е човек? Страхотна новина. Някой местен ли е?

— Абсолютно, и с достатъчно опит при това, а според Джъстин и с енергия в излишък.

— Звучи точно като човек, когото всеки би искал за управител на фитнес център.

— Тя има дарба, Джъстин имам предвид. — Каролий прегърна Хоуп с една ръка. — Да намира идеалния човек за всяка работа. Ще се видим след няколко часа.

Останала сама, Хоуп въздъхна. Както бе решила след дълго обмисляне сутринта, тръгна към стълбите.

Успя да направи само две крачки, подминавайки офиса си, и телефонът звънна. За малко да остави телефонния секретар да се включи, но после се върна и вдигна слушалката.

— Добро утро. Хотел „Бунсборо“.

Двайсет минути по-късно опита отново. Но през вратата нахлу Ейвъри.

— Задържаха ме. Опита ли вече да говориш с нея?

— Не, и мен ме задържаха. Познаваш ли Майра Грим?

— Може би. Познавам Брент Грим. Работи за „Томпсънс“ и е редовен клиент на „Веста“. Мисля, че Майра се казва по-голямата му сестра. Защо?

— Искане да резервира хотела за малка сватба, която ще бъде втори брак за нея. Мога да ти кажа, че се е развела с Мики Шубейкър преди шестнайсет години, върнала си е моминското име, живее на няколко мили извън града и работи в погребалното бюро на Баст.

— За щастие, не съм имала нужда от услугите ѝ.

— Запознала се е с бъдещия си съпруг точно там, преди три години, когато е погребал жена си.

— Хм. Човек не си представя погребалното бюро като място, където можеш да срещнеш половинката си.

— Любовта намира начин — засмя се Хоуп. — Както и да е, той повдигнал въпроса, както се изрази тя, и двамата искат да се оженят тук другия месец.

— Бързо действат.

— И двамата не са първа младост, както ми каза тя. Съвсем скромна сватба, може би двама до двама и пет души. Следобедно тържество. Тепърва ще уточняваме подробностите.

— Малка следобедна сватба, втори брак и за двамата — замислено отрони Ейвъри. — Мога да приготвя нещо семпло, а „Айсинг“ ще направят тортата.

— Предложих и двете. Тя ще говори с годеника си, но отново повтарям думите ѝ, той бил съгласен с каквото тя реши.

— Колко удобно за нея.

— Звучеше ми леко замаяна. Беше много мило. Е. — Погледна към стълбите, после се обърна, когато Клеър потропа на вратата на фойето.

— Исках да съм тук, стига да нямате нещо против. Тя ми помогна и си мисля, че може би, ако сме заедно, ще ѝ помогнем и ние.

— Отлична идея. Да се качим горе. „Елизабет и Дарси“ ѝ е любимата стая, затова ще опитаме там.

— Странно е, нали? — Ейвъри вървеше последна, след Клеър. — Но не и зловещо странно. Нещо като да си поприказваш с приятел. Когато не познаваш чак толкова добре всъщност, но за когото те е грижа.

— Всеки ден научавам нещо ново за нея. Водела е толкова ограничен живот. Не само заради епохата, нравите на времето, но и защото баща ѝ е бил толкова строг, толкова непреклонен. Знаете ли, че не съм намерила нито едно писмо от Илайза сред документите на сестра ѝ? Би трябвало да има такива. По онова време хората често са си разменяли писма.

— Имейлите на деветнадесети век — обади се Ейвъри.

— Сестрите със сигурност са си писали една на друга — съгласи се и Клеър. — Но ако бащата е бил толкова строг, може да е унищожил писмата, написани от Лизи.

— Мисля, че е станало точно така. Има доста подтекст в писмата, които прочетох — продължи Хоуп. — Катрин се е страхувала от него. Ужасно е наистина, представи си да се боиш от собствения си баща. И мисля, че Катрин е основала училището, след като се е омъжила и се е измъкнала от опеката на баща си, заради начина, по който двете със сестра ѝ са били ограничавани. Катрин много обичала да чете и открила, че се увлича по медицината по време на войната. Искала е да учи, но това било изключено.

— Затова е основала училището, за да могат други момичета да учат. — Очите на Клеър се навлажниха. — Други момичета да могат да преследват мечтите си.

— А Лизи? — обади се Хоуп. — Искала е само да се влюби, да се омъжи и да създаде дом, семейство. Всичко, което е очаквал и баща

й от нея, с изключение на първата стъпка, защото любовта изобщо не е влизала в плановете му за дъщерите му.

Тя пъкна ключа в ключалката, отвори вратата.

— Снощи имахме гости тук. Стаята още не е оправена.

— Мисля, че ще понесем гледката на неоправеното легло. Седни,

Клеър — нареди Ейвъри.

— Добре съм.

— Бременните не бива никога да отказват възможността да поседнат.

— Права си. — Клеър се настани на моравото кадифено кресло.

— Тя дали остава тук, как мислиш, когато има гости като например снощи?

— Зависи. Понякога я усещам горе, в апартамента ми. Или в библиотеката, ако се кача да долея уиски в гарафата или да заредя кафемашината.

— Прави ти компания — отбеляза Ейвъри. — Разкажи ни за писмото.

— Вече ви казах всичко.

— Кажи ни пак, а може би ще го споделиш и с нея също.

— Има стотици писма. Братовчедка ми и училищната библиотекарка са положили огромни усилия да намерят писма, написани до и от Катрин. Огромната част от намерените от тях и от онези, до които аз успях да се добера, са написани до нея. Писма от приятелки, роднини, гувернантката, която е имала като дете, учителя й по музика, разни такива.

Ейвъри кимна и приседна на ръба на леглото.

— Има и писма от Джеймс Дарби, мъжа, за когото се е омъжила, и няколко от нея до него. Те са ми любимите засега. В тях може да се види как са се развивали чувствата им един към друг, усеща се обичта, чувството за хумор, уважението. Според мен той пръв се е влюбил в нея и смятам, че неговата любов и разбиране са й помогнали да открие себе си.

— Късметлийка — заяви Клеър. — Омъжила се е за човек, когото е обичала и който е бил влюбен в нея.

— Мисля, че са имали много хубав живот — каза Хоуп. — Той не само е дал по-голямата част от парите, нужни за финансирането на училището, което тя е искала да построи, но и е споделял мечтата й.

Бил е от добро семейство, финансово и политически благонадеждно, така че баща ѝ е одобрявал. Но двамата са се обичали. Имала е възможността да води пълноценен живот с мъжа, когото е обичала. Не е било просто брак, основан на страха, чувството за дълг или удобството.

Когато долови уханието на орлови нокти, Хоуп приседна до Ейвъри.

— Любовта е обогатила живота ѝ. Обичала е сестра си, но е била млада, уплашена и още не е знаела какво е да си влюбен. Запазила е тайната на сестра си, доколкото мога да преценя. И вярвам, съдейки по писмата, че е била лоялна. Не мисля, че някога би те предала. Писала е на братовчедка си Сара Елън. Били са близки по възраст и е споделяла с нея сърдечните си трепети, мислите си, радостите и тревогите си. Страхувала се е за теб, в случай че баща ви научи, че се измъкваш тайно да се срещаш с Били. Той е бил каменоделец, работил е по имението на баща ви. Така ли е? Трябва да ни кажеш дали това е вярно, за да мога да продължа да го търся.

Тя се появи на вратата, водеща към верандата.

— Той издълба инициалите ни върху камък. Показа ми инициалите ни в едно сърце върху камъка. Зазида го в стената, за да остане завинаги и никой да не знае, освен нас.

— Как се казваше той? — попита Хоуп.

— Той е Били. Моят Били. Яздех навън и се отклоних от маршрута, който ми бе позволен, сама. Слязох към потока и той беше там, ловеше риба в един неделен следобед. Не биваше да е там, както и аз. Един свеж мартенски следобед, когато водата в потока се просмукваше над топящия се лед.

Лизи затвори очи, сякаш се взираше в миналото.

— Можех да усетя мириса на пролетта, която се опитва да победи зимата, но в сенките още имаше сняг. Небето бе зимно и сиво, а вятърът още хапеше.

Отвори очи и се усмихна.

— Но той беше там и вече нямаше студ. Изобщо не биваше да говоря с него, нито той с мен. Но и двамата го почувствахме, сякаш се познавахме открай време. Един поглед, една дума и сърцата ни се разкриха. Също като в романите, които Кати ми четеше, а аз се присмивах на думите за любовта от пръв поглед.

Хоуп искаше да заговори, да я прекъсне. Името му, само едно име. Но сърце не ѝ даде.

— Срецахме се, когато можех да се измъкна, и се обичахме през остатъка от онзи студен март, в разцъфналата пролет и в пищната зеленина на лятото.

Тя протегна ръка към Хоуп.

— Ти знаеш. Всички вие знаете какво е да изпитваш толкова силни чувства към някого. Той работеше с ръцете си, не с дърво, както вашите любими, а с камък. Дори и само това бе достатъчно, за да бъде недостоен в очите на баща ми. Знаехме го.

— Баща ти разбра ли? — попита Хоуп.

— Той никога не би повярвал или подозирал, че мога да му се противопоставя по такъв начин. Избра ми съпруг, а аз му отказах, макар че никога не биваше да го правя. Отначало сякаш изобщо не бях казала нищо. Той просто продължи да прави планове за сватбата. Аз продължавах да се противя, но всъщност нямаше да имам никакъв избор. А и войната...

Обърна се към Клеър.

— Ти знаеш какво причинява войната на онези, които се сражават, и на онези, които остават да чакат и да се страхуват. Той каза, че трябва да се бие, да замине на война, иначе не би запазил честта си. Умолявах го, но той бе непреклонен. Щяхме да заминем заедно, да се оженим, а аз да остана при семейството му, докато той се върне за мен.

— Къде беше семейството му? — попита я Ейвъри.

— Тук? — Пръстите на Лизи мачкаха високата яка на роклята ѝ, докато се озърташе наоколо. — Наблизо? Избледнява. Лицето му е съвсем ясно, гласът му, докосването му. Здравите му ръце. Загрубели и силни. Райдър.

— Да — промълви Хоуп. — Силни, загрубели ръце. Избягала си тайно с Били?

— Не можах. Същата вечер баща ми подписа брачния ми договор. Трябваше да запазя мълчание, но аз се развиках, разкрещях му се. Мислех си за Били, който отиваше на война, и се разкрещях на баща си. Казах му, че никога няма да се омъжа, освен по любов. Че може да ме пребие, да ме заключи, да ме изгони, но няма да направя това, което иска от мен. Затова той наистина ме заключи в стаята ми. Удари ме.

И сякаш споменът бе все още жив, Лизи докосна бузата си.

— Майка ми се качи в спалнята си и той отново ме удари, а после ме замъкна до стаята ми и ме заключи вътре. Не можех да изляза, да се измъкна. Три дни и нощи баща ми ме държа заключена в стаята само на хляб и вода. Направих, каквото трябваше да направя от самото начало. Казах му, че ще се подчиня. Помолих го за прошка. Лъжех отново и отново и само чаках удобен момент. Напуснах къщата и семейството си, сестричката, която обичах толкова много, късно през нощта, само с една чанта през рамо. Взех влака до Филадельфия. Толкова се страхувах и вълнувах. Отивах при Били. Пътувах с дилижанса. Толкова бе горещо. Много горещо лято. Бях болна. Писах... на майка му. Мисля. Избледнява. Написах писмо и дойдох тук. Той беше тук.

— Били е дошъл тук? — попита я Хоуп.

— Близо. Идваше насам. Чувах грохота на оръдията, но бях много болна. Той щеше да дойде. Обеща ми. Чакам.

— Илайза, нужно ми е името му. Пълното му име. — Хоуп скочи на крака. — Казвал се е Уилям.

— Не. Беше Били, но Джоузеф Уилям. Щеше да ни построи къща със собствените си ръце. Твоят Райдър ще ви построи ли къща?

— Той има къща. Илайза...

— И куче. Щяхме да си имаме кучета. Оставих кучетата и дома си, и семейството си. Но щяхме да си имаме наши кучета и дом, и да създадем семейство. Мисля, че носех дете.

— О, господи — отрони Ейвъри.

— Мисля... Жените усещат. Вярно ли е? — попита тя Клеър.

— Мисля, че е вярно.

— Така и не му го казах. Започнах да подозирам едва когато дойдох тук. После имаше жега, а и болестта. И всичко избледнява. Много време мина. — Тя протегна ръка, която вече бе прозрачна. — Всичко избледнява.

— О, недей... — обади се Хоуп, но Лизи се разсея и изчезна също като ръката ѝ.

— Бременна, сама и болна, докато любимият ѝ е заминал на война. — Ейвъри стана и отиде да се наведе зад стола на Клеър, облягайки буза на дланта ѝ.

— С мен не беше така. Никога не съм била сама. Имах семейство, което ме обича. Но да, мога да разбера колко уплашена се е чувствала и колко твърдо решена е била. За бога, тя е изоставила всичко, само с чанта през рамо, да дойде на непознато място — и да разбере, че носи дете.

— А после е била прикована на легло, болна и умираща, заслушана в грохота на оръдията. Той се е бил при Антиетам — заяви Хоуп. — Сигурна съм. Бил е близо и е бил войник.

— Семейството му също е било наблизно — напомни ѝ Ейвъри. — И вече не търсим просто Уилям, а Джоузеф Уилям. Или Уилямс? Дали биха му казвали Били?

— Не знам, но това, че имаме евентуално първо и второ име или пък първо име и фамилия, ще ни помогне.

— Колкото по-дълго говореше с нас или се опитваше, толкова по-малко осезаемо ставаше присъствието ѝ. Очертанията ѝ се размиваха все повече и повече, докато ни говореше.

Хоуп кимна на Клеър.

— Случи се и преди. Сигурно има нещо общо с енергията. Кой може да знае, за бога? Бих могла да се заема с проучване на паранормални явления, привидения и различни техни проявления, но така само ще ми остане по-малко време за търсенето на Били. А това е по-важното.

— Ще кажа на Оуен и той също ще удвои усилията си. Но тя си поговори с нас. — Ейвъри улови ръката на Клеър, щом тя се изправи, протегна се към Хоуп. — Поговори с всички нас. Не е имала с кого да сподели историята си толкова дълго. Всичко, което е искала, е бил Били, дом, семейство и куче. Ще ми се баща ѝ да ми се появи. Не знам дали човек може да удари дух, но ми се иска да пробвам.

— Засега това е нейният дом. — Хоуп въздъхна. — И ние сме семейството ѝ.

— Бекет я пробуди. Наистина го вярвам — обърна се Ейвъри към Клеър. — Нещо в него ѝ е дало възможност да се появи. Може би ѝ е напомнил за Били. Вероятно всички ѝ напомнят за него — Оуен и Райдър също. Тя им има доверие, загрижена е за тях. Има някаква връзка с тях и може би е нещо повече от това, че са върнали това място към живот.

— Да. — Хоуп се намръщи. — Права си. Има нещо... — Прекъсна думите си, когато чу отварянето на врата на долния етаж и гласове. — Екипът на почистващата фирма.

— Трябва да се връщам в книжарницата. — Клеър се надигна. — Трябва да запишем всичко това. Мога аз да го направя. Може би, ако всичко е описано на хартия, ще видим нещо, което сме пропуснали в разказа ѝ.

— Аз ще започна издирването на Джоузеф Уилям — или Уилямс — веднага щом имам възможност. — Хоуп ги поведе надолу.

— Трябва да си направим среща. Шестимата — и Джъстин, ако иска.

— Свободна съм утре вечер. Ти можеш ли да намериш детегледачка?

— Ще се погрижа — увери я Клеър. — Може ли да се съберем тук? Това може да провокира нещо.

Спряха за малко във фойето, поговориха с хората на фирмата за почистване. Когато телефонът звънна, Хоуп махна за довиждане на приятелките си.

С планове за срещата в главата си, тя се приготви да излезе в жегата и да се заеме с плевелите в градината. Мислеше по-добре, когато ръцете ѝ бяха заети с нещо.

Бяха направили голяма крачка напред, сигурна беше. Инерцията щеше да ги доведе до края.

И после какво, зачуди се тя. Когато намереха Били — когато откриеха къде е живял и загинал, как и кога е умрял — какво щеше да означава това за Лизи?

Тя изобщо не бе имала своя шанс, мислеше си Хоуп, наистина. И точно когато бе вярвала, че животът ѝ ще започне, той бе свършил. Но духът ѝ бе останал верен, състрадателен, с чувство за хумор и обич в сърцето.

И любов, каза си тя. Любовта просто струеше от нея.

Двамата биха живели щастливо, размишляваше тя. В каменната къща, със семейството и кучетата. Колкото и млада и изстрадала да бе Лизи, тя бе знаела какво иска и бе последвала мечтата си.

„А ти какво искаш?“, запита се Хоуп.

Ръцете ѝ замръзнаха на място, когато собственият ѝ въпрос я изненада. Имаше това, което иска. Нали?

Работа, която обича, приятели, на които държи, семейство, на което можеше да разчита в нужда. Любим, който ѝ бе скъп и с когото бе щастлива.

Беше достатъчно, както бе казала на Райдър. Повече от достатъчно.

И все пак нещо я човъркаше отвътре, някакъв дълбоко скрит копнеж, който се стремеше към нещо повече.

Не разваляй всичко, предупреди тя самата себе си. Не започвай да трупаш очаквания. Приеми каквото дойде и бъди щастлива сега.

Излезе от градината, когато Каролий спря с колата си, и мина под арката от цветя, за да я посрещне.

— Натоварена съм догоре! — обяви Каролий.

— Идвам да помагам.

— Както и тя. — Каролий махна с ръка към Джъстин, която тъкмо спираше на паркинга. — Кара след мен последните два километра. Улучи момента — викна тя. — Грабвай някоя чанта и я внеси.

Джъстин, със сандали с каишки в цветовете на дъгата и захарнорозови рамки на очилата, сви бицепсите си.

— Силата е с мен. Господи, колко е горещо.

— Надявах се, че бурята снощи малко ще ни поразхлади. — Каролий се пресегна в колата и грабна голяма опаковка тоалетна хартия. — Нямахме късмет.

— Но пък беше съборила от дървото клон, голям почти колкото Уили Би, точно върху алеята ми. Трябваше да извадя проклетата дърворезачка.

— Дърворезачка. — Хоуп зяпна насреща ѝ.

— Скъпа, мога да работя с дърворезачка, трион за трупи и каквото още се сетиш. Ако се налага. Някой от синовете ми би го направил вместо мен, но няма да ги откъсвам от работата им, щом и сама мога да се справя.

— Аз мога да използвам косачката за моравата. — Каролий се засмя, докато мъкнеха навътре покупките. — Но аз от години живея в града, а Джъстин — в гората. Помниш ли, мама си мислеше, че Томи все едно ще те замъкне в някоя чужда страна, когато реши да купи онзи парцел в гората?

— Мама се притесняваше, че ще стана горски отшелник. Томи обичаше да се шегува с нея, че ще си направи и дестилатор за домашно уиски.

— Тя не го е харесвала, така ли? — учуди се Хоуп.

— О, много го харесваше. Беше луда по него. Просто не ѝ допаднаше идеята, че ще ме завлече насред пустошта, както определяше всичко на разстояние повече от пет километра извън града. Баща ми е израснал във ферма недалеч оттук и е нямал търпение да се установи в града. Двамата бяха родени един за друг.

— За всеки има място под слънцето — обади се Каролий.

— А моето е в пустошта. Имам късмет, че синовете ми мислят като мен, така че останаха близо до мен.

— Не, седни — каза Хоуп, когато Джъстин понечи отново да излезе навън. — Аз ще взема останалото. Сипи си нещо студено за пиене и ще ви споделя последните новини за Лизи, след като прибера всичко вътре.

— Точно така и ще направя и ще гледам как сестра ми подрежда покупките.

— Винаги си ме командвала.

— Винаги си имала нужда от това.

Развеселена, Хоуп ги остави и излезе да вземе и последните торби от колата на Каролий.

Навън забеляза едно червено „БМВ Роудстър“ да паркира. Не познаваше колата — която беше нова — но разпозна жената зад волана.

Стисна зъби и изпъна рамене. Не си направи труда да се усмихне престорено, когато Шеридън Мейси Уикъм слезе от колата с грациозно движение и стъпи с разкошните си — по дяволите — сандали на висок ток на „Лубутен“.

Косата ѝ се спускаше на идеални бляскави вълни, което веднага наведе Хоуп на мисълта, че Шеридън е спряла само преди пет минути, за да освежи прическата и грима си. Носеше елегантна лятна рокля в пастелни тонове — „Акрис“, предположи Хоуп — висящи платинени обеци и блестящ годежен пръстен и халка, които направо можеха да извадят очите на околните.

Какъв късмет, каза си Хоуп, точно когато съм потна, облечена подходящо за плевене на градината и не съм освежавала гланца си за

устни, откакто го сложих сутринта.

Просто идеално.

— Шеридън. — Това бе достатъчно като поздрав.

Младата жена рязко смъкна тъмните си очила и ги пъкна в бонбоненорозовата си кожена чантичка.

— Ще ти отправя само едно предупреждение и това е всичко, което ще получиш. Стой далеч от Джонатан.

Хоуп отлично виждаше, че тя е бясна, но не можеше да отгатне причината.

— Не го виждам наоколо.

— Нима ще ме лъжеш в лицето? Знам, че е бил тук, не го отричай. Бил е при теб. Отлично знам какво се опитваш да постигнеш.

— Нямам намерение да те лъжа в лицето, нито зад гърба ти, нито пък има за какво да лъжа. Считай, че съм получила ненужното ти предупреждение. Сега имам работа, така че приятен път обратно.

— Чуй ме, кучко такава! — Шеридън сграбчи ръката на Хоуп и стисна здраво. — Знам, че е бил тук. Спрял е да зареди гориво. Видях касовата бележка. Не съм глупачка.

Да, помисли си Хоуп, ревнивите жени имаха навика да ровят в касовите бележки, имейлите, джобовете на мъжете си. Колко тъжна картинка.

— Трябва да говориш с него за това. Но ще ти кажа, че наистина беше тук — веднъж, по-рано през това лято — за да ми предаде, че баща му искал да ми направи предложение да се върна отново на работа в „Уикъм“.

— Ти си лъжкиня и мръсница.

— Не съм нито едното от двете. — Хоуп изтръгна ръката си.

— Ако баща му е искал да се върнеш, аз щях да знам за това. А и ти щеше да се втурнеш през глава обратно.

— Очевидно грешиш и за двете.

Още по-вбесена, Шеридън извиси глас и се развика.

— Няма да се измъкнеш с номерата, които вече веднъж ни погоди. Аз съм му съпруга. Негова съпруга съм, а ти си *нищо*.

Хоуп устоя на желанието да разтрие ръката си. Шеридън бе използвала и ноктите си, докато я стискаше.

— Никога не съм въртяла никакви номера.

— Използва секса, за да станеш управител, и се опита да използваш същото и за да се омъжиш за него. И знам, че пак се опитваш. Да не мислиш, че не знам с кого се среща тайно, когато казва, че е в командировка или има късна среща с клиент?

Хоуп може би щеше да изпита съчувствие, ако гневът ѝ позволяваше. Вместо това използва всички си самоконтрол, за да не се развика и тя в отговор.

— Шеридън, набий си го в главата. Изобщо не се интересувам от Джонатан. Ако си мислиш, че имам желание да се виждам с него или да правя секс с него след начина, по който постъпи с мен, значи, наистина си глупачка.

— Лъжлива кучка!

Шамарът, който Шеридън ѝ зашлеви през лицето, я слиса и бе достатъчно силен, за да я накара да отстъпи крачка назад.

— Каж ми истината! Искам да чуя истината още сега. Иначе...

— Ще трябва да се дръпнеш назад. — Райдър дръпна жената настрана. — Много далеч.

— Махни си ръцете от мен или ще извикам полицията.

— Направи го. Всъщност аз ще ги извикам вместо теб.

— Райдър...

— Влез вътре, Хоуп.

— Да, бягай. — Отмятайки красивата си грива, Шеридън ѝ се присмя. — Както направи, когато Джонатан ти каза, че е приключил с теб.

— Никъде няма да ходя, но предлагам ти да си вършиш.

— Ще си тръгна. Ще ида направо при шефа ти. Най-добре почни да си търсиш друго работно място, защото ще ти е нужно, когато му кажа какви ги вършиш.

— Защо не ми кажеш още сега? — предложи Джъстин и пристъпи по-близо. — Хотелът е мой. Хоуп е моят управител. Затова си мери думите. Иначе ще кажа на сина ми наистина да повика полицаите, за да те изведат насила от имота ми.

— Тя само ви използва, както използва всички наоколо си. Джонатан ми каза как му се е обаждала, умолявала го е да дойде да говори с него и се е молила да я вземе обратно.

— Момиче, ако имаш подобни проблеми толкова отрано в брака си, значи, си загазила. Идването ти тук и скандалът с Хоуп няма да ги

реши.

— Виждала съм се с Джонатан само веднъж, откакто напуснах Вашингтон — започна да обяснява Хоуп. — Никога не съм му се обаждала. Не съм спала с него. Не го искам, Шеридън. И точно сега много се чудя защо ти го искаш.

Когато Шеридън понечи да се хвърли напред, Райдър просто се премести, така че да застане между двете.

— Докосни я отново и ти обещавам, че ще съжаляваш за това.

Шеридън присви очи.

— Значи така. Повтаряш номера, а, Хоуп? Спиш със сина на шефа си. Колко си жалка.

— Госпожо, отсреща има поне десетина мъже, които видяха как удрияш шамар на Хоуп. Всички ще го потвърдят в съда, когато тя те обвини в нападение.

— Аз...

— Млъкни, Хоуп — рязко ѝ нареди той, когато тя понечи да го прекъсне. — Качвай се на колата си и се махай далеч оттук. И не се връщай. Ако чуя, че си го направила, а в малкия град това бързо се разбира, ще поискам да те арестуват. Сигурен съм, че семейство Уикъм много ще се зарадва да види името си на първа страница във „Вашингтон Поуст“.

— Тя само ви използва. — Но сега в очите на Шеридън имаше сълзи, а гласът ѝ потреперваше. — Използва ви и се опитва да съсипе брака ми. Ти ще си този, който ще съжалява, когато те захвърли заради по-изгодна партия.

— Шеридън? — Джъстин заговори с изненадваща мекота в гласа. — В момента се излагаш сама. Върви си у дома.

— Тръгвам си. И бездруго е невъзможно да се води разумен разговор с някакви си селяци.

Усмивката на Джъстин грейна върху цялото ѝ лице, когато Шеридън се въртна и тръгна към колата си.

— Ихаа. — Докато беемвето потегляше със свистене на гуми, Джъстин прегърна Хоуп през рамо. — О, скъпа, не позволявай на тази нещастна глупачка да те разстрои.

— Съжалявам. Толкова съжалявам.

Райдър се обърна — искаше първо да се увери, че колата е далеч. И видя сълзите, стичащи се по бузите на Хоуп.

— Престани с това. Стига.

— Съжалявам.

— Няма за какво да съжаляваш. Хайде, ела вътре — подкани я Джъстин. — Ще сложим малко лед на бузата ти. Здравата те цапардоса, нали?

— Съжалявам — повтори Хоуп, явно неспособна да каже каквото и да било друго. — Трябва да...

Измъкна се от прегръдката, хукна към вратата, подмина слисаната Каролий и се втурна право към апартамента си.

— Райдър, върви след нея.

— Не. Не, мамо.

Джъстин се завъртя рязко към него с пламнали очи и ръце на кръста.

— Тръгвай след нея незабавно. Какво ти става, за бога?

— Тя плаче. Не мога да се оправя с това. Ти можеш. Ти върви. Хайде, мамо, иди ти.

— Мили боже, помогни ми. — Джъстин удари сина си със свит юмрук по гърдите. — Що за мъж съм отгледала, че да не иска да се погрижи за жена си, когато тя плаче?

— Такъв като мен. Моля те. Ще говоря с нея, когато спре. Ти знаеш какво да й кажеш сега, какво да направиш.

Джъстин само изсумтя ядосано.

— Добре тогава. Прави каквото знаеш и иди да й купиш някакви цветя, да те вземат мътните.

След като отново го удари с юмрук, по-силно този път, Джъстин се завъртя на пети и решително тръгна навътре.

Райдър присви очи, разтърка гърдния си кош и измъкна телефона си, за да се обади на местния цветарски магазин.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джъстин се замисли дали да не вземе резервния ключ за апартамента на управителя, после си каза, че личното пространство на Хоуп е било достатъчно нарушено през този ден. Вместо това се качи до третия етаж, изпълнена с мрачни мисли за глупавите жени, които винят другите за проваления си брак, както и за мъжете, които не можеха да съберат кураж, за да се изправят срещу нечий сълзи.

Вдигна ръка, за да почука на вратата на Хоуп. И тя се отвори — мигновено и плавно.

Хоуп веднага скочи от дивана, където седеше и хлипаше.

— Не съм отваряла. — Джъстин вдигна ръце, за да покаже, че са празни. — Някой се грижи за теб.

— Имам нужда от няколко минутки, за да се овладеея.

— Имаш нужда от рамо, на което да си поплачеш, а и ако не беше толкова рано сутринта, от едно малко уиски. Ще се задоволим с рамото и с чая, който ще направя след малко.

Отиде при нея, прегърна я здраво и я притисна към себе си.

— О, господи. Господи! — успя само да пророни Хоуп, безпомощна пред безрезервната подкрепа. — Беше ужасно.

Нежно, успокояващо, Джъстин леко я люлееше напред-назад.

— Е, по скалата от едно до десет, като едно е порязване на лист хартия, а десет — да речем, да си отрежеш ръката с мачете, това беше едва трета степен. Но е доста тежко.

— Толкова...

— Не ми се извинявай отново за лошото държане на някой друг.

Макар гласът ѝ да бе строг и рязък, Джъстин успокоително галеше с длан гърба на Хоуп.

— Не съм била с Джонатан заради кариерата си. А Райдър... Моля те, не си мисли, че е така.

— Нека поседнем, докато ти обясня защо това са напълно излишни приказки за мен. Скъпа... — Джъстин стисна устни, когато

забеляза червената следа, загрозяваща страната на Хоуп. — Нека първо ти донеса малко лед.

— Няма нужда. — Хоуп инстинктивно вдигна ръка към тъпата, но постоянно пулсираща болка. — Добре съм.

— Улучила те е право по скулата. Имаш много хубави скули, но пък са лесна мишена. Хайде, сядай.

Джъстин отиде в малката кухничка, надникна във фризера.

— Нямах замразен грах. Винаги имах няколко пакета, докато момчетата живееха с мен — и още имам. Бог ми е свидетел, че непрекъснато се удрят някъде. — Намери малки найлонови пликчета и напълни едно с лед. — И това ще свърши работа. Задръж го до бузата си за няколко минути — нареди тя и подаде импровизираната торбичка с лед на Хоуп.

— Докъде бях стигнала?

— Джъстин...

— О, точно така. Ти и онзи безполезен подлец Джонатан Тиквен. Нарочно обърка името му и изтръгна полузадавен смях от Хоуп.

— Всяка жена има право на грешка. Аз самата бях сляпо влюбена в един безполезен никаквец, когато бях на шестнайсет и бях луда по Майк Труман. Изневери ми с една мажоретка с големи гърди. Вече има два развода зад гърба си и май върви към третия. Кое то говори само по себе си.

Бърбореше неспирно, както и двете знаеха, за да даде време на Хоуп да се успокои.

— Какво стана с мажоретката? — попита я Хоуп.

— Надебеля. Дребнаво е от моя страна да изпитвам самодоволство и превъзходство от това, но всяка жена има право на лека дребнавост понякога.

Хоуп не можа да сдържи въздишката си — отчасти тъжна, отчасти развеселена.

— О, Джъстин.

— Миличка, ти просто си отдала чувствата и доверието си на грешния човек и той не е уважил нито едното, нито другото. Явно не уважава и съпругата си, но това не бива да е твоя грижа. Онази глупава жена — с разкошни обувки и отчаяние в погледа — иска да го превърне в твой проблем, за да може да обвини теб за очевидния факт, че съпругът ѝ сега е неин безполезен негодник.

— Знам го. Знам, че е така, Джъстин, но всичко е толкова грозно и объркано.

— За нея, не за теб. Можеше да й кажеш, че е дошъл тук да ти предложи да започнете тайна връзка.

— Не виждах смисъл. Нямахте да ми повярва.

— О, дълбоко в себе си щеше да повярва. Част от нея вече знае как стоят нещата.

Докато говореше, Джъстин стана, намери носни кърпички. Когато отново седна, сама попи сълзите от страните на Хоуп.

— Това я ядосва и я кара да се срамува. Затова се опитва да засрами теб. Това е нещото, за което аз съжалявам. Колкото до Райдър, защо да си мисля, че си с него заради някакъв напредък в кариерата? Ти вече си управител на хотела, а аз не възнамерявам да правя верига такива. В добавка към това, Рай си има недостатъци, Бог ми е свидетел, но е добър човек. Приятна гледка за окото е, а и вярвам, че знае какво и как да прави, при това добре, в леглото.

— О, господи.

— Това те притеснява, но, миличка, ако двамата с Райдър не се забавлявате страхотно в леглото на този етап от връзката си, би било много жалко. Като оставим това настрана, ти си горд и почтен човек. Ако не беше такава, сега щеше да си с онзи негодник, който тайно изневерява на жена си, и щеше да използваш секса, за да измъкнеш каквото искаш от него.

— Защо просто не ме оставят на мира? Аз не ги закачам.

— Ти ще бъдеш като трън в петата й, докато е с него. Което, подозирам, няма да е повече от година — най-много две. И винаги ще бъдеш трън в неговата пета. Зарязала си го — простичко обясни Джъстин. — Той никога няма да го разбере и няма да проумее, че сам си е виновен. Но не мисля, че някой от двамата ще се появи отново, за да те тормози. Ако обаче дойдат, искам да науча. Искам да ми кажеш. Това не подлежи на обсъждане.

— Добре.

— Хайде, дай да видя сега. — Джъстин махна торбичката с лед и огледа внимателно бузата на Хоуп. — Така е по-добре.

— Няма проблем. Наистина. Просто беше огромен шок. И аз само си стоях и гледах. Ти би отвърнала на удара й.

— О, скъпа, направо щях да я съборя на кльощавия ѝ задник. Но аз съм си такава. Ти си различна. Сега ще ти направя чай.

— Благодаря.

— Няма защо. — Отиде отново в кухнята, сложи чайника и порови из шкафовете, докато намери кутията с чай. Избра пакетче с любимия ѝ аромат на жасмин.

— Сега ще ти се извиня.

— Ти ли? — Хоуп избърса няколко закъснели сълзи. — Защо?

— Заради сина си. Трябваше той да се качи при теб, да ти предложи рамото си, да те изслуша, да ти се скара и да ти направи чай. Усмивката ѝ бе израз на така желаното облекчение.

— Изобщо нямаше да му е приятно.

— И какво от това? Жените как търпят, когато мъжете оставят вдигната тоалетната седалка или не внимават особено къде се целят, след като са изпили прекалено много бира. Приемаме тези неща. Той бяга далеч от сълзите, винаги е бил такъв. Другите двама ги понасят, но не и Рай. Ако си отрежеш пръста, можеш да разчиташ на него. Но ако се разплачеш, изчезва яко дим.

— Не му се сърдя за това.

— Аз самата харесвам мъже, които могат да преглътнат няколко сълзи, стига жената да не циври всеки път, щом леко се одраска. Няма да питам дали искаш съвета ми. Ще кажеш да, макар че никой не иска съвети в действителност. Затова просто ще ти го кажа. Гледай да те изслушва. Чувствата трябва да бъдат изразявани, Хоуп. Невинаги се подразбират, както си въобразят хората.

Сипа гореща вода върху пакетчето чай в чашата.

— Той е добър човек, както вече казах. Умен е. Съобразителен, трудолюбив и винаги казва истината, независимо дали ти харесва, или не. Ако няма да каже истината, изобщо не си отваря устата. Има чувствителна страна в характера си, която невинаги показва, както и доста opak нрав, който често е на показ.

Донесе чая на Хоуп, леко наклони глава.

— И никога в живота си не е имал сериозна връзка с жена. Уважава жените, харесва ги, оценява ги и винаги много е внимавал да стои здраво стъпил на земята. С теб леко губи равновесие, в случай, че не си забелязала.

— Не, аз не... Мислиш ли?

— Определено. Ще ти изпрати цветя и ще се надява бурята да е отминала, докато се появи край теб. — Наведе се и целуна по-младата жена по главата. — Не го оставяй да му се размине току-така. Сега си изпий чая и си отдъхни малко.

— Благодаря. Благодаря ти, Джъстин.

— Всичко е наред. Ще ида да видя какви ги вършат момчетата ми. Обади ми се, ако имаш нужда от нещо.

— Добре.

Джъстин тръгна към вратата и тя се отвори сама. Засмя се смутено.

— Трудно се свиква. Е, изглежда, че тя ще ти прави компания.

Докато майка му беше при Хоуп, Райдър се опитваше да удави яда си в работата. Колкото повече работеше, толкова повече се ядосваше.

Подизпълнителите го заобикаляха, пречеха си един на друг, вдигаха много шум и непрекъснато задаваха въпроси. Все се връха под носа му и вече му бе писнало. Писнало му беше да търси отговори, да взема решения, да приключва всеки проклет ден, покрит с мръсотия и плувнал в пот.

Следващият нещастник, който му се изпречеше пред погледа, щеше...

— Здравсти, Рай, искам да...

Той се нахвърли на нищо неподозиращия Бекет.

— Върви на майната си.

— Ако нещо ти е влязло под кожата, по-добре стисни зъби. Имам...

— Пет пари не давам какво имаш. Казах ти да вървиш на майната си. Зает съм.

Неколцина от работниците се отдалечиха на безопасно разстояние.

— Аз също, набий си го в главата. — Очите на Бекет се присвиха и блеснаха опасно също като на брат му. — Ако замахнеш да ме удариш, братле, ще ти го върна, но поне не кръшкам от работа. — Обърна се и извиси глас. — Обедна почивка. Веднага. Отнася се за всички.

— Аз съм началник на обекта. Аз казвам кога ще почиват.

— Искаш да го направим пред публика? Нямам нищо против.

Райдър стисна зъби.

— Обедна почивка. Сега. Изнасяйте се. Каквото и да става в „Мактий“ — обърна се той към Бекет, — оправяй се сам. Затънал съм до гуша тук.

— И ръждив петак не давам докъде си затънал. Спри. Върви си у дома, по дяволите. Иди да пребиеш боксовата си круша или каквото там правиш.

— Не приемам заповеди от теб.

— Аз не приемам подобно отношение от теб. Ако имаш проблем с работата, или си се скарал с Хоуп, просто се оправяй, Рай. Като ми викаш пред работниците, само се правиш на глупак пред тях.

— Нямам проблеми. Не съм се скарал с Хоуп, по дяволите. Махни ми се от главата.

Бекет отиде до хладилния шкаф, вдигна капака. Извади бутилка вода и я метна на брат си.

— Охлади малко страстите — предложи той, когато Райдър я улови само на сантиметри от лицето си.

Замисли се дали да не я метне обратно, но продължи да кипи вътрешно, докато отвърташе капачката, след което отпи голяма глътка.

— Тъпата блондинка си развява задника тук, нахвърля се на Хоуп. Удари я.

— Какво каза? Кой? Хоуп е ударила някаква блондинка?

— Обратното. — Райдър потърка врата си със студената бутилка. Учуди се, че от кожата му не се вдига пара.

— Какво, по дяволите, става тук? — Оуен се появи, запасал колана с инструменти. — Двама от работниците се домъкнаха в „Мактий“ и ми казаха, че на паркинга имало женски бой, а вие тук сте се нахвърлили един на друг.

— Прилича ли ти на бой?

Оуен изгледа братята си.

— Изглеждате така, сякаш ви се иска да се сбиете. Какво става, за бога?

— Рай тъкмо ми разправяше. Някаква блондинка ударила шамар на Хоуп.

— Мили боже. Била е ударена от гост на хотела?

— Не от гост. — Райдър осъзна, че обърква всичко. — Новата госпожа Уикъм, русата кучка. Тъкмо излизах да поговоря с представителя на фирмата за екстериорни бои, когато видях Хоуп да приказва с някаква нафукана блондинка близо до колата на Каролий. Изглеждаше напрегнат разговор с много емоции. Личеше си по виковете на блондинката. Нямах никакво намерение да се меся, но в следващия момент русата се нахвърли на Хоуп и ѝ удари шамар. Можеше да се чуе чак от другия край на паркинга.

— За бога — измърмори Бекет.

— Докато стигна до тях, вече изглеждаше, че блондинката може пак да ѝ посегне. Крещеше всякакви глупости за това, че Хоуп била правила секс с онзи негодник, че била спала с него, само за да стане управител, и всякакви други гадости.

— Явно мръсникът си заслужава русата кучка — сподели мнението си Оуен.

— Може и така да е, но тя продължи да напада Хоуп, да я заплашва, че ще говори с шефа ѝ и ще каже, че сега спи с Уикъм, за да се върне обратно във Вашингтон. Тогава се намеси мама.

— Мама е била там. — Бекет за първи път се усмихна, показвайки зъбите си. — Не чух да пристига линейка.

— Сигурно е излязла по някое време, не съм я видял, но нареди на блондинката да се маха, и то по-бързичко. Имаше и още. Заплахи за викане на полиция.

— Мама е казала, че ще повика полицаите? — не повярва Оуен.

— Блондинката. А аз ѝ казах, че може и така да направим. Както и да е, тръгна си. Беше адски грозна картинка. — Отново пийна вода. — Тръгна си.

— Добре. — Бекет свали шапката си и прокара ръце през косата. — Жестоко, грозно и приключено.

— Разплака Хоуп.

— По дяволите. — Бекет се облегна на стената. Според него имаше приключени дела и такива, с които не бе свършено. — Май трябва да направим една малка екскурзия да си поприказваме с Уикъм.

— И след като ви платя гаранцията и ви измъкна от ареста, тогава какво? — попита Оуен. — Като пребием Уикъм, няма да помогнем на Хоуп. Тя няма да се почувства по-добре.

— Ние ще се почувстваме — отвърна Бекет и Оуен бе принуден да кимне в съгласие.

— Да, така е. По дяволите. Аз ще карам.

— Аз ще се оправя — увери го Райдър. Но мисълта, че братята му го подкрепят, му помогна да овладее напирещата да избухне ярост.

— Някой трябва да ти плати гаранцията — напомни му Оуен.

— Няма да се бия с никого. Вероятно. Имам по-добра идея. Трябва да вървя. Вие двамата ще трябва да се оправите тук до края на деня. И се погрижете за кучето ми.

— Какво ще правиш? — попита Бекет.

— Няма да го ударя по лицето. Ще засегна джоба и гордостта му. Мисля, че това е нещо, което ще усети.

— Обади се, ако ти е нужна подкрепа — каза Оуен, докато Райдър сваляше колана си с инструменти.

— Няма да ми трябва.

Шофирането до Вашингтон му даде възможност да помисли. Наистина не можеше да си позволи да губи време, но нямаше избор. Докато гневът се надигаше като вълна в него, а впоследствие се уталожваше, той си бе представил много ясно как би могло — а и вероятно щеше — да свърши това. Блондинката, ядосана и натрупала достатъчно отрицателна енергия, щеше да се нахвърли на Уикъм заради Хоуп. Отново щеше да забърка името ѝ. И вероятно щеше да има много за разправяне — във фризьорския салон, при маникюристката си, в проклетия си кънтри клуб.

Щеше да очерни, както само тя си знае, името и репутацията на Хоуп.

Категорично нямаше да го допусне.

Целият отвратителен скандал можеше да подтикне Уикъм към мисълта, че Хоуп може да е по-склонна да приеме предложението му, след като и бездруго я обвиняват в това. Можеше да му щукне да пристигне пак в Бунсборо или да ѝ се обади, да ѝ прати имейл, по дяволите, и пак да я разстрои.

Това също нямаше да се случи.

Би могъл да предупреди Уикъм, но така негодникът само щеше да получи прекалено много внимание, да му придаде важност. Той и

лудата му жена бяха унизили Хоуп, и то на нейна територия.

Нека сега изпитат същото.

Навлизайки в града, Райдър следваше указанията на навигационната си система и проклинаше трафика, тъпите еднопосочни улици, кръговото движение, както и неумелото шофиране на останалите водачи.

Мразеше да идва тук, избягваше го като напаст. Само някакви сгради и улици, хора, отклоняване на движението заради ремонти и всичко това — наблъскано натясно, без според него, никакъв смисъл.

Нямаше търпение да се измъкне оттук колкото може по-скоро.

Но имаше работа за вършене, напомни си той, когато най-сетне успя да паркира. Жега и влага, издигащи се на талази откъм тротоара, го погълнаха целия, докато вървеше към излъскания до блясък вход на хотел „Уикъм“. Елегантност в колониален стил с водопади от летни цветя, високи прозорци, които отразяваха слънчевите лъчи, и портиер в ливрея в изискано сиво с червен кант.

Толкова изискан, че изобщо не мигна, докато отваряше вратата на хотела за някакъв човек в работни дрехи.

Фоайето се простря пред погледа му с белия си мраморен под с черни жилки и огромните вази с цветя — цяла гора от цветя. Тъмната дъбова ламперия, кристалните полилеи, кадифените дивани — всички те свидетелстваха за висока класа. Както и бляскавата рецепция, зад която стоеше жена в черен костюм, която спокойно би могла да си изкарва прехраната на модния подиум.

— Добре дошли в хотел „Уикъм“. С какво да Ви услужим?

— Искам да се видя със собственика. Уикъм. Старши.

— Съжалявам, господине, господин Уикъм е ангажиран. Бихте ли искали да говорите с нашия управител?

— С Уикъм. Кажете му, че Райдър Монтгомъри иска да говори с него. Не си правете труда да се обаждате на управителя — предугади намерението ѝ той. — Или на охраната. Просто предайте на Уикъм, че съм дошъл да обсъдим обвиненията за нападение срещу снаха му.

— Моля?

— Чухте ме. Ако му е все едно, просто ще се върна у дома и ще подам оплакване в полицията. Ако не, ще говори с мен. — Райдър само сви рамене, когато жената изгуби самообладание и го зяпна ококорено. — Ще почакам.

Отстъпи крачка назад, озърна се. От фоайето се минаваше към чудесен на вид бар, отбеляза той. Много би искал да влезе вътре — не за да пийне една бира, нали щеше да шофира в отвратителния трафик след малко — а за да види как е направено всичко.

Лесно можеше да си представи Хоуп тук. С елегантния ѝ костюм и зашеметяващо високите токчета. Щеше да е съвсем като у дома си сред мрамора и кристалните полилеи, сред блясъка и изисканите мебели, както и сред тези толкова големи цветя, които му навяваха мисли за анаболи и стероиди.

— Господин Монтгомъри.

Обърна се, огледа мъжа в тъмен костюм.

— Охрана? Няма нужда да ме изхвърляте. Просто ще се видим с господин Уикъм в съда.

— Ще Ви придружа до офиса на господин Уикъм. И ще остана с Вас.

— Устройва ме.

Качиха се по едно извито стълбище, минаха през мецанина, после през двойна дъбова врата и влязоха в малко вътрешно фоайе.

Човекът от охраната почука на друга врата.

— Влез!

— Господин Монтгомъри, сър. — Охранителят отстъпи крачка назад.

Уикъм остана седнал зад пищно гравирано бюро, което би подходило на президента или краля на някоя по-малка страна. Имаше гъста бяла коса, строги сини очи и лек тен.

— Не позволявам на никого да заплашва семейството ми.

— Така ли? — Райдър пъкна палци в предните си джобове. — Аз също. Нека изложи позицията си, а след като свърша, ще можете да кажете каквото имате да казвате и ще приключим. Семейството ми притежава хотел „Бунсборо“. Хоуп Бомон е нашият управител.

— Известно ми е.

— Чудесно, спестява ми предисловията. Няма да обсъждам какво е имало между Хоуп и сина Ви, нито Вашата или нечия друга роля. Не съм бил свидетел, а и това бездруго е минало. Става дума за настоящето.

— Моето семейство няма нищо общо с Вашето, господин Монтгомъри. А аз приемам заплахите срещу съпругата на сина си

много сериозно.

— Чудесно, така и трябва, защото наистина са сериозни. Колкото до това, че семейството Ви няма нищо общо с моето? Ще се наложи да преосмислите думите си, след като ме изслушате. Преди няколко месеца синът Ви се появи в хотела ни. Казал на Хоуп, че имате предложение за нея, доста солидно подплатено, за да я примамите обратно. Това си е Ваша работа и не мога да Ви виня, че сте се опитали. Тя е страхотна в работата си. После той ѝ направил допълнително предложение. Да се върне обратно при него и той щял да се погрижи за нея. Щял да я издържа и да я осигури добре.

Червенина — раздразнение или срам — обагри страните на Уикъм.

— Ако си мислите, че можете да дойдете тук и...

— Ще довърша, господин Уикъм. Тя му отказа. Ако изобщо я познавате, не бихте се изненадали. Напуснала е това място, защото той я е излъгал, изневерил ѝ е, и я е използвал. А когато е научила, че той ще се жени за друга, тя се е махнала от пътя му. Но това не е достатъчно за някои хора.

— Каквото е имало, или има между Вашата служителка и моя син, си е само тяхна работа.

— Няма нищо в сегашно време и Вие го знаете. — Райдър го виждаше в очите му. — Той и лудата му жена го превърнаха в моя работа. Днес, тази сутрин, съпругата на сина Ви дойде чак в Бунсборо, в хотела ни. Кара червено „БМВ Роудстър“, последен модел. Беше с безумно високи обувки с червени подметки и една от онези рокли без ръкави, които изглеждат така, сякаш някой е нарисувал цветна градина отгоре им. Сигурно бихте могли да проверите какво е избрала да облече тази сутрин, ако искате да се уверите в думите ми. Направи сцена на наша земя. Сам станах свидетел на това, както и мнозина други. Крещеше различни обвинения, заплахи. Според нея Хоуп отново спи със сина Ви, което мога да гарантирам, че не е вярно — но той определено спи с някоя друга, освен със съпругата си. Жените усещат. Врѣх на всичко бе, когато тя нападна физически Хоуп и не искаше да престане или да си трѣгне, докато не заплашихме да извикаме полиция.

Сякаш някаква тежест се стовари на раменете на Уикъм и пролича в гласа му, когато заговори.

— Седнете, господин Монтгомъри.

— Не, благодаря.

— Джералд. — Уикъм махна на охранителя, който тихо се измъкна от стаята.

Самият Уикъм се изправи и се обърна към прозореца с изглед към задната градина и вътрешния двор на хотела му.

— Не ми е удобно да обсъждам семейството си с Вас. Ще кажа само, че нямам причина да не Ви повярвам.

— И това спестява време.

— Бяха ли извикани полицаите? Повдигнати ли са обвинения?

— Още не.

— Какво искате?

— Искам пет минути насаме със сина Ви, а снаха Ви да прекара трийсет дни зад решетките. Но ще се задоволя и с това никой от двамата да не припарва до Хоуп или хотела ни, нито да се свързва с нея по какъвто и да било повод или начин. И ако чуя, че някой от тях разпространява лъжи, които вредят на репутацията ѝ, ще причиня далеч по-голяма вреда на тяхната, а съответно и Вашата, и на хотела Ви. Постарайте се това да се случи и ще бъдем квит.

— Имате думата ми. — Възрастният мъж се обърна с мрачно лице и Райдър забеляза искрица на отвращение в очите му. — Нито синът ми, нито съпругата му ще притесняват повече Хоуп, по какъвто и да е начин. Съжалявам, дълбоко, че вече са го направили.

— Добре. Ще се доверя на думата Ви, Вие имате моята. Но Ви предупреждавам, господин Уикъм, че ако те не спазят дадената от Вас дума, ще им причиня големи неприятности.

— Разбирам. — Той взе визитка от бюрото си, написа нещо на гърба ѝ. — Бих желал да ме уведомите — това е личният ми номер — ако някой от двамата наруши думата, която Ви давам. Повярвайте ми, господин Монтгомъри, аз мога да им причиня далеч по-големи неприятности, отколкото Вие. И ще го направя.

— Дадено. — Райдър прибра визитката в джоба си.

— Джералд ще Ви изпрати.

— Знам пътя. Да се надяваме, че няма да се виждаме повече.

Райдър се бореше с ужасния трафик на път за вкъщи и усети част от напрежението да го напуска, едва когато зърна отдалеч планините, докато пътуваше на север.

Направил бе това, което му се струваше редно — не толкова удовлетворяващо в личен план, както да срита Джонатан Уикъм в слабините — но не ставаше дума за лично удовлетворение.

Вярваше, че Уикъм ще удържи на думата си. Само Бог знаеше колко силен бе гневът му и какъв натиск можеше да упражни над двамата, но Райдър си го представяше като жесток и напълно достатъчен.

Не само гняв и срам бяха изписани по лицето на Уикъм в края на срещата им. Имаше и съжаление.

Отби от магистралата, пое по заобиколния и блажено познат път, който се виеше сред хълмовете, мина и подмина Мидълтаун и пристигна право в Бунсборо.

Зави на светофара на площада и забеляза пикапа на Бекет, но не и кучето си, когато спря до него.

Успя да зърне Хоуп в една от леките си летни рокли да сервира питиета за неколцина гости в градината.

Трябваше да провери какво е свършено във фитнеса в негово отсъствие, както и в „Мактий“, да си намери кучето и една леденостудена бира.

Но още докато слизаше от пикапа си, Хоуп заобиколи градинската стена и се появи до него.

Не забеляза никакви следи от сълзи — слава богу — а и не мислеше, че тя ще позволи гостите да видят такива.

— Как си?

— Добре съм. Искам да говоря с теб. Насаме.

— Добре.

— Там става. — Посочи към фитнес центъра. — Каролий е тук.

Ясно, помисли си той, тя беше малко подразнена, че не ѝ е държал ръката, докато е плакала. Може би цветята още не бяха пристигнали.

Отключи вратата, направи бърз оглед. Имаше напредък в грубото окабеляване на електрическата инсталация и водопровода на това ниво, както и признаци, че климатичната система се монтира по график. Трябваше да се качи горе и да види как е там. Може би ако...

— Райдър, моля те да ми обърнеш внимание.

— Добре. Какво?

— Нямах право да се разправяш с Джонатан зад гърба ми. Нямах никакво право да поемаш нещата в свои ръце, както и да правиш каквото и да било изобщо, без дори да го обсъдиш с мен. Това е мой проблем. Да не си мислеше, че няма да чуя какви ги вършиш, къде си отишъл?

— Не съм се замислял особено. И не съм се занимавал с онзи негодник, бившия ти. Отидох направо при човека, който дърпа конците, обикновено така е най-добре. Говорих с баща му.

— Ти... — Първо преbledня, после бузите й пламнаха от справедлив гняв. — Как си могъл да го направиш? Защо? Това си е мой проблем, моя работа.

Той току-що бе прекарал три часа в отиване и връщане от място, което считаше за създаден от човека ад. А тя му викаше насреца?

— Ти си моя работа. Наистина ли си мислиш, че ще оставя някаква руса кучка да идва тук и да те удря, без да направя нищо?

— Удари ми само един шамар. Тя е тази, която е обвързана с Джонатан. Мога да кажа, че е в по-лошо положение.

— Много си права. Но няма да й се размине. Няма как да се измъкне просто така, след като те е ударила, след като те разплака. Това е.

— Не плачех, защото ме удари. Бях унижена. Не просто унижена. Даже не намирам думата. А и майка ти видя всичко, чу всичко.

— Тя може да го понесе.

— А и твоите работници, всички онези мъже, които го видяха. Всички в града вече знаят какво е станало или поне са чули някаква версия на историята.

— И какво от това, по дяволите? — Господи, беше уморен и започваше да го боли глава, а тя стоеше насреца му и му опяваше, задето е постъпил както е редно. — Така стоят нещата, а и тя е тази, която се държа като глупачка, не ти. И недей, недей, за бога, само не почвай пак да плачеш.

— Не плача! — Но една сълза се отрони. — И имам право да плача. Хората плачат! Преглътни го!

— Ето. — Грабна един чук от колана с инструменти, който бе захвърлил по-рано. — Удари ме с него по главата. Това мога да приема

по-лесно.

— Престани. Стига. — Говореше повече на себе си, отколкото на него, стиснала главата си в ръце, докато се обръщаше. — Това няма значение. Изобщо не е там въпросът! Ти пое нещата в свои ръце, без да ми кажеш и думичка, отишъл си чак до „Уикъм“ и си разправил на бащата на Джонатан за цялата тази *противна* каша.

— Точно така. Говорих с него и всичко е уредено.

— Говорил си с него, но не и с мен. Не можеш да отделиш пет минутки, за да поговориш с мен, но си прекарал близо четири часа на път — в двете посоки — за да идеш в Джорджтаун и да поговориш с Бакстър Уикъм. Не очаквам от теб да ми бършеш сълзите, Райдър, нито да ме целунеш и да обещаеш, че всичко ще се оправи, но със сигурност очаквам да говориш с мен, да изслушаш какво мисля, как се чувствам и от какво имам нужда. И докато не го осъзнаеш, няма да говоря с теб.

— Чакай малко — каза той, когато тя хукна към вратата.

Хоуп се извърна.

— Чаках четири часа. Сега е твой ред. И благодаря за проклетите цветя.

Излезе и го остави озадачен и отново безкрайно ядосан.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Катеренето нагоре-надолу по подвижната стълба, за да свали, измие и постави обратно всички филтри на вентилационната система в хотела, възпираше Хоуп да мисли — прекалено често — за Райдър. След като приключи с привидно безкрайната задача, тя се захвана с подреждане на документи.

Бяха направили грешка, очевидно, вярвайки, че могат да имат някакви отношения, базирани на прекалено много страст и твърде малко общи неща.

Не мислеха еднакво, характерите им се различаваха прекалено много.

Не можеше да има връзка с човек, който не уважаваше чувствата ѝ, нуждите ѝ, способностите ѝ.

Беше за добро, че бяха направили тази голяма крачка назад, преди нещата да станат твърде объркани.

Работата ѝ я ангажираше изцяло и я удовлетворяваше напълно. А когато свършеше с всички задачи за деня, можеше да отдели време за издирването на Били по-късно вечерта. Както бе направила предната вечер и по-предната, докато Райдър упорито стоеше настрана.

Голямо постижение, отбеляза тя, при положение че всеки ден работеше на една ръка разстояние.

Излезе от офиса си, за да приеме доставката от цветарския магазин за стаите, които бяха резервирани за тази вечер, и с удоволствие се зае да качи свежите букети на горния етаж. Слезе тъкмо когато Ейвъри влизаше във фойето.

— Първо почуках. — Ейвъри прибра ключа в джоба си.

— Бях горе в „Мансардата“. Има резервация за днес.

— Супер. Свободна ли си сега? Имаш ли минутка?

— Имам няколко, ако ти трябват. Нещо свързано с „Мактий“ ли е?

— Не. Остава планът да отвори врати след две седмици — или поне ще направим посрещането на роднини и приятели в четвъртък.

Официалното откриване е в петък. — Ейвъри притисна с длан корема си. — Малко ми става лошо, когато го казвам, но в хубавия смисъл. Искаш ли да чуеш голямата новина за деня? Мисля, че си намерих булчинска рокля.

— Къде? Кога?

— По интернет. Тази сутрин, докато се ровичках, преди да дойда насам.

— По интернет ли? Но...

— Знам, знам, но работата по новия ресторант напредва толкова бързо, а и „Веста“ е натоварена, Клеър започва да стъпва все по-тежко — не й казвай, че съм го казала — а ти си вързана тук, така че няма много възможности за обикаляне по магазините. А и, ами, аз само си ровичках, опитвах се да получа някаква представа за стила, който искам, какво мисля, че ще ми стои добре, и ето че я видях.

Хоуп вдигна ръка. Тя самата пазаруваше доста по интернет, предимно за хотела, и уважаваше удобството на този метод. Но си имаше граници.

— Поръчала си сватбената си рокля по интернет?

— Още не! За каква ме вземаш? Не бих поръчала и една шнола — ако реша, че искам такава — без да я покажа първо на теб и Клеър. Сега минах през книжарницата и я показах на Клеър. — Размаха айпада, който носеше. — Искам и ти да я видиш. Не ти изпратих снимката, защото искам да видя лично първата ти — искрена — реакция.

— Добре. Давай.

— Отбелязала съм си страницата на айпада.

— Да седнем за малко.

— Можеш да ми кажеш, ако не ти харесва — подхвана Ейвъри, докато отиваха към кухнята.

— Какво каза Клеър?

— Аааа, не. Трябва да я видиш без предубеждение. — Ейвъри седна, пое си дълбоко въздух и изтегли снимката на екрана.

В пълно мълчание Хоуп огледа внимателно и дълго роклята.

— Ами, красива е.

— Никак не е трудно една булчинска рокля да е красива. Направо могат да ти изтекат очите от красота, докато ги разглеждаш по интернет. Силуетът и отделните детайли ми привлякоха вниманието

точно към тази. Имам дребна фигура, затова не мога да си позволя да нося пищна рокля на принцеса, което е жалко. Но имам хубави рамене и ръце, затова мога да облека нещо без презрамки. А и лекият набор по корсета маскира липсата на достатъчно едър бюст.

— Бюстът ти е прекрасен.

— О, благодаря. Но няма кой знае какво изобилие. И виж, малко напомня за викторианския стил с висока талия, което ще ме направи по-висока, а тези детайли и мънистата... — Ейвъри показва в по-едър план мънистата, с които бе обшита разкроената пола. — Всичко е много деликатно и премерено.

— Като теб.

— Да. Полата има известно разкрояване и пада свободно, но не и голям обем. — Тя леко въздъхна. — Много бих искала пищна пола. Ако на сватбения си ден не можеш да си позволиш огромна пола, то кога? Зададох си този въпрос и заключих, че за мен — никога. И кожата ми е прекалено бяла, за да облека снежнобяла рокля, затова избрах слоновата кост, която ще стопли тена ми. Ще пропусна напълно воала и ще избира някоя блестяща тиара. Като на принцеса. Искам да имам нещо като на принцеса.

— Ще изглеждаш като такава в тази рокля — отсече Хоуп и взе айпада от ръцете ѝ, за да премести образа, да го завърти, да увеличи отделни детайли и да прецени сама. — Приказна принцеса. Направила си чудесен избор, като си предпочела разкроен силует вместо обемна пола, по-висока талия и по-малки и деликатни детайли. Мисля, че ще изглеждаш прелестно.

— Усещам някакво прикрито „но“.

— Просто, ако я поръчаш по този начин, не можеш да я изпробваш, да я сравниш с други, да пипнеш материята.

— Мога да я пробвам, когато пристигне, да пипна плата. И ако не отговаря на очакванията ми, мога да я върна.

Хоуп се замисли за тръпката, за несравнимото вълнение от това да бъдеш заобиколен от сватбени рокли, коприна, тюл, нежни нюанси на бялото.

И осъзна, че това е повече нейна фантазия, отколкото на Ейвъри.

— Напълно вярно.

— Ще я облека и ще се покажа пред теб и Клеър. И Джъстин. Има достатъчно време да потърся друга, ако тази не става.

След един последен внимателен поглед — на роклята, както и на приятелката си — Хоуп ѝ подаде обратно айпада.

— Много ще ти хареса.

— Харесва ми на снимката. Ще ми се да видя дали ще е същото и когато я облека.

— Значи, трябва да я поръчаш.

— Добре, защото съм я заредила в кошницата си и съм попълнила всичко необходимо. Трябва само да... — Ейвъри докосна с пръст бутона, прехвърли се на друга страница, преглътна и натисна „Поръчай сега“. — О, боже, току-що си купих булчинска рокля, Хоуп.

Засмяна и с влажни очи, Хоуп се наведе и я прегърна, а после заедно заподскачаха от радост.

— Какво е усещането?

— Страшно е, но и хубаво. И е вълнуващо да си поръчам нещо, което не готви, замразява или мие, както всичко, за което си харча парите напоследък.

— Искам да разбера в мига, в който пристигне.

— Обещавам. Предполагам, че е прекалено рано да проверя докъде е стигнала поръчката ми. — Ейвъри се ухили, изтегли отново снимката на екрана, само за да ѝ се порадва. — Както ще правя на всеки час, докато не дойде при мен.

— Обувки. Трябват ти фантастични обувки.

— Искам да са високи до небето — заяви Ейвъри. — Секси, зашеметяващи и с високи до небето токчета. Мога да си обуя по-ниски, когато танците се разгорещат, но искам да се чувствам висока. Блестящи, мисля, като тиарата, така че да блестя от глава до пети.

— Отлична идея. — Хоуп присви очи. — Май си ги набелязала вече.

— Всъщност харесала съм си три чифта.

Хоуп тупна леко таблета.

— Да ги видим.

Следващите десет минути преминаха в обсъждане на затворени обувки, сандали с тънки каишки и обувки с отворена предна част. Хоуп отхвърли категорично затворените обувки — красиви, но прекалено претенциозни, и по неин съвет Ейвъри поръча другите два чифта, за да може да ги сравни, след като си облече роклята.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб за експертен съвет относно обувките. — Ейвъри погали с пръсти снимката на роклята за последен път, после остави таблета настрана. — Е, как са нещата между теб и Рай? Наред ли е всичко?

— Явно няма нищо между нас. Не съм говорила с него от онзи ден.

— Боже. Ако трябваше да реша кой от двамата ви е по-голям инат, щях да отсъдя равен резултат.

— Не проявявам инат. Тук съм, ако той иска да поговорим.

— А той е отсреща, ако ти искаш да говориш с него. — Ейвъри вдигна очи към тавана и посочи с пръст към вратата. — Не искаш ли поне да знаеш какво е казал на бащата на Джонатан, както и той на него?

— Няма значение. — Макар че наистина я влудяваше леко. — Освен това ти знаеш. Той със сигурност вече е казал на Оуен.

Ейвъри въздъхна през стиснати зъби.

— Значи, вместо да проведеш истински разговор с Райдър, предпочиташ да разбереш по заобиколен начин от това, което е казал на Оуен, а Оуен е казал на мен?

— Да.

— Но не си инат — добави Ейвъри.

— Нима ще ми кажеш, че Райдър е имал право да иде да се срещне с Бакстър Уикъм, без да говори с мен преди това?

Ейвъри въздъхна дълбоко, стана и си взе безалкохолно от хладилника. Явно щеше да отнеме повече време, отколкото бе предполагала, и можеше да се окаже тежка задача.

— Ти си израснала с майка и сестра, освен баща и брат. Колкото до мен? Аз бях най-вече с баща си и с „приемното“ ми семейство Монтгомъри, в което имаше три момчета. Имам по-скоро мъжки поглед към повечето неща.

— Какво имаш предвид?

— Мисля, че Райдър е постъпил както са му диктували инстинктите — или поне вторият вариант на действие, защото първоначалната му реакция сигурно е била да издири Джонатан и да го пребие. На мен първият вариант ми харесва, но ти не би го оценила. Вторият е по-цивилизован.

— Цивилизован?

Тонът на Хоуп бе толкова възмутен, че Ейвъри вдигна рамене и разпери ръце.

— Съжалявам, така виждам аз нещата. Шофирал е чак до Джорджтаун, а трябва да знаеш, че страшно мрази да ходи там. Райдър смята околоръстния път за седмия кръг на ада. Освен това сигурно е бил бесен, задето ще изгуби половин ден от работния си график. Но го е направил, защото не може някой да се подиграва така с теб и това да му се размине.

— Но...

— Взаимоотношенията невинаги са рационални и балансирани, Хоуп. Човешко е. А ти имаш връзка с човек, който е склонен да действа, вместо да говори за това — да обсъжда, спори, да претегля алтернативни варианти. Което е трудно за теб, защото ти си от типа хора, които говорят, обсъждат и претеглят всички страни. Никой не греши, нито един от двамата ви. Просто в природата ви е да реагирате по различен начин.

Да разбере, че приятелката ѝ стои от другата страна на браздата, или поне е стъпила отгоре ѝ, бе тежък залък за преглъщане. Но честността бе по-ценна от подмазването.

Обикновено.

— В това е проблемът, нали? Прекалено различни сме.

— Както и ние с Оуен. Всъщност той повече прилича на теб, а аз съм по-скоро като Рай. Но не съм влюбена в Райдър. Няма да се оженя за него в роклята, която току-що си купих. Аз съм разпиляна и импулсивна и се паля по-лесно от повечето хора. Но Оуен не се опитва да ме промени.

— Не се опитвам да променя Райдър. Не искам да го правя — коригира се тя, когато Ейвъри само повдигна едната си вежда. — Тази каша е само моя, Ейвъри.

— Глупости. И аз се бях оплела в мислите си покрай историята с майка ми, водена от същата логика. Не бях права.

— Мислиш, че сега аз не съм права.

— Мисля, че двамата с Райдър трябва да поговорите, вместо да се цупите. И да, не си права.

Хоуп не можеше да не се засмее.

— Предпочитам да мисля, че съм разумна. Е, по дяволите, кажи ми какво е казал Райдър на Бакстър Уикъм и какво Бакстър на Райдър.

— Не. — Ейвъри стана и кимна решително. — Питай Райдър.

Различното мнение може да бе труден залък за преглъщане, но отказът на Ейвъри направо заседна в гърлото ѝ.

— Ейвъри!

— Не. И сега ще си тръгна, преди да съм отстъпила. Обичам те и затова няма да ти помагам да избегнеш нещо, което и двете знаем, че трябва сама да разрешиш. Може би нещата между теб и Райдър няма да се получат, но двамата сте длъжни поне да размените няколко думи.

Откровено слисана, Хоуп зяпна как Ейвъри грабва айпада си и решително се отправя към вратата, която отключи, и излезе навън.

— О, по дяволите — повтори тя.

Сега на всяка цена трябваше да разбере какво са си казали, иначе щеше да се побърка. А вероятно Ейвъри имаше право, поне до известна степен все пак. Но не можеше просто да иде и да пита Райдър. И не можеше — нямаше — да се извинява за това, че има чувства и собствена гледна точка.

Можеше да обмисли настоящата ситуация, да прецени различни варианти за изход от нея. Но нямаше просто да отстъпи.

И не защото беше инат или обичаше да се цупи.

— И какво, ако е така — измърмори си тя.

Неспокойна и леко ядосана, тя измъкна торбата с боклук от кухнята, за да я занесе до бараката. След като вече бе навън, реши да оплеви цветната леха, събра прецъфтелите розови пъпки. И да, наистина погледна към фитнес центъра, за да види какво става.

Не забеляза Райдър, което бе само за добро, каза си тя. Трябваше да обмисли кой е най-добрият изход от патовата ситуация, в която се намираха.

Върна се обратно и понечи да влезе през вратата към фойето, но видя, че е затворена и заключена, макар да бе сигурна, че я е оставила леко откряната, когато излезе. Сви рамене и измъкна ключа от джоба си. Пъхна го лесно, но не можа да го завърти.

— Престани — измърмори тя. — Пусни ме вътре.

Резето не помръдваше.

Нито на задната врата, както и на тази на втория етаж.

— За бога! Това е нелепо.

Хоуп изтича ядосана надолу по стъпалата. Добре, просто щеше да иде да вземе ключа на Ейвъри. И ако и той не станеше, щеше да се

обади на Каролий и да я помоли да дойде по-рано на работа.

Мислено беснееше и крачеше по тротоара, заобикаляйки сградата, когато ѝ се наложи да спре под носа на Райдър, който идваше в нейната посока.

Той се вгледа внимателно в лицето ѝ.

— Някакъв проблем?

— Не. Да, по дяволите. Тя ме заключи отвън.

— Каролий?

— Не, не Каролий. Ключът ми не иска да отвори никоя от вратите.

Той просто протегна ръка за ключа и след като го взе, отиде обратно към най-близката врата. Ключът се пъкна в бравата и се завъртя.

— Сега става.

— Виждам.

— Какво си направила, за да я ядосаш?

— Не съм направила нищо. — Тя извади ключа си ядно и понечи да влезе вътре.

В камината избухна силен пламък. Всички лампи почнаха да светват и примигват. От мястото, на което стоеше, Хоуп чуваше как вратата на хладилника се блъска многократно.

— На мен ми изглежда ядосана. — Райдър побутна Хоуп настрани.

В мига, в който той влезе вътре, всичко спря.

— Това сега ли започна?

— Да, в тази минута. Не знам защо е разстроена. Отделих поне пет часа на проучването за последните две нощи.

— Сега се успокои. — Той се обърна към вратата и всичко започна отново.

Взе дистанционното и изключи камината.

— Стига толкова!

В отговор последва шумно заключване на входната врата.

— Може би е разстроена, че не си се мяркал насам през последните няколко дни.

Райдър остави дистанционното.

— Останах с впечатлението, че управителят на хотела не ме иска наоколо.

— Останал си с грешно впечатление. Не ми хареса, че си направил нещо, което ме засяга, без да говориш с мен.

— Не ми хареса да гледам как те удрят. — Той сви рамене. — Не може всичко да ти харесва.

— Не греша, когато искам да говориш с мен.

— Не е грешка да те защитавам.

Тя понечи да възрази, но осъзна, че не може. И не иска.

— Каж ми, че не съм сбъркала, като искам да говориш с мен, и аз ще ти кажа, че не си сбъркал, като ме защитаваш.

— Добре. Първо ти.

Смехът ѝ прозвуча по същото време, когато на устните му се появи самоуверена усмивка.

— Добре. Не си сбъркал.

— Нито пък ти. Приключихме ли с това?

— Не, не сме. Трябва да знам, че ще зачиташ чувствата ми.

По лицето му отново се изписа объркване и раздразнение.

— Хоуп, само за чувствата ти си мислех. За болката и обидата ти. Не можех да оставя всичко да се размине просто така.

— Ако просто беше поприказвал с мен, преди...

— Нямах да ме разубедиш. Щяхме да се скараме по-рано, но аз пак щях да ида и да кажа каквото имах да казвам.

— Нямах да те разубедея — съгласи се тя. — Щях да се опитам отначало. После щях да дойда с теб.

Той се сепна, намръщи се.

— Щеше да тръгнеш с мен?

— Да. Всъщност, преди да разбере, че си тръгнал, вече се бях успокоила достатъчно, за да премисля нещата. Щях да уредя всичко с писмо — в което да изложа подробно случилото се — до Бакстър Уикъм. Защото разбрах, че не мога и не бива да оставям това без последствия.

— Лице в лице е по-добре. Но не бях помислил за това — че може да поискаш и ти да дойдеш. Ти плачеше.

— Престанах. Имах нужда да поплача, а после спрях и започнах да мисля. Имах да казвам много неща и възнамерявах да го направя писмено. Признавам, че щях да направя поне няколко чернови, да ми отнеме няколко дни, докато намеря подходящия език и тон на писмото.

— Убеден съм.

— Но ако ми беше казал и бях видяла, че не мога да те разубедея, щях да тръгна с теб, Райдър. Щях лично да се изправа лице в лице с него.

— Добре. — Раменете му се отпуснаха и той кимна. — Добре. Мога да кажа, че съжалявам, задето съм те лишил от това.

— Аз съжалявам, че не оцених подобаващо факта, че ме защити.

— Хубаво. Сега вече приключихме ли?

— Не.

— О, господи.

— Ще ти донеса нещо студено за пиене и ще ми кажеш какво си казал на Бакстър, както и той на теб. Представи си обратната ситуация. Обзалагам се, че щеше да изгаряш от нетърпение да научиш.

— Искаш да ти разкажа всичко дума по дума?

— Абсолютно.

— По дяволите. — Подробности, помисли си той. Жените все искаха всички подробности. — Добре, но ако го направя, искам секс за сдобряване.

Тя му донесе студена кока-кола от хладилника и се усмихна.

— Дадено.

Можеше да отдели малко време, пресметна той, докато се настаняваше на една табуретка. Хубаво беше да поседне поне за пет минути. Беше хубаво и да я види отблизо, да усеща уханието ѝ, да чува гласа ѝ. Можеше да ѝ каже за сделката с Уикъм. Не сметна за нужно да ѝ казва, че са се сблъскали навън, защото той бе зарязал работата си с намерението да дойде точно където се бе озовал — с нея — и да си изяснят всичко.

Беше му писнало, това е, дотегнало му бе да чака тя да се успокои и да стои настрана от нея. Достатъчно дълго бе мислил за нея през цялото време, та чак не можеше да спи.

Никога не бе губил съня си заради жена.

И определено му бе писнало да се чуди какво, по дяволите, иска тя от него, след като обичайният номер с цветята се бе провалил с гръм и трясък.

Така че бе длъжник на Лизи, задето бе подредила всичко така, че се бе озовал точно, където искаше да бъде. И дори бе станало още по-добре, призна си той, защото сега седеше със студена кола в ръка, а Хоуп беше до него и чакаше. Гледаше го.

А в близкото му бъдеще предстоеше и секс за сдобряване.

— Е? — подкани го тя накрая.

— Мисля. Колко дълго мислиш, че ще изкара блондинката, преди да зареже негодника, за когото се е омъжила, обвинявайки го за връзка с теб?

— Не я познавам толкова добре. Вероятно няма да е много — призна Хоуп.

— И какъвто е безгръбначен червей, колко дълго ще му е нужно да обърне всичко и да се оправдае, че ти си го търсила, ти си му предложила да се съберете отново, все от този род?

— Ще го направи на секундата.

— Да, така и предполагам. Ти все още имаш познати в града, хора от бизнеса или такива, които обичат да пътуват, да отседат на хубаво място с уникално обслужване.

— Да, имам. Според твоя сценарий, за да се защитят от някого, който и пет пари не дава за тях, и да запазят гордостта си, те двамата може да се опитат да очернят името ми. Биха могли да почнат да разпространяват лъжи и клюки за горката, пресметлива Хоуп, която е използвала секса за напредък в кариерата си преди, и го прави и на новото място.

— Не е добре за бизнеса.

— Значи, си мислел за бизнеса.

— И това е от значение. — Може би съвсем мъничко на фона на цялата картина, но все пак. — По-важното е, че те — никой от двамата — не заслужават да се измъкнат леко от ситуацията. Да му сричам здраво задника? Оуен все се притеснява заради арести за нападение и повдигане на криминални обвинения.

— И това е от значение — иронично се съгласи тя.

— Мен ако питаш, си струва, но пък като се замисли човек, синините и счупените кости заздравяват. А и мнозина инстинктивно симпатизират на онзи, чийто задник е бил сритан, независимо как си го е заслужил. Затова ми хареса повече идеята за дълготрайни последствия. Негодникът е страхливец. Освен това един поглед ти стига да разбереш, че и той, и жената, за която се е оженил, ценят най-много парите, показността и положението си в обществото. Старият Уикъм все още дърпа конците, така че властта е в неговите ръце. Може

да им спре парите — или каналите, по които стигат до тях, да ограничи възможностите им.

Тя бе стигнала до същите заключения, но си признаваше — с известна доза срам — че не бе вярвала Райдър да си направи тези изводи.

— Обмислил си всичко това?

— Адски дълго се пътува дотам в ужасно натоварен трафик. Има много време за мислене. Както и да е. Хотелът изглежда много добре.

— Да, така е.

— Можех да си те представя там.

— Наистина ли?

— Подхожда ти целият този блясък.

— Така беше. Някога.

Загледа се мълчаливо в нея за миг.

— Предполагам, че аз самият съм изглеждал доста не на място, след като тръгнах направо от обекта. Бяха много учтиви, признавам го, и вероятно също толкова учтиво щяха да ме изритат навън, ако не бях подхвърлил за предстоящото повдигане на обвинение в нападение, в случай, че Уикъм не говори с мен.

— Нападение?

— Тя ти удари шамар.

— Да, но...

— Това си е нападение, по дяволите. Ако аз бях ударил онзи мръсник, можеш да си сигурна, че щеше да има замесени ченгета и адвокати. Може ние тук да не уреждаме нещата, като тичаме презглава към полицията или адвокатите си заради един шамар или удар с юмрук, но реших, че те са от онези, които го правят. Оуен е прав в това отношение.

— Доста си помислил в натоварения трафик.

— Или това, или трябва да си купя пушка и да застрелям някого. Накара човек от охраната да ме заведе до офиса му.

— Джералд?

— Да, така го нарече Уикъм. След като започнах да навлизам в подробности, Уикъм даде знак на Джералд да излезе от стаята. Мислех си, че ще отнеме доста време, че ще има стъпка напред, после назад, атака, контраатака. Но не стана така всъщност.

— Какво му каза, Райдър?

— Че Джонатан е дошъл тук неканен, неочакван и нежелан, твърдейки, че баща му има оферта за теб, ако искаш да се върнеш обратно на работа. И че той самият ти е направил предложение, ако пак започнеш връзка с него. И че ти не си проявила интерес. Уикъм не беше много радостен от чутото. Именно тогава останах с усещането, че той изпитва известна вина спрямо теб. Има угризения. Но когато стигнах до втория епизод, когато му казах как блондинката е била тук — именно тогава изпрати охраната навън — спомни си Райдър.

— Представям си го — кимна Хоуп.

— Схвана картинката и се разбрахме.

— Какво се разбрахте?

— Той ще направи така, че те да те оставят на мира, а това включва и да не разпространяват лъжи. Така сме квит. Ако някой от двамата се мерне тук или се опита да ти навреди по някакъв начин, ще си платят. Това е.

— Това ли е всичко?

— Да. Даде ми визитка с някакъв личен номер на нея. Помоли ме да го уведомя, ако някой от двамата не спазва уговорката ни.

— Чакай. — Слисана, тя вдигна ръка. — Бакстър Уикъм ти е дал личния си номер?

— Да, и какво? Той не е Господ. Просто човек е, един малко засрамен и ядосан човек, който има син негодник. Вече всичко е уредено, както казах. — Отпи голяма глътка, защото, господи, имаше чувството, че е говорил цял час, без да спира. — Ти си тази, която много държи на говоренето, изразяването на чувства. Приказки, приказки, приказки. Може би трябваше да поговориш и да изразиш чувствата си към негодника, когато се появи тук. Старецът ми прави впечатление на доста разбран човек.

„Разбран човек“ не бяха най-често използваните думи за описание на Бакстър Уикъм, отбеляза мислено Хоуп. Властен, потаен, на моменти заядлив.

— Той ми бе работодател много дълго време. И вярвах, че ще ми бъде свекър. Но имаш право, трябваше да се обърна към него. Предполагам, че все още съм изпитвала известна болка и обида в това отношение — освен това кръвта вода не става.

— Може би. И може би затова би пренебрегнал предложението на сина си. Имала си свободата да откажеш. Но колкото до снаха му?

Не. Онзи слабохарактерен негодник може и да не успява да я държи изкъсо, но старецът ще го направи.

— Не биваше да се стига дотам. И изобщо не биваше да предизвиква раздор между нас. Съжалявам, че стана така.

— Сексът за сдобряване ще оправи това.

Когато тя се засмя, той се пресегна, без да мисли, погали с пръсти бузата ѝ и жестът му секна смеха ѝ.

— Липсваше ми лицето ти — каза той.

Трогната, тя улови дланта му.

— И на мен ми липсваше твоето.

Той стана бързо и ловко, вдигна я от мястото ѝ и я притисна здраво към себе си. Тя очакваше да бъде нетърпелив и настоятелен, като прелюдия към секса за сдобряване. Вместо това, вълшебна и сладостна, целувката заплени всичките ѝ сетива. Проблесна топло до сърцето ѝ, а после се вмъкна в него, преди да го осъзнае, преди да успее да се подготви.

Дори и когато той се отдръпна, тя остана там вътре, сякаш пулсираше в кръвта ѝ.

Палецът му погали скулата ѝ. Кожата му бе загрубяла, а ласката — нежна.

— Ще взема храна и ще дойда после.

— Добре. Имам...

— Гости. Знам. В течение съм. Ще почакам. — Очите му, зелени и търсеци, останаха за миг приковани в нейните. — Двамата ще почакаме — поправи се той. — На Глупчо също му липсваше.

Излезе и я остави замаяна и учудена.

Това ли си бе мислила, че е изпитвала към Джонатан? Колко глупаво от нейна страна да сбърка доволството, навика, оказалата се в следствие неразумна привързаност и лоялност с това всеобхватно, разтърсващо и ослепително чувство.

Трябваше да седне, да изчака, докато дишането ѝ се нормализира и коленете ѝ спрат да треперят. Не бе знаела, никога не бе осъзнавала, че любовта предизвиква такава зашеметяваща физическа реакция. Чувстваше се трескава, нестабилна и трябваше да си признае това със затворени очи, уплашена.

Имаше си *план*. И влюбването не бе част от него.

— Промени го! — нареди си сама тя и опря буза в хладния гранитен плот. — Ще го промениш.

Някои хора никога не усещаха това, което тя изпитваше в момента. Точно в този миг не знаеше дали да им завижда, или да ги съжали. Но реалността трябваше да се приеме. Беше влюбена в Райдър Монтгомъри.

Просто трябваше да реши какво, за бога, да направи.

— Това ли си чувствала и ти? — Хоуп остана на мястото си сред уханието на орлови нокти, докато се опитваше да възстанови душевното си равновесие. — Нищо чудно, че си чакала. Какво друго да направиш? Той също те е обичал. Знаела си го. Не си се чудила, нито тревожила за това. Щом ти си чакала, щом ти си могла да го направиш, значи и той е могъл. Ще го намеря.

Били.

Хоуп чу радостта в изреченото име, животът, който го изпълваше.

Райдър.

— Да. — Въздъхна дълбоко и вдигна глава от плота. — Така изглежда. Явно съм започнала да вървя към този миг, към това, от самото начало. Замаяна, сгорещена, объркана, запленена и уплашена. Точно като сега. Не би трябвало да е така, но се случи. И за теб не е било в реда на нещата, имайки предвид всичко. Сигурно се предава по наследство.

Били. Райдър.

— Обзалагам се, че Били е бил също толкова дързък и самонадеян. Не би трябвало да е толкова привлекателно. Да те омагьоса на мига. Мога да го разбера. Сега го разбирам. Не е имало значение кой е баща ти, какво е общественото ти положение. Той те е обичал. Виждал е истинската теб и само това е било важно. Питам се какво ли е усещането. Някой толкова силен и уверен човек да те види истински, да те погледне и ти да си най-важното за него на света.

Въздъхна тежко и се изправи на крака.

— Не мога да мисля за това сега. Не мога да го очаквам. Трябва да довърша списъка си със задачи и да изпека малко кексчета, преди да дойдат гостите.

Вратата на шкафа, където държеше брашното и другите продукти за печене, се отвори и затвори с трясък.

— Няма защо да ми се ядосваш. Били те е обичал. Разбирам. Искал е да се ожени за теб. Райдър не...

Инстинктивно отстъпи назад, когато вратичката отново се тръшна. Отчетливо чу имената.

Били. Райдър.

— Добре, Илайза. Стига. Ако кажа, че ми се иска Райдър да изпитва към мен същото, което Били е изпитвал към теб, ще бъдеш ли доволна? Но Били и Райдър не са...

Тя млъкна и се опря на плота, когато внезапно ѝ просветна.

— О, господи, това ли било? Винаги ли е било толкова просто? Били Райдър? Джоузеф Уилям Райдър. Това ли е? Името му?

Лампите светнаха ярко, запулсираха като туптящо сърце.

— Били Райдър. Твоят любим и явно и моят. Негов наследник ли е? Възможно ли е това? Негов, както аз съм твоя. Чакай.

Грабна телефона от кухнята и набра мобилния на Райдър.

— Какво?

Пренебрегна дежурното му раздражение. Мразеше да прекъсват работата му, но това си беше негов проблем.

— Райдър е семейно име, нали?

— Хм? Господи. И какво от това?

Тя повиши глас, за да компенсира ударите с чук от другата страна на връзката.

— Това ли е моминското име на майка ти? Фамилията ѝ?

— Да, и какво?

— Били. Това е и неговото име. Казва се Джоузеф Уилям Райдър.

— Мътните го взели.

— Познато ли ти е това име? Чувал ли си го?

— От къде на къде? Починал е поне двеста години преди да се родя. Питай майка ми. Или Каролий. Обади се на Оуен. Всеки от тях ще знае повече от мен.

— Добре. Благодаря.

— Поздравления.

— Още не съм го намерила. Но да, струва си една похвала. Ще говорим по-късно.

Затвори му, преди той да успее, и незабавно набра номера на Каролий. Нямах време за печене на кексчета, реши тя. Щеше да вземе нещо готово от пекарната.

И малкото свободно време, което можеше да отдели, щеше да прекара в търсене на Джоузеф Уилям Райдър.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нужно бе известно време и известно разместване на графика, преди всички да успеят да се съберат на едно място по едно и също време. По молба на Джъстин се срещнаха в дома ѝ. Според нея там всички можеха свободно да говорят и изказват предположения.

А след като всичките ѝ най-близки хора щяха да се съберат под един покрив, най-добре да си направят голямо семейно парти.

Познаваше вкуса на мъжете си, затова Маринова телешки пържоли, купи царевични кочани от любимата си сергия на пазара и набра пресни домати и чушки от градината си.

— Няма нужда да се суетиш толкова. — Уили Би седеше до плота в кухнята и белеше грах, който бе неговият принос за трапезата от собствената му малка градина. Мопсът послушно се бе сгушил под табуретката му.

— Хубаво е да се постарее човек. Лятото си отлетя, а ние почти не сме се събирали. А и така умът ми е зает с нещо. — Поръси с червен пипер платото с пълнени сварени яйца — едно от любимите предястия на Оуен. — Само като се замисля, Уили Би, просто усещах, че трябва да притежавам този хотел, чувствах го със сърцето си. А сега излиза, че има някаква връзка. Били Райдър. През цялото това време.

Въздъхна.

— Никога не съм задавала въпроси за предците си, или поне не много. Никога не ми е хрумвало да потърся нещо повече за тях.

— Живяла си своя живот, Джъстин. Имаше си Томи и момчетата, и Каролий.

— Знам го, а и винаги съм мислила за настоящето и бъдещето. И все пак, нали тъкмо аз настоявах да купим тези стари сгради? Значи, има нещо. Както и да е, Каролий не знае нищо повече от мен. Нито пък татко. Когато намерим онова, което търсим, ще положим повече усилия да науча нещо за онези, които са живели преди мен. Ти потърси своите предци някога, спомням си го.

— Беше ми интересно да разбере. — Поспря да чисти грах, за да почеше рижавата си брада. — Откъде в Шотландия са дошли, как са дошли тук — кои точно. И смятах, че Ейвъри трябва да научи. Може би съм си мислил, че след като няма здрава връзка със семейството на майка си, е хубаво да научи колкото може повече за моите предци.

— Ти си най-добрият татко на света. Никой не може да се мери с теб.

— Е, имам най-добрата дъщеря все пак. — Усмихна се над шушулките с грах, после се размърда на стола си, прокашля се. — Джъстин, нали не искаш да се женим или нещо такова?

— Виж ти, Уили Би Мактавиш. — Тя потрепна пресилено с мигли. Въпросът може и да бе дошъл изненадващо откъм лявото крило на терена, но тя знаеше как да улови топката. — Това е най-романтичното предложение, което някога е било изричано.

— Стига, Джъстин.

Тя се засмя, развеселена и трогната.

— Защо ме питаш?

— Не знам, не съм сигурен. Всички тези приказки за семейството, предполагам, а и твоето момче, моето момиче — плановете за сватбата. Ти си тук съвсем сама и не ме поглеждай така. Знам, че можеш да се грижиш за себе си и всичко останало. Но двамата с теб сме... сецаш се, от известно време.

— Харесва ми така. Ти си най-милият човек, когото познавам, и ако исках или имах нужда от брак, не бих се обърнала към никого друго. Добре ни е и така, нали, Уили Би?

В отговор той пое ръката ѝ.

— Ти си всичко на света за мен, Джъстин. Искам да го знаеш.

— Знам го и съм ти благодарна, че попита. Може би, като мине малко време, аз ще ти предложа.

— О, стига, Джъстин. — Той целият почервения при мисълта за предложението ѝ и отново я разсмя, затова се наложи да заобиколи плота и да го прегърне силно.

— Обичам те безкрайно, Уили Би.

Леко се дръпна, само колкото да впие устни в неговите. И Райдър влезе, следван от Глупчо по петите.

— Господи. — Заобиколи ги отдалеч и отиде право към хладилника за бира. — Господи — повтори той и отвори бутилката.

Тайрън скочи и леко затрепери, когато Глупчо отиде да го подуши.

— О, стига, Тайрън, Глупчо няма да те ухапе. — Но Уили Би стана от табуретката си и се наведе да успокои мъника и да погали Глупчо зад ушите.

— Къде е Хоуп? — попита Джъстин.

— Имаше да свърши някои неща. Ще дойде. — Със светкавична бързина — един мъж трябваше да е ловък в кухнята на майка си — той грабна едно от пълнените яйца.

— Имала ли е нови неприятности с онези хора в града?

— Не, а и не мисля, че ще има. Тази страница е затворена.

— Добре. Хайде, върви и изведи кучетата навън. Тайрън е свикнал с Финч и Къс. Скоро ще свикне и с Глупчо.

Райдър се подчини, като побутваше с върха на ботуша си неохотно тътрещото се кученце.

— Бекет и тайфата му тъкмо пристигнаха. И кучетата им.

— О, ами аз май трябва...

— Уили Би, остави това кученце да намери приятели — нареди му Джъстин. — Иначе ще го превърнеш в невротик.

— Всички са по-големи от него.

— А ти си по-голям от всички нас. Но никого не си наранил. — Тя отвори един шкаф и измъкна три пистолета за сапунени мехури, които вече надлежно бе заредила, и ги изнесе навън за момчетата.

Само след секунди се появи Клеър с голяма купа.

— Какво носиш? — попита Райдър, поемайки я от ръцете ѝ. — Картофена салата? Ти си любимата ми снаха.

— И единствената, но не задълго. Скоро и Ейвъри ще се присъедини към мен. — Отиде и целуна Уили Би по бузата.

— Веднага седни тук и си почини.

— Ще го направя и ще почистя останалия грах.

— Добре тогава. Ще изляза и ще...

Клеър вдигна вежди, когато Уили Би забързано хукна навън.

— Тревожи се, че другите кучета ще тормозят онзи негов плъх с опулени очи.

— Няма, а и Тайрън е сладурче.

— Прилича на марсианец.

— Може би само малко. — Тя се зае да чисти грах, докато момчетата викаха, а кучетата лаеха навън. Смехът на мъжете заглушаваше всичко. — Върви и ти. Знаеш, че ти се иска. Аз съм добре тук. Ще се отдам на кратък отдих от лудницата.

— Щом казваш.

Наистина искаше да излезе навън, особено след като бе прибрал стария суперголям воден пистолет в цеха точно за такива случаи.

Когато Хоуп спря с колата си, навън се водеше ожесточена битка. Деца, кучета и възрастни мъже, всички подгизнали до кости, се сражаваха с най-различни водни пистолети.

Огледа предпазливо сражаващите се. Вероятно би могла да разчита, че момчетата няма да се целят в нея. Трябваше просто да заобиколи кучетата. Но отлично знаеше, че възрастните мъже рядко могат да устоят на нова жертва.

Внимателно слезе от колата и използва вратата за щит, докато се пресягаше към задната седалка.

И забеляза пламъка в очите на Райдър изпод мократа коса над челото му.

— Нося пай! — викна тя. — Ако аз се измокря, и той ще се намокри. Помисли за това.

Той свали пистолета си.

— Какъв е... — И останал уязвим, беше прострелян в гърба от най-младия воин във водната битка.

— Уцелих те здравата! — викна Мърфи, а после запищя от удоволствие, когато Райдър го подгони.

Хоуп се възползва от разсейването им и използвайки черешовия пай за щит, хукна право към входната врата.

— Всички навън са мокри до кости — обяви тя, после забеляза Ейвъри с чаша вино в ръка и навлечена с работна мъжка риза, стигаща под коленете ѝ. — Пострадала си?

— Върнах си го с лихвите, но те се съюзиха срещу мен. На мъжете не може да се вярва.

— Сега вече всички са тук. — Джъстин прегърна Хоуп. — Уили Би, защо не излезеш да включиш скарата?

— Ами... — С кученцето в скута си, Уили Би погледна колебливо към вратата.

— О, ще се погрижа за това. Хоуп, сипи си нещо за пиене. — След тези думи Джъстин излезе навън. Любопитна, Хоуп отиде до прозореца и надзърна. Видя как Джъстин пуска водата и грабва градинския маркуч.

Насочи го към воюващите без предупреждение и без милост сред виковете „Мамо!“ и „Бабо!“.

— Време за примирие. Грабвайте някакви сухи дрехи и се приведете в приличен вид. Ще ядем след около половин час.

Гардеробът може и да бе доста ексцентричен, но пък храната бе отлична. Имаше разговори за ресторанта, тъй като Ейвъри вече броеше последните дни. Обсъдиха строителните обекти, градските клюки, бебетата, както и предстоящата сватба.

След като раздигнаха чиниите, кучетата и децата хукнаха отново на двора след строго разпореждане да се ограничат със сапунени мехури и игра с топка.

— И така. — Джъстин се облегна на стола си. — Да ви кажа какво разбрах аз. Има стара семейна библия. — Тя потупа ръката на сестра си. — Каролий успя да я издири и научи, че е у чичо ни, брата на татко — Хенри. Чичо Ханк. Когато бащата на татко почина, чичо Ханк и жена му прибраха всичко. Някои хора са си такива. Само Бог знае за какво му бяха онези вещи, но напълни цял фургон с тях. На два пъти. И библията е била там. Тя е доста стара, така че ако Били е от семейството ни, името му ще е записано. Трябва само да си я вземем.

— Каза ми, че можем да я вземем назаем — намеси се Каролий. — След като я намери. Твърди, че я е прибрал на сигурно място, което вероятно значи, че е затрупана някъде.

— И изобщо няма да бърза да я изрови — продължи Джъстин. — Но говорих с братовчедка си, неговата дъщеря. Винаги сме се разбирали двете и тя ще го подсеца вместо мен. Междувременно, той изобщо не си спомня да е чувал за Джоузеф Уилям Райдър, както и татко ни. Но татко мисли, че е чувал дядо си да споменава за двама от неговите чичовци, които са се сражавали в Гражданската война, и май единият бил загинал при Антиетам. Но не мога да твърдя, че това е факт. Може просто татко да си спомня подобна история, само защото го попитах за това.

— Все пак е някакво начало — обади се Хоуп. Крайно незадоволително обаче. — Не можах да намеря никого с името

Джоузеф Уилям Райдър в списъците с погребаните в Националното гробище.

— И аз не попаднах на нищо — добави Оуен. — Но има още много документи за преглеждане.

— Татко казва, че знае за стара пушка от Гражданската война, както и разни други вещи — гилзи от патрони, униформена шапка. Даже и стари гюлета — вметна Каролий. — Само че не е сигурен дали са семейно наследство, или просто са били изровени при оран във фермата. Много стари неща се намират при оран.

— Аз почти не помня фермата — каза им Джъстин. — Беше продадена, преди вие, момчета, да се родите. Сега там има построени къщи, а и Службата по националните паркове и резервати купи една част от мястото. Но татко казва — в това е сигурен — че е имало малко семейно гробище.

Хоуп се поизправи на мястото си.

— Във фермата ли?

— Хората някога са погребвали близките си в земята си, вместо в двора на църквата или на гробищата. Каза, че се стигало дотам по стар и изровен път, било заобиколено от дървета. Може още да е там.

— Мога да проуча — предложи Оуен. — Ако са ексхумирали телата, със сигурност има документи за преместването на гробовете.

— В старата ферма на Райдър. — Намръщен, Райдър се взираше в бирата си. — Има едно езерце. Малко.

— Татко каза, че са имали малък вир за гмуркане. Откъде знаеш за него?

— Излизах с едно момиче, което живееше в една от онези нови къщи. Има малко гробище, много старо. Заградено е с ниска каменна стена, има си и табела. От тези на парковата служба. Не съм обръщал голямо внимание. Повече се интересувах как да я накарам да се съблече и да скочи в езерцето.

— Защо не си ми казвал досега? — попита майка му.

— Обикновено не ти казвам за момичетата, които се опитвам да съблека. — Усмихна ѝ се. — Мамо, бил съм сигурно на шестнайсет. Беше първото момиче, с което излизах на срещи, след като взех книжка. Как ли се казваше? Анджела... Бауърс, Бозън... нещо такова. Не успях да я убедя да се съблече, така че не продължи дълго. И изобщо не съм се сещал за това досега. Но помня, че си мислех, гадост,

някои от тези мъртъвци тук са мои роднини, а после пак превключих към надеждата да я видя гола.

— Вниманието на мъжа не трае дълго на шестнайсет години — намеси се Бекет. — Освен ако не става дума за голи момичета.

— Още е там — каза си Джъстин. — Трябваше да знаем, Каролий.

— Татко много искаше да се отърве от фермата — напомни ѝ сестра ѝ. — Нямаше търпение да се махне от всичко, свързано с фермерството. Двамата с дядо много дълго не си говориха заради това. Нищо чудно, че не знаем.

— Сега знаем — прекъсна ги Оуен. — Ще идем да видим.

— Добре. — Джъстин стана. — Да натоварим децата и кучетата.

— Какво? — Оуен примигва насреща ѝ. — Искаш да тръгнем сега ли?

— Какво му е на момента?

— Слънцето скоро ще залезе и...

— Значи, не бива да губим време.

— Ако изчакаме до утре, мога да ида аз, да огледам, да ви кажа какво...

— Защо изобщо си хабиш силите? — попита го Райдър.

След известно суетене, кратка пауза за обсъждане и голямо вълнение от страна на момчетата, които гледаха на това като на приключение, успяха да се натоварят в няколко коли и пикапа. Един от спорните въпроси бе относно кучетата и накрая оставиха Бен и Йода, с Къс и Финч за компания, намалявайки значително бройката.

Хоуп се озова на предната седалка в пикапа на Райдър, а Глупчо се бе излегнал помежду им.

— Щеше да е по-разумно да идем утре — отбеляза тя.

— В цялата история няма място за разум.

— Така е. И се радвам, че тръгнахме тази вечер. Той може да не е там или пък каменните плочи да са повредени. Може гробът изобщо да не е бил маркиран.

— Чудесно. Продължавай с положителното мислене.

— Само се подготвям за възможните варианти.

— Има възможност и да намериш това, което търсиш.

— Предполагам, че съм малко притеснена, че може да не намерим нищо, както и ако намерим.

Той свали едната си ръка от волана и се пресегна да улови нейната в жест, който изненадващо накара сърцето ѝ да се разтупти.

— Престани и се отпусни!

Понеже рязката заповед бе в съзвучие с онова, с което бе свикнала, тя направи точно така.

— Всичко това е било част от фермата — каза ѝ той, когато завиха по тиха улица с къщи, които бяха разположени достатъчно далеч една от друга, за да има място за просторни морави и множество сенчести дървета.

— Сигурно е било красиво. Само поля и ниски хълмове в далечината.

— Хората трябва да живеят някъде. А и тук не са застроили нагъсто, така че е добре. Имахме доста работа по време на строителния бум. Хората искаха допълнителни стаи, ремонтираха домовете си.

Тя се наведе напред.

— Това не е ли...

— Да, старата фамилна къща на Райдър във фермата. Строителният предприемач е бил достатъчно разумен да не я събаря, а да вложи малко пари в ремонта ѝ — обзалагам се, че е спечелил доста след това.

— Красива е — тези каменни стени, дърворезбата по верандите. И е голяма. С красива градина и дървета. Сигурно са построили допълнително онази остъклена част, но е стилно. Хубаво място. — Тя го погледна за миг, докато подминаваха, после се извърна назад. — Влизал ли си вътре?

— Правихме малък ремонт вътре преди около три години. Нова кухня, две бани, добавихме и допълнителна стая над гаража. Както и онази остъклена веранда, която хареса.

— Какво усети?

— Тогава ли? Беше просто работа. Добра поръчка. Сега? — Той сви рамене. — Мисля, че разбирам за какво говори мама. Може би е трябвало да обърнем по-голямо внимание на тази част от миналото си, да изпитваме по-голямо уважение. Дядо ми направо мразеше фермата и беше съвсем ясно, че не се разбира със своя баща, така че аз не съм се замислял особено.

Отново зави и пое по тесен, покрит с чакъл път.

— Това частна собственост ли е?

— Може би. Може и да е на парковата служба. Ще се оправяме, ако се наложи.

— Тук са се били, нали? Северът и Югът, момчета и мъже.

— Било е истински ад — каза той. — Виждаш ли там?

Забеляза малкото езерце, за което им бе казал, водата му изглеждаше тъмна и дълбока на гаснещата светлина. Папурът го заобикаляше отвсякъде с кафявите си кадифени главици, а зелените папрати на лятото бяха застлали тучен килим наоколо.

Отвъд него, преди дърветата да се сгъстят, се виждаше ниска каменна стена. Като онези, помисли си тя, които Били Райдър сигурно е вдигал. В средата стърчаха каменни надгробни плочи. Хоуп преброи шестнайсет — малки камъни, белязани от времето и природните сили, някои килнати към суровата земя.

— Изглежда самотно. Тъжно и самотно.

— Не мисля, че е много весело да си умрял.

Той спря пикапа, слезе и кучето го последва по петите. Когато Хоуп остана на мястото си, той заобиколи и ѝ отвори вратата, докато и останалите от семейния конвой паркираха наоколо.

— Или е тук, или го няма. Все едно, ние сме тук.

Тя кимна и пристъпи до него.

Мястото не бе толкова самотно с хората наоколо, с отекващите им гласове. С тичащите момчета и душещите кучета. И все пак Хоуп се чувстваше леко притеснена и посегна да улови ръката на Райдър, доволна, че той сплете пръсти с нейните.

Бяха повече от шестнайсет, забеляза тя, когато се приближиха. Някои от надгробните камъни бяха просто плочи, поставени наравно със земята.

Не върху всички имаше имена или ако някога е имало, времето ги бе заличило. Но тя прочете онези, които можа. Мери Маргарет Райдър. Даниъл Едуард Райдър. Имаше и мъничка плоча, отбелязала гроба на Сюзън — просто Сюзън, починала през 1853 г. едва на два месеца.

Някой явно косеше тревата, мислено отбеляза тя, така че не бе обрасла навсякъде. Но пак имаше усещането за диво място. В рязък контраст с невръстното бебе, забеляза гроба на Катрин Фостър Райдър, която бе живяла от 1781 до 1874 година.

— Деветдесет и три години — пророни Джъстин до нея. — Дълъг и смислен живот. Ще ми се да знаех каква е роднинската ни връзка.

— Ще вземеш библията и ще разбереш.

— Защо те не могат да останат в хотела като Лизи? — попита я Мърфи. — Защо трябва да стоят тук?

— Лизи сигурно е по-специална. — Джъстин го вдигна и притисна лице към шията му, а Хоуп се извърна.

Мислеше си, че Райдър е редом с нея, но сега забеляза, че се е отдалечил леко вдясно и стои сам до три близки гроба.

Тръгна към него и усети сърцето си да бие глухо, докато се приближаваше.

— Той е в средата.

— Какво? — Ръката ѝ трепереше, когато отново се пресегна към него.

— Бил е роден последен, починал е втори. Били са братя.

— Как можеш да... Аз не мога да различа имената.

— Смрачава се — каза той, когато тя приклепна, за да се взре отблизо.

— О, боже. Били Райдър. Не са сложили пълното му име на гроба му. Просто Били. 14 март 1843 г. до 17 септември 1862 г.

— И Джошуа, по-рано същата година. Чарли, двадесет и две години по-късно. Трима братя.

— Това е Били. — Само за това можеше да мисли сега. Тук беше. Бяха го намерили. — Тя тук ли е? — Хоуп вдигна глава. — Как може да е тук?

— Не е тя. — Разбрал за какво говори, Райдър махна с ръка. — Орлови нокти. Покриват цялата стена зад тези гробове.

Обърна се и погледна майка си. Очите им се срещнаха и нямаше нужда да ѝ казва каквото и да е. Нейните очи се напълниха със сълзи, когато тръгна към тях.

— Намерили сте го.

— Времето почти е заличило надписа, но името се разчита. Починал е същата година като Лизи. В същия месец, само с един ден разлика.

Оуен дойде до майка си, прегърна я през кръста, стиснал ръката на Ейвъри. Дойде и Бекет с Клеър, както и момчетата, които като по

чудо бяха притихнали. И Уили Би, който потупа леко ръката на Каролий, когато тя изхлипа тихичко.

Слънцето клонеше към заник и сумракът се изпълни от сладкия аромат на орлови нокти.

Хоуп прокара пръсти по името, после притисна ръка до сърцето си.

— Другия път ще донесем цветя. — Джъстин облегна глава на рамото на Оуен, пресегна се към Бекет, докосна и ръката на Райдър. — Време е да си спомним за тях. Ние сме тук, защото тях ги е имало, затова е време да ги почетем.

Воден от импулс, Райдър измъкна джобно ножче, отрязва няколко стръка орлови нокти. Сложи ги на гроба.

— И това е нещо.

Безкрайно трогната от този простичък жест, Хоуп се изправи и обхвана лицето му с длани.

— Идеално е — каза тя и го целуна.

— Захладня. Ще настинеш — обърна се Бекет към Клеър. — Ще мина през къщата да прибера кучетата и ще заведа Клеър и момчетата у дома.

— Трябва да й кажем. — Клеър погледна към Хоуп. — Мисля, че е хубаво всички да сме там, когато й кажеш.

— Може да почака до утре. Ставаш много бледа, когато си уморена. — Бекет погали с пръст бузата й. — А сега си бледа. Може да почака до утре.

— Може би така и бездруго е по-добре. — Ейвъри вдигна ръце. — Ще помислим как да й кажем. Имам предвид, добре, намерихме го. Но какво означава това? Струва ми се направо жестоко да й съобщим, че е погребан тук, на километри от мястото, където е тя.

— Утре сутрин — съгласи се Джъстин. — Да кажем, към девет. Да, така прекъсваме работния ти ден — обърна се тя към Райдър, преди той да се обади. — Но е преди Клеър и Ейвъри да отворят, а и преди Хоуп и Каролий да посрещат гости.

— В девет става.

— Ще дойдеш ли, Уили Би? — Тя се обърна към едрия мъж с малкото кученце в ръце. — Можеш ли да отделиш малко време?

— Ако искаш да присъствам, Джъстин, ще дойда.

— За мен ще значи много. Искам да разбера коя от всички е била майка им. Изгубила е двама от синовете си, може би и третия, преди да почине. Това е жестока съдба. — Гласът ѝ пресекна, преди да си поеме дълбоко въздух и да се съвземе. — Искам да науча името ѝ и да го запомня.

— Става тъмно. — Уили Би потупа ръката ѝ, погали я. — Хайде да те заведа у дома, Джъстин.

— Добре. Да се прибираме всички.

Но Райдър остана малко, след като другите тръгнаха към колите. С усилие на волята направи крачка назад от трите гроба, когато Хоуп докосна ръката му.

— Добре ли си?

— Да. Не знам. Странно е.

— Че са били трима. Като теб и Оуен, и Бекет?

— Не знам — повтори той. — Всичко е свързано, предполагам. Той е прароднина на майка ми. От нашето семейство е. Тя е от твоето. Аз нося името му — последното му име е моето първо. И... — Той тръсна глава, сякаш искаше да прогони *усещането*. — Да вървим.

— Какво? И какво още? — настоя тя, докато той я отвеждаше настрани.

— Нищо. Просто е странно, както казах.

Не ѝ каза, че бе разбрал още в мига, в който бе прекрачил отвъд каменната стена, къде да намери Били. Бе усетил накъде да тръгне и какво ще намери.

Само си въобразяваше разни неща, каза си той, когато се качиха отново в пикапа. Заради сумрака в гробището.

Но бе усетил нещо, още чувстваше нещо, сякаш някакъв трепет точно под кожата си. Докато потегляше, погледът му се премести към огледалото за обратно виждане. Отправи един последен поглед към каменната стена и надгробните камъни, към буйно израслите орлови нокти.

После впери очи в пътя пред себе си.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Познаваше тази земя, хълмовете и долините, ширналите се поля и грубо изсечените скали, прорязали околността. Познати му бяха каменните стени, които ограждаха зелените пасища за угоените крави. Бе помагал със собствените си ръце за издигането на някои от тях под търпеливите напътствия на чичо си.

Макар да бе пътувал далеч от тези земи, от хълмовете и долините, винаги бе искал да се върне. Да създаде дом близо до някоя извивка на потока, който ромолеше над камъните и охлаждаше водите си под сянката на дърветата.

Обичаше тази земя, както никоя друга, по която бе стъпвал кракът му.

Но днес, в това септемврийско утро, пейзажът бе като изглед от ада. Днес потта му бе напоила униформата му и пръстта под него. Потта му, но не и неговата кръв. Още не.

Днес се сражаваше и живееше така, както бе преживявал всеки друг ден, откакто някаква дълбоко вкоренена нужда го бе накарала да се запише в армията. И днес копнееше с цялото си сърце, от дъното на душата си, да бе изтръгнал тази нужда и да я бе стъпнал с ботуша си.

Бе вярвал, че ще намери чест, вълнение, дори приключения. Вместо това бе намерил отчаяние, ужас, трагедия и въпроси, чиито отговори изобщо не можеше да си представи.

Небето, което бе прекрасно синьо в ранното утро, се бе превърнало в мръсно покривало от саждите и дима на топовните изстрели. Малки гюлета виеха по време на злостния си полет и свършваха с кресчендо от разлетяла се пръст и умираща плът.

О, каква обίδα за тялото и душата бе войната.

Виковете на мъжете изпълваха с болка ушите му, вътрешностите му, докато накрая не чуваше нищо друго, бе глух дори за грохота на оръдията, за неспирното жужене на снарядите, за

трополенето — сякаш градушка биеше по ламаринен покрив — на куршумите.

Остана да лежи за миг, мъчейки се да си поеме въздух, който все не му достигаше. Кръвта по униформата му доскоро бе в тялото на приятеля, с когото се бе сблизил по време на похода — Джордж, ковашки чирак, шегаджия с коса като царевична свила и сини очи, които грееха като лято.

Сега свилата бе обагрена в червено, а очите му се взираха празни от простреляното лице.

Познаваше тази земя, помисли си отново Били, докато ушите му бучаха, а сърцето му биеше с ударите на бойните барабани. Тесният път, който се виеше през нея, разделяше фермите на Пайпър и на Рулет. Родителите му бяха приятели със семейство Пайпър.

Запита се къде ли са сега, когато тази виеща се граница в падината между хълмовете долу служеше за разделителна линия, обляна в кръв и смърт.

Бунтовниците от хълмовете се бяха окопали в този нисък участък и използваша защитената си позиция, за да изстрелват смъртоносни откоси, поразявайки настъпващите военни части като запалена клечка изсъхнали храсти. В онзи първи огнен откос един куршум от мускет бе отнесъл половината лице на Джордж и бе убил само Господ знае още колко момчета.

Артилерията гърмеше, разтърсваше земята.

Струваше му се, че лежи там часове наред, загледан през дима към синевата на небето, заслушан във виковете, стенанията, писъците и в безкрайния, неспирен, изпълващ всемира вой на оръдията и пушките.

В действителност бяха минали само няколко минути. Само няколко минути, за да си поеме въздух, да осъзнае, че приятелят му е мъртъв, а самият той е оцелял на косъм.

Ръката му трепереше, когато бръкна под униформата си и извади внимателно една снимка. Илайза. Лизи. Неговата Лизи с коси като слънчеви лъчи и усмивка, която стопляше сърцето му. Тя го обичаше въпреки всичко. Чакаше го и когато дойдеше краят на този ад, щяха да се оженят. Щеше да ѝ построи къща не много далеч от мястото, където лежеше сега. Но къщата щеше да е оживена от любовта и радостта им, от смеха на децата им.

Когато този ад приключеше, той щеше да се върне за нея. Бе получил само едно писмо, едно-единствено. Тайно изнесено от дома ѝ, адресирано до майка му и предадено на него. Бе прочел за отчаянието ѝ, когато била заключена в дома си в нощта, когато бяха планирали да избягат тайно двамата, както и за непреклонната ѝ вяра, че отново ще се намерят един друг.

Бе ѝ писал в отговор предната вечер, внимателно обмисляйки думите си, докато не можеше да си намери място в лагера. Щеше да намери начин да ѝ го изпрати. Никой не можеше да оживее в ада, без да вярва в рая.

Той щеше да намери своя с Илайза. Щяха да бъдат заедно завинаги.

Чу виковете със заповед да се презгрупират и отново да атакуват проклетия път в падината. Затвори очи, притисна устни към снимката на Илайза, после отново я прибра внимателно. На сигурно място, обеща си той. В безопасност до сърцето му.

Изправи се на крака. Вдиша дълбоко отново и отново. Щеше да изпълни дълга си към родината, да вярва в Господ и да намери обратния път към Лизи.

Втурна се в атака, убийствената градушка на куршумите летеше и от двете му страни.

Отново бе жив, докато безброй тела, разкъсани и осакатени, покриваха някога мирната и плодородна земя. Часовете му се струваха като години — но се изнизваха като минути. Утрото премина в следобед. По слънцето разбра, че е преживял още една сутрин. Нито за миг не се поколеба в изпълнението на дълга си, биеше се рамо до рамо с онези, които се бяха заклели да служат на родината.

Придвижваше се напред, катереше се през огради, мина през ябълкова градина с нападали по земята ябълки и пчели, които замаяно кръжаха над тях. И от възвишението погледна надолу към мъжете на онзи стар път. Най-накрая предимството на височината им даде шанс и направиха пробив в линията. Стоеше близо до завой на пътя и се взираше надолу с ужас.

Толкова много убити. Струваше му се невъзможно; изглеждаше мерзко. Лежаха струпани един върху друг като дървени трупи, а

онези, които още бяха живи, продължаваха да стрелят и стрелят, твърдо решени да задържат позицията си.

И за какво? За какво? За какво? Питаше се той в някаква измъчена част от ума си, но чу заповедта да стреля и се подчини. Помисли за Джордж и се подчини. Лишавайки нечия майка от сина ѝ, нечия любима жена от мъжа ѝ.

Отнемайки живота на някого, който също като него само искаше да се върне у дома.

Спомни си за Лизи, притисната към сърцето му. Лизи, която го обичаше въпреки всичко. Която го чакаше.

Спомни си за майка си, която оплакваше брат му Джошуа, загинал при Шайло.

Не можеше да продължи да стреля, не можеше да спре още едно сърце, да накара още една майка да потъне в сълзи. Това бе поколение, помисли си той. Стотици мъртви и още стотици на път да загинат. Фермери и зидари, ковачи и собственици на магазини. Защо не се предадат? Защо продължаваха да се бият и загиват в тази дупка, заобиколени от мъртвите си братя?

Нима това бе въпрос на чест? Или на дълг? Това ли бе отговорът? Изтощен, със сломено сърце, смазан от касапницата пред очите му, той свали оръжието си.

Не усети първия куршум, който го уцели, нито втория. Само усети внезапен и ужасен студ и отново се озова на земята, загледан нагоре към небето.

Стори му се, че облаци са закрили слънцето. Всичко посивя и изгуби очертанията си. И целият този шум, адът наоколо, изведнъж се замъгли и почти притихна.

Нима бе свършило? Най-сетне бе свършило?

Бръкна с ръка под униформата си за Лизи, извади снимката ѝ. Вторачи се в нея, гледаше я, докато кръвта не обагри красивото ѝ лице.

Тогава разбра.

Осъзна го.

Болката го преряза внезапно като шок, докато кръвта бликаше от раните му. Извика от ярост, после отново — с тъга, която бе непоносимо дълбока.

Никога нямаше да ѝ построи красива каменна къща до пеещия поток с буйно растящи наоколо орлови нокти, както ѝ бе обещал. Никога нямаше да изпълнят тази къща с любов, с деца.

Бе изпълнил дълга си и бе изгубил живота си. Опита се да целуне за последен път лицето ѝ, но снимката се изплъзна от вкочанените му пръсти.

Бе приел смъртта си, след като бе положил клетва. Но бе дал клетва и на Лизи. Не можеше да приеме, че никога повече няма да я зърне или докосне.

Промълви името ѝ с последния си дъх, докато кръвта му изтичаше от тялото.

Помисли — и това бе последната му мисъл — че чува как го вика. Стори му се, че я вижда с бледо лице, мокро от пот, с очи, заслепени от треска. Тя промълви името му. Той изрече нейното.

Джоузеф Уилям Райдър, познат като Били за всички, които го обичаха, загина на завоя на пътя в падината, който остана в историята като „Кървавия път“.

Райдър се събуди, вкочанен до кости, с парещо пресъхнало гърло и препускащо в галоп сърце. Застанал до леглото, Глупчо побутна с муцуна ръката му и изквича нервно.

— Всичко е наред — измърмори той. — Добре съм.

Но всъщност не беше сигурен какво му е, по дяволите.

Всички сънуват понякога, каза си той. Приятни сънища, кошмари, странни такива или пък еротични.

Той бе сънувал Били Райдър. Нали току-що бяха намерили гроба на човека. Не беше особено странно да го сънува, да види как загива при Антиетам.

Един войник, загинал на 17 септември 1862 г.? Почти сигурно бе намерил смъртта си на бойното поле в този най-кървав ден от войната.

Били Райдър бе останал в мислите му, това беше всичко.

Пълни глупости. Престани да се правиш на идиот, сопна се мислено на себе си.

Бе усетил нещо на онова гробище и го усещаше и сега. Нещо необичайно, което не можеше да проумее докрай.

Сънят не му бе помогнал, явно. Погледна към часовника и видя, че още няма пет часа. Нямахше да може да заспи повече, а и не бе сигурен, че иска да рискува.

Сънят, ярък като истинския живот — или смъртта — го бе разстроил.

Бе стоял на онова бойно поле. Бе крачил в падината по Кървавия път. И макар да се смяташе за практичен и здраво стъпил на земята човек, бе усещал притегателната сила на онова място, въздействието му. Бе чел много истории за битката при Антиетам, нали все пак живееше тук. Бе я изучавал в училище и бе водил приятели и роднини да им покаже мястото.

Но до тази нощ никога не си го бе представял — не, поправи се той, не бе го усещал толкова ясно и живо.

Миризмата, звуците. Задушливият пушек, прясната кръв, обгорената плът, бушуващата буря на артилерийския огън, който изпълваше света, заглушавайки виковете на умиращите.

Ако беше с по-развито въображение, би казал, че чрез съня си е изживял битката и е загинал в нея. Както бе направил Били Райдър.

Каза си, че трябва да се отърси от него. Хоуп се размърда леко в леглото и топлината на тялото ѝ му помогна малко срещу студа, от който още не можеше да се отърве напълно. Замисли се дали да не се обърне към нея, да я грабне в прегръдките си и да прочисти съзнанието си с нейното стройно и меко тяло.

Спомни си колко е часът и прецени, че е адски нечестно да я събужда преди зори, макар че щеше да остане доволна в крайна сметка.

Вместо това се изтърколи от леглото, отиде до стъклените врати, отвори ги и излезе на верандата към спалнята.

Може би просто имаше нужда от малко въздух.

Обичаше тишината в този час, начинът, по който лунният сърп, още не напълно простил се с нощта, се показваше през дърветата. Мина му през ума, че щеше да е по-хубаво, ако си бе взел вода, преди да излезе от стаята, но остана на мястото си, наслаждавайки се на покоя.

Целият труд, напрежението, проблемите в работата си струваха заради мигове като този. На пълен покой и тишина, преди нощта да свърши и денят да започне. Скоро слънцето щеше да обагри небето на

изток в червено, птиците щяха да се събудят с чуруликане и цикълът да се повтори отначало.

Харесваше му тази повтораемост, каза си той, разсеяно поглаждайки с ръка главата на Глупчо, когато кучето се облегна на крака му. Имаше онова, което иска. Добра работа, хубава къща, семейство, което не само бе важна част от живота му, но и което го разбираше и ако трябваше да бъде сантиментален, го обичаше безрезервно.

Не можеше и да мечтае за по-добро. Тогава защо, чудеше се той, имаше усещането, че нещо не е съвсем на мястото си? Сякаш някаква частица висеше във въздуха, съвсем леко извън фокус, и трябваше мъничко да я завърти и тя щеше да се озове точно там, където трябваше да бъде.

— Какво има?

Обърна се, видя Хоуп. Нещо искаше да се намести, да се завърти и попадне на точното място.

— Райдър? — Тя пристъпи навън, затягайки колана на късия халат, който му се щеше да не бе намятала.

— Нищо. Буден съм, това е.

— Рано е дори и за теб. — Отиде до него, постави длани върху парапета, както бе направил и той. — Чуй само каква тишина. Тихо и тъмно, както може да бъде само далеч от града. Улисани в забързаното си ежедневие забравяме, че има моменти и места, които са така удивително безмълвни.

Тъй като той самият си мислеше почти същото, сега сведе поглед към нея. Как можеше да е толкова идеална? Това го объркваше.

Тя му се усмихна в отговор и видът ѝ — бе все още топла и отпусната от съня — разтопи сърцето му.

— Бих могла да направя кафе. Можем да поседим тук навън, да изпием първата си чаша за деня и да гледаме изгрева.

— Имам по-добра идея. — Желаше я — прекалено много и твърде често, но какъв смисъл имаше да се бори с желанието? Не в леглото, осъзна той, в което бе сънувал кървава смърт и горчива загуба.

Затова я хвана за ръка и тръгна към стъпалата, водещи надолу.

— Какво правиш? Райдър, не може просто да се мотаеш наоколо. Гол си.

— О, да. — С ловка маневра той издърпа халата ѝ и го метна към един от столовете на верандата. — И ти си гола.

Пренебрегна протестите ѝ и продължи да я тегли надолу по стълбите.

— Провинциален мрак, провинциална тишина, провинциално усамотение. От какво се притесняваш? Няма кой да те види. Е, Глупчо е тук, но той вече те е виждал гола. Както и аз.

— Няма да се разхождам из двора без никакви дрехи.

— Не възнамерявах да се разхождаме много. — При тези думи той я дръпна надолу върху тревата, влажна и хладна от росата.

— О, това изобщо не е толкова щуро като разхождането гол из двора. Можем да...

Той сведе уста към нейната, прекъсна думите ѝ с бавна, разпалваща целувка.

— Искам да те докосвам, докато слънцето изгрява. Искам да те гледам, да бъда в теб, когато денят настъпва. Просто искам теб — каза той и отново я целуна.

Съблазни я с думи, докосващи сърцето ѝ. Възбуди я с ловките си и умели ръце. Тя му се отдаде изцяло, затрогната от това, че я желае, благодарна, че и тя го желае. Отвори сърцето си върху обсипаната с роса трева, докато последните звезди гаснеха като пламъчета на свещи, а луната се скри зад тънещите в сенки хълмове. Докато първите проблясъци в червено и златно се прокрадваха в мрака на гората.

Той вземаше предлаганото от нея и на свой ред даваше каквото има. С нея свърши нощта му и започна денят. Сънищата за смърт и отчаяние избледняха. Вътре в него нещо сякаш се завъртя, съвсем мъничко. Нещо се намести и застана точно където трябва.

Имаше надежда. Имаше Хоуп. И тя бе идеална.

Когато я усети да стига върха, птиците се събудиха с песен. А небето разцъфна в новата зора.

Очакваше пристигането на гостите в три часа, а семейството — много преди това. След като взе колата си и се върна с нея в хотела, Хоуп посвети вниманието си на рутинната проверка на стаите.

Трябваше да е заета с нещо, каза си тя, за да не се изкуши да изрази гласно мислите си. Да говори с Илайза.

В „Ник и Нора“ провери лампите, дистанционното за телевизора, папката с рекламни материали, добави още малко течност в стайния ароматизатор, след което излезе и повтори същото и в „Джейн и Рочестър“.

Свежите цветя щяха да пристигнат в ранния следобед.

Минаваше от стая в стая, сменяше крушки, където бе нужно, нагласяше температурата на климатичната инсталация.

Върна се в кухнята, напълни купа с плодове, извади курабийки, приготви кана студен чай.

Отиде в офиса си, за да провери и отговори на имейлите, на съобщенията в телефона си, стараяше се да си намира работа, докато мине времето.

Днес щяха да кажат на Лизи, че са открили нейния Били. Какво щеше да стане после, нямаше начин да разбере. Но много искаше.

Също толкова искаше и да разбере какво се криеше в погледа на Райдър в сумрака преди зори. Той бе особено мълчалив, дори и по неговите стандарти, откакто бяха намерили гроба на Били Райдър.

Имаше и нещо стаено и напрегнато в него, докато бяха правили любов. Би трябвало да се смеят, мислеше си тя сега. Двама души, които правят любов на моравата в мълчаливата компания на кучето, трябваше да се смеят, да се шегуват. Но той бе толкова напрегнат и съсредоточен.

Ами тя? Тя бе просто запленена, завладяна от неговата силна и остра нужда.

Искаше да го докосне. Мислеше си, че бе започнала да стига до него, но сега? Не беше сигурна, а той не казваше.

Спомни си думите на Ейвъри. Не се опитваш да променяш човека, когото обичаш. Това бе вярно, истинско и правилно. Затова щеше да почака, докато той сам е готов да ѝ каже какво е означавал изразът в очите му.

Чу Каролий да пристига и да я вика. Хоуп подреди останалите документи на бюрото си, добави задачи към списъка си за деня, задраска вече изпълнените и тогава отиде в кухнята.

— Взех медени гевречета от съседката. — Каролий ѝ се усмихна леко засрамено. — Просто исках да направя нещо.

— Знам какво имаш предвид.

— После си казах, че май медените гевречета не са най-подходящото нещо в случая.

— Винаги са добре дошли. — Хоуп съчувствено прегърна Каролий през раменете.

— Това ще промени ли нещо, как мислиш? Знам, че е егоистично от моя страна, но не искам нещата да се променят. Харесвам всичко тук, включително и Лизи. Знам, дълбоко в себе си го знам, че това, което правим, е важно. А важните неща много често водят до промени.

— Искане ми се да знаех.

— Май скоро всички ще разберем. Оставих вратата на фоайето отключена — каза тя, когато я чува да се отваря. — Реших, че така ще е най-лесно за всички.

Клеър и Ейвъри влязоха заедно.

— Медени гевречета — възкликна Ейвъри. — Тъкмо казвах на Клеър, че трябва да минем през пекарната и да вземем нещо. Вие сте се сетили първи.

— Храната носи утеха. — Клеър разтри нежно корема си.

— Тази сутрин приготвих на Бекет и момчетата омлет с много сирене. Просто трябваше да направя нещо. Бекет излезе рано, за да свърши малко работа.

— И Оуен също.

— Значи и тримата — обади се Хоуп. — Ето ги Джъстин и Уили Би. Точно навреме.

— Нервна ли си? — Клеър сплете пръсти с тези на Хоуп.

— Да. Направихме каквото ни помоли. Сега ще ѝ кажем какво сме научили. Би трябвало да съм развълнувана, но...

— Тъжно е — обади се Ейвъри. — Не сме очаквали да го открием жив и здрав да живее във Вегас, но пак е тъжно.

— Медени гевречета — отбеляза Джъстин. — Аз направих набързо кексчета. — Тя остави голямата чиния на плота. — Цяла сутрин ми е напрегнато и печенето ми помогна.

— Няма да останем гладни — отсече Ейвъри. — Може да си докараме захарна кома, но аз ще поема риска.

— Има студен чай, но ще направя и кафе.

— Аз ще го направя. — Каролий потупа Хоуп по ръката. — Нека аз да се заема.

Дойдоха заедно, тримата братя, в работни дрехи и тежки ботуши. Хоуп долови миризмата на дърво, лак и боя. По някаква причина това я успокои леко.

— И така — подхвана Оуен.

— Имам нещо да кажа — прекъсна го Райдър. — На нея, предполагам. И на всички. Трябваше да го осмисля — добави той, вперил поглед право в Хоуп.

— Добре. — Тя кимна.

— Снощи го сънувах. Били Райдър. И не искам да чувам никакви подигравки — предупреди той братята си.

— Никой няма да ти се подиграва — увери го Бекет.

Райдър си помисли, че самият той би бил изкушен да подметне нещо пиперливо, ако местата бяха разменени. Затова оцени въздържаността им.

— Беше съвсем като истинско. Сякаш съм там.

— Къде? — попита Джъстин.

— При Антиетам. На 17 септември 1862 година. Четем за това, гледаме военни филми, но това... Не знам как някой може да мине през всичко това, да се откъсне от него, ако го е преживял. Участвал е в атаката на Съюзническите войски при Кървавия път. Било е рано сутринта и вече били понесли тежки загуби. Момчето, с което се бил сприятелил — Джордж, ковашки чирак — почти останал с откъсната глава. Кръвта му била навсякъде по Били. Бил замаян, вероятно в шок. Знаел е къде се намира. Имам предвид, буквално. Познавал семейство Пайпър, земята наоколо, знаел е, че ниският път разделя фермите.

Каролий пристъпи към него, подаде му чаша кафе.

— Благодаря. — Сведе поглед към кафето, но не отпи. Още не. — Чувах какво си мисли. Не беше сякаш мога да чета мислите му, а по-скоро като...

— Сякаш си вътре в него? — предположи майка му.

— Да, предполагам, че може да се каже. Той започна да мисли за нея. Илайза. Тя му била писала в онази нощ, когато не могла да се измъкне за планираното им бягство. Успяла да изпрати писмото до майка му. Той го получил и й бил написал отговор, но не бил го изпратил още, предполагам, че не е знаел къде да го прати. В нощта преди битката, тогава й е написал писмото.

— Обичал я е — тихо се обади Клеър.

— Имал нейна снимка — продължи Райдър, — и я извадил, за да я погледне, мислейки си как ще я открие, когато всичко свърши, как ще се оженят, ще ѝ построи къща и ще си имат деца. Тя го била променила. Разтворила сърцето му, така смятал той. Както и да е, усещането в съня бе за много дълго време, в мислите си той дълго лежеше там, облян в кръвта на приятеля си, и мечтаеше да остане жив, за да изживее живота си с нея.

— Господи, Клеър, не плачи.

— Тъжно е и съм бременна. Не мога да се спра.

— Разкажи ни и останалото — настоя Хоуп. Никой друг ли не усещаше уханието на орлови нокти? Никой ли не осъзнаваше, че Лизи имаше нужда да чуе останалото?

— Дошла заповед за поредната атака. Ако изобщо сте чували за този епизод от битката, знаете, че е продължил с часове, докато силите на Конфедерацията са били окопани в ниския път, а Съюзническите войски са се опитвали да пробият линията на отбраната им. И двете страни понесли тежки загуби.

Проклет да е, ако опише това подробно, каза си той в тази огряна от слънцето кухня и с бременна жена, която тихичко хлипа.

— В ранния следобед, макар и двете страни да получили подкрепления, битката се превърнала в касапница. Някой направил фатална грешка, наредил част от войниците на Конфедерацията да се оттеглят и това дало на Съюза предимството, от което се нуждаели. Той бил част от това, този пробив, при който южняците били оредели по линията, а съюзническите войници стояли на високата част от терена. Знаеш какво е станало, мамо, били са натъпкани като риби в тясна канавка. Убивали са ги, докато телата им се натрупали на купчини едно върху друго. Той не можел да го направи. Стрелял и убивал, мислейки за приятеля си, за дълга си. И после вече не можел. Спомнил си за нея, за майка си, за загиналия си брат, за пролятата кръв и загубата и вече не можел да стреля. Просто искал всичко да свърши. Искал нея и живота, който са можели да имат. И когато свалил оръжието си, бил прострелян.

— Загинал е тук — пророни Хоуп.

— Паднал на място. Можел да види небето. Мислел за нея, не спирал да мисли за нея и отново извадил снимката ѝ. Тогава осъзнал, че за него всичко е свършило. Тогава забелязал кръвта и усетил

болката. Мислел за нея чак до самия край и му се сторило, че я вижда в мислите си как го вика — болна, уплашена, тя го зовяла. Изрекъл името ѝ и това бил краят.

Сега погледна надолу към кафето в ръката си и този път отпи голяма глътка.

— Господи.

— Той е част от теб. — Джъстин обвини ръце около сина си, стисна го здраво. — От всички нас. Имал е нужда някой да разкаже историята му, да я каже на нея. Направо ми се къса сърцето.

— Престани. — Но Райдър изтри сълзата, търкулнала се по бузата на майка му. — И бездруго е тежко, няма нужда всички да плачат сега.

— Никакви сълзи повече. — Илайза Форд стоеше до Хоуп и се усмихваше.

— О, мили боже. — С Тайрън в ръцете си, Уили Би тежко се отпусна на високия стол до Клеър. — Извинете ме.

— Намерил си го.

Райдър би дал мило и драго тя да избере друг, когото да прикове с поглед.

— Гробът му е на няколко мили извън града, в земята, която някога е била част от семейната им ферма. Погребан е заедно с братята си.

— Обичаше братята си и когато научи, че Джошуа е загинал, започна да говори как ще се присъедини към армията. Но не, не говорех за гроба му. Не е важно, че сте намерили гроба му.

Тя сложи длан върху сърцето си.

— Духът му. Мислил е за мен — благодаря ти, че намери мислите му, духа му. Мислил е за мен, както и аз за него, в края на този етап. Исках да имам малка каменна къща, семейство и обикновен живот. Но най-много от всичко исках моя Били. Исках любовта му и да му отдам своята. Получих я и я усещам. Толкова много време мина, откакто можех да я усетя.

Тя вдигна длан, завъртя я пред себе си.

— Не избледнява. Вие го намерихте. Сега той може да намери мен. Ти си негов потомък. — Обърна се към Хоуп. — Ти си моя. И аз никога няма да забравя този дар. Само трябва да го почакам.

— Близо до гроба му цъфтят орлови нокти — каза Хоуп.

— Любимите ми. Той обещавахе да ги остави да израснат буйно край малката ни къщичка. Загина като войник, но не бе роден за такъв. Умрял е с мисълта за другите. Мислел е за мен. Моят Били. Любовта, истинската любов никога не избледнява. Трябва да го чакам, да остана тук.

— Лизи. — Бекет пристъпи напред.

— Ти първи заговори с мен, стана мой приятел. Вие, всички вие, ми помогнахте отново да се появя, дадохте ми дом. Върнахте ми любовта. Той ще дойде при мен.

— Любовта прави чудеса — обади се Джъстин, когато Лизи изчезна. — Вярвам, че е права.

— Щастлива е. — С овлажнели очи, Ейвъри се облегна на Оуен. — Много е важно, че е щастлива. — После се ухили на баща си, който седеше като замръзнал на мястото си, а Тайрън бе опрял лапички на раменете му и доволно облизваше лицето му. — Какво има, татко? Изглеждаш така, сякаш си видял призрак.

— Пресвети Боже — отново промълви той и посегна за едно медено геврече.

Клеър се засмя през сълзи и се наведе да прегърне здраво него и сладкото му кученце.

Когато всички се разотидоха обратно на работа, всеки по своите задачи и зает с ежедневието си, Райдър измъкна Хоуп навън в градината.

— Не съм премълчавал нарочно нищо.

— Знам. Наистина разбирам — увери го тя. — Имал си странно и тежко преживяване. Мисля, че е било като да участваш във войната.

— Да, и който е казал, че войната е ад, не е бил справедлив. Много по-ужасно е.

— Трябвало ти е време да го осмислиш, да се отдалечиш от съня. Споделянето с мен не значи, че трябва да ми казваш всичко, което е в главата ти.

— Добре. Може би не е зле да измислим правилата някой ден.

— Може и така да направим.

— Трябва да се връщам на работа. Мога да ти предложа някоя от любимите ти салати довечера.

— Би било чудесно.

— Ще се видим после.

Видя го как се отдалечава заедно с кучето си, усмихна се на себе си и влезе в хотела, за да се заеме със своите задачи.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

По желание на Джъстин Хоуп резервира целия хотел за семейството в нощта, когато ресторант и бирария „Мактий“ неофициално отвори врати за роднини и приятели. През последните десетина дни на горещия август Ейвъри и екипът ѝ — както и всеки, когото успееше да вербува — мъкнеха, влачеха, търкаха и лъскаха в новия ресторант. Често, докато правеше последната вечерна проверка на хотела, Хоуп забелязваше светлините от другата страна на улицата и разбираше, че Ейвъри и Оуен още не бяха приключили работния си ден. Понякога забелязваше пикапа на Уили Би, паркиран навън до късно през нощта, или се случваше да се разсъни, когато Райдър и Глупчо се вмъкнаха в апартамента ѝ дълго след като си бе легнала.

Обичайният му коментар бе:

— Господи, Малката Червенокоска е истинска машина и никога не ѝ свършва горивото.

Тя самата помагаше, когато можеше да отдели време, като окачваше картини или търкаше плочки, и както бе станало с хотела, видя превръщането на едно запуснато и неизползвано място в нещо жизнено, вълнуващо и много интересно.

Хоуп прекара по-голямата част от деня на голямото събитие, заета с любимото си занимание — да изпипа перфектно и последните детайли — докато Ейвъри се суетеше с рецепти, приемаше купища свежи продукти и свика екипа си за едно последно събрание.

— Ще стане хубаво, нали? — Докато си почине за малко, Ейвъри донесе бутилка вода на Хоуп и сама отпи голяма глътка от своята.

— Ейвъри, ще стане разкошно.

— Хубаво ще е. — Тя кимна и се завъртя в кръг в помещението на бара. — Изглежда наистина добре.

— Думата е „идеално“.

Осветлението бе перфектна комбинация между съвременния и старинния стил с причудливите си форми и тъмните бронзови тонове. Над гранитния плот на бара имаше ниско падащи висящи лампи.

Високи столове до бара, ниски табуретки и кожени дивани предлагаха удобни за сядане места в стаята, която излъчваше много чар и създаваше усещане за уют. С реновираната дървена ламперия и старомодната каменна зидария над нея, както и страничните стени, боядисани в тъмновиолетово със златни акценти, Ейвъри бе създавала пространство, което Хоуп си представяше пълно с хора и веселие.

— Точно както го исках. Страхотните братя Монтгомъри го направиха такава. — Ейвъри се облегна на рамката на вратата и се усмихна към сервизното помещение, където Хоуп си бе поиграла с детайлите, добавяйки малки вазички с цветя на плота до мивката от кована мед, и бе излъскала до блясък бронзовата рамка на огледалото. — Дори и тоалетните са идеални.

Ейвъри направи крачка назад, когато чу отварянето на вратата на ресторанта.

— Съжалявам, не можах да дойда по-рано.

— Не се извинявай — каза тя на Клеър, която тъкмо влизаше. — Знаеш ли колко бременна изглеждаш?

Клеър потърка порасналия си корем.

— Доста бременна. — Остана с ръце на корема, докато се оглеждаше наоколо. — Май нямате нужда от мен. Изглежда невероятно, Ейвъри.

Подовете от тъмно дърво блестяха. Лампите искряха.

— Изглежда като съвсем различно място. И, боже, как страхотно мирише.

— Сготвила съм супа. Гладна ли си?

— Постоянно.

— Ела отзад в кухнята да я опиташ.

— Ще дойда. Но първо искам да разгледам наоколо. — Клеър мина в помещението зад бара и прегърна Хоуп през кръста. — Уха, гледай колко много кранчета за бира.

— Ами, нали е бирария все пак — напомни ѝ Ейвъри. — Бих ти предложила една бира, но близнаците може да възразят.

— Възможно е. Получих позволение от доктора. Ще изпия чаша вино довечера — наслаждавайки се на всяка глътка — в чест на откриването. Къде са всички? — зачуди се тя.

— Хората ми ще дойдат отново в... — Ейвъри се взря изумено в часовника си. — О, боже, след около час. По-късно е, отколкото си

мислех. Винаги така става.

— Всичко е готово. — Хоуп протегна ръка към Ейвъри и трите останаха прегърнати за миг. — Иди в хотела и си вземи една вана — хубава ароматна вана.

— Нямам време за ароматна вана.

— Имаш, защото всичко е готово.

— Клеър иска супа!

— Значи, аз ще ѝ дам супа, ще обиколя набързо навсякъде и ще заключа. Ти върви, за да можеш да си починеш и да си вземеш вана, след което да се облечеш и да изглеждаш като прекрасната собственичка на разкошния нов ресторант в Бунсборо.

— И бирария.

— И това също — засмя се Хоуп. — Върви, Ейвъри, почини си за час. Това ще е последната ти възможност да си поемеш дъх, докато не затвориш вратите тук късно тази нощ.

— Добре. Ясно. Ще ида да се потопя в приказната медна вана на „Титания и Оберон“. О, боже, май е по-добре първо да изтичам до „Веста“ и да видя дали...

— Не. Тръгвай. Веднага. — Хоуп я издърпа до вратата, отвори и я избута навън. — Чао!

Клеър се смееше, докато се опитваше да се настани удобно на един от високите столове до бара.

— Въсъщност не искам супа. Просто исках да отвлека вниманието ѝ, за да не се тревожи.

— Сигурна ли си? Хапнах от нея по-рано. Страхотна е. С печени червени чушки и домати.

— О, боже. Добре, щом настояваш. Само половин купичка. Колкото да я опитам.

— Настоявам. Сядай — добави Хоуп, когато Клеър понечи да стане. — Ще ти я донеса тук.

Наслаждавайки се на блясъка в кухнята на Ейвъри, Хоуп сипа с черпака от супата, изключи котлона. Когато изнесе купичката, Клеър седеше на бара, извърната към стаята.

— Благодаря. Тъкмо си мислех за гимназията. Двете с Ейвъри бяхме капитани на мажоретките. Разбирахме се, но не бяхме особено близки. Сближихме се, когато се върнах у дома, след като Клинт

загина. Тя много ми помогна да направя книжарницата, да се установя отново в града. А и без нея нямаше да срещна теб. Виж ни сега.

Опита от супата и вдигна очи към тавана.

— Чудесна е.

— Без Ейвъри и аз нямаше да те срещна, нито пък щях да стана управител на хотела.

— И нямаше да се влюбиш в Райдър. — Клеър се усмихна, когато Хоуп запази мълчание. — Личи си, поне за човек с бушуващи хормони.

— Мислех си, че ще се забавляваме един с друг, после ще се разделим постепенно с приятелски чувства. Любовта не беше част от плана ми.

— Но толкова ти отива.

— Чувството вътре в мен е прекрасно.

— Не си му казала.

— Това определено не влиза в ничий план. Добре сме си, Клеър — настоя Хоуп, — точно както сме в момента. Означавам много за него. Не очаквам нищо повече.

— А би трябвало.

— Хубаво е да си с човек, за когото знаеш, че си важна. Не просто предполагаш — поясни тя, — а наистина знаеш. Да бъдеш с човек, който, дори когато не смяташ, че искаш или се нуждаеш от това, е готов да те защити. Който ти изпраща цветя и ти купува вълшебна пръчица. Няма да се озъртам зад ъгъла, за да видя какво следва.

— Направи го заради мен. Ако надзърнеш за миг, какво би се надявала да видиш?

— Възможността да изградим живота си заедно. Предполагам, че искам същото като Илайза. Любов, дом, семейство, което съм създала с човека, когото обичам. И естествено, искам да имам същата работа, отличен мускулен тонус и зашеметяваща колекция от обувки.

— Вече имаш последните три, така че ще насоча цялата си хормонална енергия към желанието ти да получиш първите три неща. Ето, погали с длан вълшебните бебета!

Хоуп се разсмя, подчини се и нежно докосна корема ѝ.

— Ритат.

— Или ритат, или се боричкат върху пикочния ми мехур. Малко се плаша от това колко ще щурейт, когато излязат навън и разполагат с

повече място.

— Искаш ли още супа?

— Не ме изкушавай. Взех си почивка от работата до края на деня, за да помогна тук, а се оказва, че нямате нужда от помощ. Майка ми наглежда момчетата; двамата с татко ще ги доведат довечера. Както с пълно основание изтъкна Хари, те също са приятели и роднини. После ще преспят у родителите ми. С развързани ръце съм.

— Освен това си настанена в „Ив и Рурк“. Иди и направи същото като Ейвъри. Вземи си ароматна вана.

— Имаш ли представа колко отдавна не съм се отпускала в ароматна вана самичка, само аз? Без да се налага да се ослушвам за бойни крясъци отвън?

— Не.

— Нито пък аз.

— Възползвай се тогава и дръж телефона си наблизо. Можеш да пратиш зов за помощ, ако не можеш да се измъкнеш с вълшебните бебчета от ваната.

— Това беше леко гадничко, но същевременно показва загриженост. Хайде, ще ти помогна с последния оглед и заключването.

Хоуп нямаше достатъчно време, за да се наслади на ароматна вана, но все пак си позволи известна доза лукс. Райдър ѝ бе казал да избере стаята и тя запази „Елизабет и Дарси“ за двамата тази нощ. По сантиментални причини, каза си тя, а и смяташе, че Лизи сигурно ще се зарадва да има компания.

— Това е голямата вечер на Ейвъри. — Уютно загърната в халата на хотела след взетия душ, Хоуп прецизно нанасяше грима си. — Ще бъде страхотно. Най-голямото събитие в града, откакто отворихме хотела, поне според мен. Всичко изглежда фантастично, а тази нощ е само за приятели и роднини. Нещо като освещаване на мястото и едновременно с това последна репетиция.

Тя погледна встрани, когато сенките за очи, които бе избрала, увиснаха във въздуха.

— Момичешки играчки. Забавни са. Тази нощ ще бъда с опушен грим на очите и само лек блясък на устните, за да подхожда на убийствената ми червена рокля и великолепните обувки.

Каза си, че едва ли има много жени — живи или мъртви — които да не обичат да си играят с грима. Според нея онези, които не обичаха, просто изпуснаха едно от големите предимства на това да си жена.

— Клеър ме накара да се замисля колко съм щастлива днес, че имам това място и приятелите си, Райдър и цялото семейство Монтомъри. Имам теб.

Огледа се внимателно в увеличителното стъкло, после отстъпи крачка назад за цялостен поглед.

— Не е зле, нали?

Отиде в спалнята, за да се облече, без да бърза, наслаждавайки се на всяка стъпка от подготовката за тържествената вечер.

Седна, за да закопчае каишките на безбожно високите сребристи сандали, и стана да се огледа вече напълно готова, тъкмо когато Райдър влезе в стаята с прашни работни дрехи и бира в ръка.

Спря напред крачка, защото тя направо подкоси коленете му. Ярочервената, дяволски секси рокля прилепваше по извивките на тялото ѝ, беше доста къса и с дълбоко деколте. Дългите ѝ крака свършваха сред бляскави сребърни каишки, върху тънки като игла токчета. Бе сложила бляскаво колие на шията си и висулки на ушите, така че направо цялата искреше и проблясваше под светлината на кристалния полилей.

— Хубава си — промълви той.

Тя вдигна вежди, завъртя се бавно и го погледна изкусително през рамо.

— Само хубава?

— Добре де, направо си убийствено красива.

— Ще приема това за комплимент. — Приглади роклята върху хълбоците си. — Тежък ден на работа?

— Аха. Забавихме се.

— Но имате напредък?

Райдър трябваше да си напомни, че тя иска да чуе подробности, а после се наложи да тръсне глава, защото тя се напръска с парфюм, който направо го подлудяваше.

— Инспекцията на грубия строеж мина сутринта и започваме с изолацията. На външните стени.

— Това е добре.

— Защо вече си облечена?

— Ще ида по-рано, за да помогна.

— Няма да облека костюм. — Заяви го като предупреждение, може би дори лека заплаха.

— Че защо да обличаш?

— Уили Би ще сложи костюм. С жилетка. И вратовръзка. Аз не.

— Добре. Понеже вече съм готова, ще ида да видя с какво мога да помогна.

— Иска ми се да те сграбча. Ще те изцапам.

— Можеш да ме сграбчиш по-късно. — Тя пристъпи към него, наведе се леко — като много внимаваше мръсотията от дрехите му да не полепне по нея — и го целуна. — Ще се видим там, след като се преоблечеш в нещо, различно от костюм, жилетка и вратовръзка.

— Да.

Виждаше я пред себе си, помисли си той, даже след като бе затворила вратата зад гърба си. Искряща и топла, и по-красива от всяка друга на света.

Музиката се лееше от джубокса, бирата — от кранчетата, а гласове изпълваха мястото, което твърде дълго бе стояло празно. Роднини и приятели си приказваха и споделяха новини един с друг, докато хапваха предястия, седяха и си говореха, не спираха да говорят даже и докато хапваха вкусните ястия. И всички вдигаха наздравици за „Мактий“.

Ейвъри хвърчеше от кухнята към салона за гости, после през бара и обратно като същински червенокос дервиш в къса зелена рокля и пластмасов пръстен от машина за дъвки, който подскачаше на верижка около врата ѝ.

Хоуп най-сетне я спря, притискайки я в здрава прегръдка.

— Наистина е хубаво — каза ѝ Ейвъри. — Нали е много хубаво? Имахме няколко малки засечки.

— Много е хубаво и никой не е забелязал засечките.

— Сега ги изглаждаме. Има свещи по масите, музика, вкусна храна. Добри приятели.

— Улучи десетката, Ейвъри, право в центъра. Също като с „Веста“. Спокойно можеш да разчиташ, че ще бъде пълно с хора ден след ден, нощ след нощ.

— Всички места са резервирани за вечеря утре, както и за следващия ден. Видя ли как хората спират, за да надникнат през прозорците?

— Видях.

— Гледай, Клеър и Бекет танцуват, а татко си приказва с Оуен и Райдър до бара. Това е моят бар, да знаеш.

— Така си е. И е много хубав.

— А там на един от столовете седи и годеникът ми. Толкова е готин. Мисля да се ожения за него и да заживеем щастливо завинаги.

— Задължително. Толкова се радвам за теб, Ейвъри. Гордея се с теб.

— Всички важни за мен хора са тук, точно тук, тази вечер. В моя ресторант. Няма нищо по-хубаво. Иди, седни и пийни нещо. Трябва да проверя разни неща.

С удоволствие, мислено си каза Хоуп, отправяйки се към бара и Райдър. Той се смъкна от високия си стол и махна с ръка към него, когато тя му се усмихна озадачено.

— Сядай. Глезените ти сигурно вече крещат от болка.

— Глезените ми са от стомана, но благодаря. — Тя се настани на мястото му.

— Налей ѝ от онова шампанско, което предлагаш — поръча той на бармана. — Много ще подхожда на начина, по който изглеждаш тази вечер.

— Благодаря. И ти не изглеждаш никак зле.

— Но не съм като Уили Би.

Облечен в костюм от три части и вратовръзка на едри точки, Уили Би се изчерви целият.

— О, стига.

— Къде е Ейвъри? — попита Оуен.

— Отиде да провери нещо.

— Има нужда да поседне поне за пет минутки, независимо дали го съзнава, или не. Ще се погрижа за това.

Когато Оуен се отдалечи, Уили Би се усмихна над халбата си.

— Много обича момичето ми. — Въздъхна и се озърна в бара. — Виж само какво е направила. Моето малко момиче. Какво направихте всички заедно — поправи се той и чукна чаша в тази на Райдър.

— Тя е моторът на всичко.

— Ще ида да ѝ кажа колко се гордея с нея.

— За пореден път — подхвърли Райдър, когато Уили Би се отпрати с тежка стъпка нататък. — Не е много пиян, просто е истински щастлив.

— Нужно е само да пресече улицата, за да се озове в леглото, когато реши, че му е време, така че може да си пийне повечко, ако му се ще. Това е важна вечер за Ейвъри. За Бунсборо. За всички нас.

— Да. — Райдър се взря в очите ѝ. — Много важна.

Останаха до полунощ, след това се събраха всички в хотела да обсъдят подробно партито, докато не стана един часът. Когато изкачи стълбите за последен път тази нощ, стоманените глезени на Хоуп бяха почнали да стенат тихичко.

Тя се сети за още едно предимство на това да си жена. Да свалиш високите токчета, да се измъкнеш от убийствената рокля и след като премахнеш всички следи от грима, да се пъхнеш в легло с купчина меки възглавници до сексапилен и страстен мъж.

А когато най-сетне влезе в „Елизабет и Дарси“ при Райдър, забеляза бутилката шампанско.

— Както вече казах, тази вечер изглеждаш като шампанско. Можем да поседим за малко на верандата, да пийнем по чашка.

Щеше да свали обувките, роклята и грима и да се пъхне в леглото малко по-късно, каза си Хоуп.

— Звучи добре.

Излезе навън с него и се настани на дървената пейка, като предполагаше, че той ще седне до нея. Вместо това, след като пъхна чаша в ръката ѝ, той отиде до парапета и се облегна на него.

Нямаше начин да го последва, отсече тя. Стигаше ѝ толкова стоене права в тези обувки.

— Знам, че мнозина го казаха — неведнъж и по различен начин — но това наистина бе разкошно парти.

— Да. Ейвъри се справи чудесно.

Той се обърна и не каза нищо повече.

Бе мислил за това. Дълго и усилено. И бе измислил всичко. Но сега, докато я гледаше — толкова жива и блестяща, с красивата чаша скъпо вино в ръка, той се запита дали не си е изгубил ума.

Кралица на красотата, градско момиче. Вярно, беше тук, беше Хоуп, но и тези неща бяха част от нея. Като уханието ѝ, омайващите

очи и тези обувки, които струваха повече от един приличен трион.

— Мразя операта. Няма да слушам опера. — Не знаеше защо го бе изтърсил. Просто му хрумна.

— Чудесно. И аз не обичам оперна музика.

— Напротив, обичаш я.

— Не, не е вярно.

— Имаш от онези оперни очила.

Тя отпи глътка шампанско и се намръщи озадачено.

— Какви очила?

— Ами такива... като малък бинокъл?

— Театралният бинокъл. — Тя се засмя. — Хвана ме, но те не са само за операта. Много са полезни и когато искаш да шпионираш секси строителни работници в горещите летни дни, когато си свалят ризите.

Устните му се извиха закачливо.

— Така ли?

— О, да. Както и за балет и...

Сви устни.

— Няма да ходя и на никакъв балет.

— Много жалко за теб.

— Нито на художествени филми, чужди такива или каквото и да било със субтитри.

Тя наклони глава.

— И кога съм предлагала да гледаме такъв филм?

— Само го казвам, за всеки случай. Както и женски филми. — Кимна решително и прокара пръсти в косата си. — Не подлежи на обсъждане.

Тя наклони глава на другата страна, замисли се.

— Аз харесвам хубавите романтични комедии. Склонна съм да разменя една романтична комедия за два екшъна.

— Може би. Ако има поне частично разголване.

Господи, винаги я разсмиваше. Караше я да потръпва. Тя си пое въздух бавно и дълбоко.

— Аз мразя футбола.

Лицето му се сви в гримаса на човек, който изпитва истинска физическа болка.

— О, боже.

— Но въпреки това нямам нищо против един мъж да прекара неделния следобед в гледане на мач пред огромния си телевизор или дори на стадиона — стига да не иска да нашари лицето си с боя като някой дивак.

— Виждала ли си ме някога да си боядисвам лицето?

— Само го казвам, за всеки случай — повтори репликата му тя. — Не бих се чувствала длъжна да го мъкна на балет, който не би харесал, както и той не бива да се чувства длъжен да ме влечи на футболен мач. Харесвам баскетбола.

Заинтригуван, той пристъпи към нея и взе чашата шампанско, която бе налял за себе си, макар да не мислеше, че ще му се пие.

— Така ли?

— Да. Харесва ми бързината на играта, екипите на играчите и драматичният развой. Нямам сериозни възражения срещу бейзбола. Ще се въздържа от сериозна оценка, докато не видя поне една игра на стадиона.

— От висшата лига или местни отбори?

— Смятам, че е добре да опитам и от двете, преди да си направя заключения и да заема категорична позиция по този въпрос.

— Добре, така е честно. Не искам по леглото да има повече възглавници, отколкото са нужни за спане.

Тя поклати глава, бавно отпи от шампанското и се зачуди дали то ще успокои препускащото ѝ сърце.

— Не. Категорична съм за това. Просто ги махаш от леглото вечер и ги слагаш отново сутринта. Отнема само няколко минути, а придава стил и уют в спалнята. По този въпрос съм непреклонна.

Той седна на пейката, протегна дългите си крака. След известен размисъл реши, че човек трябва да избира битките си, а възглавниците не бяха чак толкова важни за него.

— Не ходя по магазините, нито ще се мъкна подире ти да нося чантите или да ме питаш дали някоя рокля не прави задника ти по-голям.

— Можеш да приемеш думите ми като божие слово по този въпрос. Ти си последният човек, когото бих искала за компания в пазаруването. И задникът ми няма да изглежда голям в никоя рокля. Запиши си го и никога не го забравяй.

— Ясно.

Тя въздъхна тихичко. Не, шампанското не бе укротило препускащото ѝ сърце, но нямаше значение. Харесваше ѝ тръпката.

— Какво правим, Райдър?

— Знаеш какво.

— Искам да ми го кажеш съвсем ясно, ако нямаш нищо против.

— Трябваше да предположа. — Наложих се отново да стане, да си даде минутка, заставайки отново до парапета. — Още от първия миг. Влезе през вратата, тук горе, и сякаш ме удари гръм. Не ми хареса никак.

— Така ли?

— Да, така. Стоях настрани от теб.

— Меко казано — измърмори тя.

— Спазвах дистанция. После ти искаше секс.

— О, Райдър. — Тя се засмя, поклати глава. — Е, вярно си е.

— Затова ти дадох шанс. Трябваше да бъде просто секс, нали?

— Вярно.

— Няма нищо лошо, ако се харесваме един друг. Винаги е по-добре така. И може би дори да се опознаем донякъде, пак е добре. Но когато те опознах по-добре, вече не беше само секс. И това също не ми хареса особено.

— Било ти е тежко.

— Видя ли този високомерен тон? Защо това ме привлича толкова в теб? Завладяваш ме целия, Хоуп, спираш дъха ми, разпалваш ме вътрешно, изгаряш слабините ми, сърцето ми.

Тя спря да диша. Колко глупаво. И прекрасно.

— Каза сърцето.

— Все си повтарях, че е заради външния ти вид, защото красотата ти направо подкосява краката на всеки мъж. Но това е само допълнителен бонус. Страхотно изглеждаш, но не е заради това. Заради самата теб е. Всичко сякаш се изплъзваше през пръстите ми, сякаш се опитваше да си намери мястото. И тогава се случи, всичко си пасна. Готово. Ти. Гола в тревата по изгрев-слънце. Това беше.

— С мен се случи по-скоро — успя да промълви тя, — но не чак толкова.

— Затова ще ти го кажа. — Той отпи нова глътка. — Казвал съм го на майка си и на Каролий. На баба ми, а когато съм бил достатъчно пиян, и на братята си. Но никога не съм го казвал на друга жена. Не е

редно да го кажеш, ако не си сигурен, или да го използваш, за да си улесниш живота.

— Чакай. — Тя остави чашата си настрани и стана, за да отиде при него. Застана до него на верандата към главната улица и го погледна в очите. — Сега ми кажи.

— Обичам те. И нямам нищо против това.

Тя се разсмя. Сърцето ѝ пееше, но тя се смееше, докато обгръщаше с длани лицето му.

— И аз те обичам. И нямам нищо против това.

— Не ме бива в поезията.

— Не, Райдър, не те бива в поезията. Но ти ме защитаваш. Казваш ми истината. Караш ме да се смея и да желая. Оставяш ме да бъда себе си и да се чувствам самата аз. И се влюби в мен, макар да не го искаше.

Той сложи длани върху ръцете ѝ.

— И няма да спра да те обичам.

— Не, не спирай.

Тя се наведе към него, облегна се на рамото му и се остави да я понесе тази могъща вълна, остави сърцето си да препуска диво.

— Толкова съм щастлива, че те обичам. Че те имам точно такъв, какъвто си. Щастлива съм, че ми го каза тази вечер, която е важна за приятелите и близките ни, която е посветена на семейството.

— По-рано се притеснявах, че си прекалено идеална.

— О, Райдър.

— Не бях прав. — Леко я отдръпна от себе си, за да я погледне. — Ти си идеална за мен. Затова... — Бръкна в джоба си, измъкна малка кутийка и я отвори.

Тя зяпна слисано диаманта, после — него.

— Ти... — Не знаеше как да изрече думите, объркана от учудване и радост. — Купил си ми пръстен?

— Разбира се, че ти купих пръстен. — В гласа му се прокрадна раздразнение. — За какъв ме вземаш?

— За какъв те вземам ли? — Опита се да си поеме дъх, не успя. И впери поглед в пръстена, който грееше като звезда под светлината на лампите на верандата. — Точно такъв, какъвто си. Точно такъв.

— Обичам те, така че ще се оженим.

Тя протегна ръка, потупа с пръст безименния си.

— Добре. — Той взе пръстена и го сложи на ръката ѝ.

— Става ми — тихо каза тя. — Как знаеш размера?

— Премерих един от другите ти пръстени.

— Какъв късмет, че ще се омъжвам за майстор.

— Когато това стане, ще се преместиш оттук. Жена ми не може да живее в хотела.

— О. — Подробности, помисли си тя. Много я биваше в подробностите и промените в плана. Затова просто обви с ръце врата му. — Сигурна съм, че Каролий ще бъде много щастлива да заеме апартамента на управителя, ще променим графика. Ще измислим всичко.

— По-късно — отсече той.

— По-късно — съгласи се тя и се изгуби в прегръдките му. — Красив е. Всичко е толкова хубаво.

Облегна глава на рамото му и понечи да въздъхне. Тогава дъхът ѝ спря.

— Райдър. О, господи, Райдър, погледни. Ето там. — Посочи към другия край на верандата.

Двамата стояха в сенките прегърнати. Той бе с грубите дрехи на строителен работник, а не в разкъсана и окървавена униформа. Хоуп видя как ръката му се свива в юмрук, стиснала роклята на Лизи на гърба ѝ, както често правеше Райдър с нейната.

— Той я намери. Нейният Били, намери я. Намериха се един друг. Сега са заедно.

— Не плачи. Стига.

— Плача, когато имам нужда от това. Свиквай. След толкова много време, толкова дълго очакване, най-сетне са тук. Ти малко приличаш на него. На нейния Били.

— Може би. Не знам.

— Аз знам. Мисля, че ти си му показал пътя. Не съм сигурна как. Няма значение. — За миг очите ѝ срещнаха тези на Лизи. Радост грееше в погледа и на двете. — Всички са точно там, където им е мястото.

ЕПИЛОГ

В една сияйна пролетна вечер Ейвъри въртеше нервно пластмасовия си пръстен — играчка, докато Клеър и Хоуп закопчаваха булчинската ѝ рокля.

— Не съм притеснена.

— Разбира се, че не — съгласи се Хоуп.

— Добре де, малко, но само защото искам да изглеждам добре.

— Повярвай ми, така е. Обърни се и се виж — нареди ѝ Клеър.

В спалнята на мансардния апартамент Ейвъри се обърна към голямото огледало.

— О, вярно е. Наистина изглеждам добре.

— Изглеждаш фантастично — поправи я Хоуп. — Ейвъри, прелестна си. Роклята е зашеметяваща. Не биваше да се съмнявам в уменията ти да пазаруваш по интернет.

— Съвсем подходяща е. — Доволна от себе си, Ейвъри се завъртя, така че искрящата пола да се разстеле наоколо.

— Това съм аз.

— Грееш като пламък. — Клеър докосна яркочервената коса на приятелката си. — Като огън.

— Шампанско! Бързо! Преди да се просълзя и да съсипя грима, който Хоуп така старателно ми направи.

— За булката и шаферките. — Хоуп наля в чашите. — И дори за кърмещата майка.

— Близнаците могат да го понесат. Люк и Логън са юнаци.

— Виж ни само. Съпруга, булка и бъдеща булка. — Ейвъри вдигна чаша за тост. — Ти си на ред през септември.

— Нямам търпение. Което е лудост, тъй като имам да свърша още толкова много неща. Но днес е твоят ден и ти обещавам, че всичко ще бъде просто идеално.

— Няма как иначе. Омъжвам се за любимия си, с двете ми най-добри приятелки до мен, баща ми и жената, която ми е била като майка

от години, с новите ми братя. И ще го направя в най-красивото място, което съм виждала.

— Ще пратя съобщение на фотографа да се качи при нас. Движим се по график — напомни ѝ Хоуп.

Провери всичко. Цветята, храната, аранжирането на масите. Свещите, покривките. Спря колкото да помогне на Бекет да предаде пухкавите близнаци и тримата им братя на грижите на Каролий и майката на Клеър. Да нагласи връзката на Райдър, търсейки си повод да се сгуши за миг в прегръдката му.

— Защо не го направим още сега? — предложи той. — Всички сме облечени официално, ще дойде свещеник.

— Септември. — Целуна го нежно и дълго. — Ще си струва чакането.

Точно по график отиде да вземе и Уили Би.

— Слава богу. — Джъстин го потупа по бузата. — Нервен е повече и от самата булка.

— Тя е малкото ми момиче.

— Знам, скъпи. Върви и я доведи сега.

Хоуп изчака и предложи салфетки, когато сълзите бликнаха по бузите на Уили Би, след което нанесе последни корекции по грима на Ейвъри.

— Какво си мърмориш под нос? — попита тя Клеър.

— Моля се. Да не чуя плача на бебетата, защото тогава млякото ми бликва от гърдите.

— О, мили боже. Трябваше да се сетя за тапи за уши. — Но се засмя от сърце и стиснала ръката на Клеър, тръгна бодро към вратата.

Ейвъри искаше да се появи тържествено пред гостите, затова щяха да слязат по стълбите към градината, където ги чакаха Оуен и братята му.

Колко е красиво всичко, помисли си тя. И толкова подходящо за случая. Само след няколко месеца самата тя щеше да слезе по същите стъпала към Райдър.

Погледна отвъд паркинга и над бялата шатра към фитнес центъра на Бунсборо, който грееше в меката си синя премяна със сребристи первази на прозорците.

Радваше се, че го има насреща, но и малко съжаляваше, че Райдър вече няма да работи съвсем наблизо всеки ден.

Запита се какво ли щеше да измисли тепърва Джъстин, доволна, че ще може да види развитието на новия проект.

После стисна леко ръката на Клеър.

— Погледни.

На верандата с изглед към окичената с цветя градинска беседка стоеше Лизи с нейния Били.

— Още са тук — тихо се обади Клеър. — Винаги ме изненадват.

— Щастливи са тук. Засега поне. Това е домът им.

И нейният, помисли си тя. Нейният град, нейното място, домът ѝ. В него щеше да изгради живота си с мъжа, когото обичаше.

Погледна назад, отправи въздушна целувка на булката и слезе по стъпалата към мечтаното бъдеще.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.